

BÁSNĚ

—

Petr Borkovec

Básně

Petr Borkovec

Vnitrozemí

Milostné básně

Herbář k čemusi horšímu

Znění tohoto textu vychází z díla [Básně](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Fra v Praze v roce 2023.

§

Text díla (Petr Borkovec: Básně), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 30. 5. 2025.

OBSAH

VNITROZEMÍ	14
Poustevna věštírna loutkárna (1991)	15
Poustevna věštírna loutkárna	16
Trojverší	20
Červen červenec	23
Srpen	25
Září	27
Říjen	28
Listopad	30
Prosinec	32
Sugesce humor kostlivec	33
Po večeři	35
Vánoce	36
Ochoz (1994)	37
Večer	38
Nesmrtelky	39
Všech svatých	40
Dedikace	41
Kresba krajiny	42
K večeři	43
Na šifru štěkotu	44
Deleatur	45
Sen	46
Rýpnutí okna	47
25. 12.	48
V lednu, ráno	49
Lednová sucha	50
7. 2.	51

Zápis, 9. 2.	52
11. 2.	53
Zatmy	54
Mezi oknem, stolem a postelí (1996)	57
Žena bližního	58
Pozoruj	59
Podzim už pozdní, večer, stromy v zahradě	60
Listopad, prvně topíme	61
Sníh slezl, plachtou mlátí	62
1. 1.	63
Zaznění večera — tak jednoznačné	64
Nad zalesněným obzorem	65
Rané jaro	66
Do noci vytřeštil se pták	67
Okrový kostel. Hroty tújí	68
Velké tmavé stromy. Fialový stín	69
Noční krajina	70
Soumrak	71
Červencový soumrak, dusno	72
Modrá síť v okně do zahrady	73
Ranní místnost	74
Hodina soumraku	75
Před domem. Ráno. V řídké mlze	76
Polní práce (1998)	77
Pantograf 0.05	78
Hyacint	79
Socha	80
Doma	81
Beton. Zlá krása noční nádrže	82
Večer cloumal stvětlem. Do deště se dalo	83

<i>Neobjímej mě, nezaposlouchávej</i>	84
<i>Vstali jsme, v září, dům už vrhal stín</i>	85
<i>Zoufalé jarní dny uprostřed zimy</i>	86
<i>Ruka, nebe, schod</i>	87
<i>Mastné hrušně, stromy srpna, před zdí</i>	88
<i>Co děláme? Zabýváme se prostorem</i>	89
Pro J. K.	90
Glosa	92
A. B. A. F. (2002)	93
<i>Pokoj</i>	94
<i>Pokoj s chodbou</i>	95
<i>Gauč</i>	96
A. B.	97
<i>Mehwa</i>	98
<i>V oku vážky</i>	100
A. F.	101
<i>Vůbec ne jiné seskupení hvězd</i>	102
<i>Rozepsáno v den smrti</i>	103
<i>Vyprovází mě v osmý den měsíce</i>	104
<i>Stav vody, říční režim, práce, puls</i>	105
<i>Bez překážky</i>	106
Needle-Book (2003)	107
<i>Od lampy k lampě světlo vrávorá</i>	108
<i>Zápis z roku 99</i>	109
<i>Báseň složená na příkaz vladaře</i>	110
<i>Pokračuji v Bishopové</i>	111
<i>Kenneth Ralph Dickinson, River Landscape, 1912</i>	113
<i>Vývraty, polomy. Slova, na nichž jsme se</i>	115
<i>Kdo přepsal Beroun na Berlin</i>	116
<i>Mráz</i>	117

<i>Na polích za městem byl sníh, a není</i>	119
Óda	121
Hřiště Úl	122
Začínám podle veršů A. Z.	125
Sonagram a jiné básně (2004–2005)	126
Borovice	127
Tma	130
Večer	131
Matce	132
Vnitro	133
Sonagram	135
Denní oheň	137
Plevel	138
Pěšina	140
Bažant	142
Poznámky k úlitbě	145
Rajčata	148
Před sněhem	149
<i>Voda přílivu nabíhá</i>	153
Náušnice	154
Dvě dorády 1773	158
Ostrov Usedom	159
Autobus	160
Větev	163
 MILOSTNÉ BÁSNĚ	 164
Vypuštěný rybník	165
Roháči	166
Prostřih	167
Slepé rameno	168

Louňovice	169
Pod jednou pěnou	170
Prořezávka	171
Kartuš.	172
Launowitz	173
Dvě dorády 1773	174
Zeleň!	175
Čižba	177
Motýlice	188
Paní Mehwa	189
Calopteryx splendens	190
Volavky	191
Il nostro delta	192
Kost v lese	193
Hřbitov od hřbitova	194
Za asistence dcer	195
Dvě sovy	196
Sova	197
Sovy	198
Vzdálená láska	199
Centó	200
Soví part	201
Listy z dynastie Ming	202
Srpen	203
Zimní les	204
Big in Japan	205
Ruka	206
Bekyně	207
Předpověď na léto	208
Alexandrie	209

Dakine	211
Malajsie	212
Slávky	213
Lido di Dante	214
Staré páry	215
Lido v listopadu	216
Text pro Kylie Minogue	217
Dovadola, Meldola, Imola	218
V deltě	219
Zimní den doma	220
V únoru	221
Sojka	222
Mezi motýlicemi	223
Ryba	224
Cvičení	225
Seminář poezie	226
Bajka	227
Kotvař	228
Ptáci	229
Zapíšeme tě	230
Giorgio	231
Manža	232
Výrek	233
Souložící pár v kavárně	234
Filmy	235
Zimní den	236
Scéna z lovu na vodní ptáky	237
Inzerát	238
Drozd	239
Vchod	240

Lehčí škola	241
Ráno	242
HERBÁŘ K ČEMUSI HORŠÍMU	243
Hledám, jsem	244
Filmy	245
Scéna z lovu na vodní ptáky	246
Z pozůstalosti	247
Objevily se nové druhy ryb	248
Když jsem se vrátil	249
Přijď!	250
Přesně tak jako Bill Fay..	251
Herbář k čemusi horšímu	253
Akce	254
Bajka o kočce a hadu hospodářičkovi	255
Co kvete na zahradě v Léthé	257
Čtyři pokusy o škebli říční	258
Daktylotrochejský zlomek	260
Deminutivum	261
Diktáty z roku 33	262
Dne 5. ledna 2018	263
Drozd Puchmajer	264
Dvě bajky	265
Myš a ústřice	265
Šprot a slávka	265
Epitaf	266
Exempláře k určování	267
Fasis	270
Hantýrka	271
Herbář k čemusi horšímu	272

Hory a lidé	273
Inzerát	274
Jarní obleva	275
Jarní vycházka	276
Jaro ráže pětačtyřicet	277
Jiná akce.	278
Kormik	279
Kormorán	280
Králík, andulka, angrešt.	281
Králík	281
Andulka	281
Angrešt	281
Květinářství	283
Launiowitz	284
Launowitz	285
Louňovice	286
Medailon pro pozůstalé	288
Mistr polního stroje.	289
Moře a ostrovy	290
Můj Spoon River.	291
Lolo Ferrari	291
Andrew Grande	291
Camilla de Castro	292
Taylor Summersová	292
Felicia Tang Lee	293
Savannah	293
Stephen Clancy Hill	294
Na chatě.	295
Nejlidnatější ptáci	297
Neúspěšné úsloví.	298

Nikde, nikdy, nikdo, ničím, nic	299
Obracený kámen	300
Odešel ze zahrady	303
Óda	304
Parnassius Apollo čili Ze zápisků o štěstí a tvoření.	306
Podzim	308
Poezie	309
Pokut by někdo chtěl	310
Pohřební písnička zahraná pozpátku	311
Polednice	313
Prořezávka	316
Protipověry	317
Přesné zemědělství	319
Při čekání na čínské jídlo s sebou	320
Pupen puká, list počítá	321
Remíz	322
Sbírka	323
S dětmi si šeptáme jména pornohvězd	332
Skládka	333
Slavíček	334
Slámka a slepýš křehký	335
Soukromá lesní studánka	336
Stahování králíka	337
Stížnost	339
Šeříky ve váze (triptych)	341
Škeble	343
Šlágr	344
Tam za daktylskou kapličkou	348
Tři páry	349
U moře	350

U trochejské kapličky	351
Uspávánka	352
V háječku	353
Vpravo vlevo	355
Vydoloval jsem	356
Wernisch a Šiktanc	357
Z diskusí na skládce	358
Z jazykové poradny	359
Zákaz	360
Zeleň!	361
Zima	363
Zimní cesta	364
<i>Zkratka, prostota, dětský pohled</i>	365
Zlomek LXXXVIII.	366
Zlomek CXXXII.	367
Zvláštní znamení	368
Poznámka (Jakub Řehák)	370
Ediční poznámka	372

VNITROZEMÍ

Vybrané a nové básně 1990–2005

Ale to, co je do map zaneseno nyní,
zhlédli moji lidé na vlastní oči,
jak sami uvidíte.

GOMES EANNES DE AZURARA

Poustevna věštírna loutkárna

1991

Poustevna věštírna loutkárna

jak slavík kývnul
jménem Pfeifflin
vzali jsme bubínky
a šli vzývat

jak jsme vzývali
snář zněl:
pršeti do listí slyšeti
zalknout se rybou jest
umřít jest
tak jest

jak snář zněl
zvěř hodná i všivá
k nám kejvala se
hladit

jak kejvala se
snář zněl:
vzpříčení ryby viděti
potopu deštěm míti
bolívii míti
just míti

jak snář zněl
slavík kývnul

zvěř k nám kejvala
bubínky vzývaly

tak vzývaly:

1

kerej na flétnu
kerej hrá
kerej do bubnu
kerej hobluje
kerýho z lidí
pánbu miluje
kerej kerýho
z lidí hodnýho
kerej to je
a?

2

buď si jistej
rybama za krkem
že studěj moc
buď si jistej a uslyš nás
buď si jistej a uslyš nás
buď si jistej a uslyš nás triangl z větví
buď si jistej a uslyš nás
uslyš
jó?

ještě tak vzývaly:

3

skrže bubínky a pišty uslyšení
od nemocí hladu a moru uchránění
sluncem zpitoměni
do trávy vykostění

to si přejem

ó gongy

ó gongy

ó gongy

a ještě:

4

tintinnabulum vyřezané
tintinnabulum zoubkované
tintinnabulum spájené
tintinnabulum vytloukané
tintinnabulum čisté

to ty seš ó ty

a my jen s bubínky ó my jen

to ty seš ó ty
a my jen s bubínky ó my jen

ale i jinak vzývaly
všeljak jinak

Trojverší

1

ježíš na salvách
s liškami za pasem vracejí se
střelci odpolední

2

po mši déšť je s námi
voda velikonoční koně
litují svých hřív

3

I. B.
trikoty dýmky šprýmy z drátoví
zóny a já to vše za bití
slunečních hodin

4

zotvíraný kostel oltář na dotek horký
čtvrtek dětem padají lupínky
a žádné nekleká

5

maloměsto v kostele sedají si
mužští napravo ženské do kouta
zbylé lavice jsou červené

6

cesta naposled račež mu Pane
lehounké dřevo zpěvačky opožďují se
babičky modré

Jitro

pod nebem dvorkovým snachy o chlív
dělají stojku máti už na nohou
poklízí nad spánkem synů

8

stožárky deště šedé praporky kaluží
náměstí pořádek mší na tento týden
je zasněný

9

na kole složité konstrukce
jede Popeleční středa taková holka eště dítě
na kopcích masopusty staví stríly

10

v zahradě plži koštují dýň
pozaklínané muší svitky vos
má žena s konvicí šálky neunesla

Červen červenec

Kleká se

V dosahu ptáci spí
zahleděni do krotkého

U těla splavu
vysvlékáš se
sama ryby chtějí

Je tak
poněvač řekli:

Není nám dáno
uhlídati mince v mechanikách
není nám dáno
té divé zvěře
drůbeže kašpaří
a lesů
nežli se pohne
oprýskanost anděla
a kývne pes

Poněvač řekli:

A nejsou dána
pod sněhem záda betlémů
a zuby orlojí

nejsou nám dána
ta kopí házená
ta kopí vytrhaná
v temnotách nepokojů

Je tak

U těla splavu
vysvlékáš se
sama ryby chtít

Já v kuchyni spím
shrabán v neodestlaném

Srpen

Rok bez otav Horký
spáček zív Zdvihá se hlína
Řeklas: Zvěř která

přichází ode mne k tobě
oslepla žízni
odejdi do míst našich loží
do jména Zavláčení
vloř záda do puklin
a sni tak zhluboka
dokud se neoplňí vodou

pak dávej od svých ramen
pít
jako žena
a přece ne tak

prohlédlou nasyt' solí
od svých spáneků
a dobře odejdi
neboť napojena půjde za tebou
neboť nasycena půjde za tebou
neboť
o žízni a hladu
k tobě se přimkne
a tebe zas obklopí

můj pastýři
miláčku pastýři

Září

Vlci se vypařují k nebi Zřetelná
lovná sunutí A ještě zbývá
nedaleké poutě Řeklas:

V podtělí této zimy
je jméno Sbohem
jež sněhu náleží
jej vezmi
a k sobě vlož

a nazvi mne jím

neboť jsem toho hodna
neboť ti v jednostejném
umírám a zachována jsem

neboť jsem toho hodna
neboť ti v jednomsamém
zůstávám
a opouštím tě

jej vezmi
a nazvi mne tak

zadržiteli pláče

Říjen

Nebe má v sobě
pernaté hejble
Oblaka v povětří
visí
Zvěřina lesní
křehce se láme
tichounce přikrývá
krysích

nohou smrad
Panenka počerná řekla:

Pif

Panenka počerná řekla:

Pif pif pif
Kazatelna ryb
Pod zimou korále
Tatrčí sandále
Pif pif pif

Děvenky otvírají laňku
posunuty k polím
a pak strkají ruce hřát
a jablka péct

jejich prsty se protknou
Panenka počerná řekla:

Pif

Listopad

Všech
řekla Marie Veselkova
Svatejch
řekla eště

Řez jelenem
je šňořen
maceškami z krepového papíru
cpán mahonem
a zvolna zapouštěn
v mém sousedství

Láme se chvoj

Všech
řekla Marie Veselkova
Du svítit
řekla eště

Malé schoulené holky
sbírány
plná stráž je jich
rozplakávány bušením honců
a v slzách fařeny
k hloučkům příbuzných

Klade se chvoj

Všech
řekla Marie Veselkova
Svatejch
řekla eště

Prosinec

Z posedů schází sních
okus jej
Na dvorku kohout křídly škube
sám sobě krev
až hnědé peří lítá
Ve stromech černá jablka

Prosinec začal
okus jej
Prosinec začal začal den
je pondělí
hodina jitřní otvírá se
minuta nová nyní

A z posedů sních schází
pustý
a slova
po stopách těžkých srn
k slavnosti Obklopení
už už by vyrazila

ale ústa
krví a peřím
zahnilým listím slepená
hlasu nevydají
tělo se do sebe choulí
hodiny kruhy opisují
a nelze si na nic vzpomenout

Sugesce humor kostlivec

ve ve ve stanu s židlema
je od mé ženy
dobře ach dobře
jak se oblíká
jak já rád

já vykřikuji:
stujte ouřadstvo!
kročte po dvou aneb jinak!
v naší pilinu a smrád!
unikace za šupy i proviant!
zažijete!
škrčení oslete hadím hejnem!
vyjeknutí panny na nebi!
čtvrčení papouščí mluvy!

ještě vykřikuji:
dámy a ovdovělé! páni a tak!
povyrážka postrádající žinýr!
zažijete!
vrh nůžek krz pánskou
přehazovačku!
kozelce arabských koní!
řízný orchestr!

a ještě:
promenádu usušených mořských ženštin!

břichomluvce!
sliznicomluvce!
panoramaty na chůdách!

co je divé je u nás krotké!
co je krotké možno hladit
pojte! pojte!

a ještě:
pojte!

ve ve ve stanu z židlema
žena moje nemá
žádný prsa
hadry tam má
hadry

Po večeri

v komíně šramot
milá skovala se
skovaná kývavá
Zítra zase:

v komíně šramot
milá skovala se
skovaná kývavá
Zítra zase:

v komíně šramot
milá skovala se
skovaná kývavá
Zítra zase:

v komíně šramot
.....

Vánoce

pojednou mě slyš
kozelče:

jak sem tě rovně metal
lucie klápěla karetní stolec
no jo rok pryč mi říkala

pojednou mě slyš:

jak sem tě rovně metal
někdo mi sednul za strojek
a s lucií žral rybu

po jídle chvoj si lámali
a ovívali

pojednou mě slyš:

pak spolkem pod jedli
mi nadílkou
loutku gilotýnu
Zlatovlásku dali

pojednou mě slyš
kozelče:

a smáli se smáli

Ochoz

1994

Večer

Rozkývává se sklonek dne.
Ku nebi valenému
strom špičatí a kozlí se.
Minutá lovná usedne.
Rozkývává se sklonek dne.

Domky omítlé po kůzlečím.
Na dvorech žluče
opatrně rozseté.
V zakoroptvených sklepích klečí
domky omítlé po kůzlečím.

Kalužky krve posrážené.
V rybízec černých
kozí pach do kříže pní
a vítr s tváře k nohám žene
kalužky krve posrážené.

Rozkývává se sklonek dne.

Nesmrtelky

Bývá to v říjnu.
Ještě za tmy.

Kdosi je k honu přibírán
a dobře střelen
po hlasitém poli.

V nejtišším květu
slaměnky lámou na farském —
poslední žír.

Všech svatých

Pouť trouby a troubení na věnce z mahonu
jde kolem výklenků a pohublých síní,
jde kolem alkoven, přístěnků mělkých a...
V chvoji kraj. Svatých všech.

Pouť zvěře zůstalé jde kolem výklenků,
ve kterých Maria v spadalém oděná
plachetku chrání si a s bílou halenkou
jeřábci vzlétli. Daleko.

Denního ubývá. Slaměné květiny
skopené v zahradách pozvedá vítr a...
Chladně už. Údiv na blízké

tváři, stín. Po hrobech svíce.
Pouť zvěře utichlé mívá sněť v alkovnách,
síně už noční a nízké.

Dedikace

Já vás tu všude potkávám.

Větve se prázdní,
pták plný smutných minut vzlétá
(... uviděl na hrobech
ryšavé lišky dávit
podzimničné růže.)
a temně strádá,

v půlhodinách
do protichůdných stvolů listopadek
opře se vítr,

suchý,
pohnutý
(... a hasnou
krátká světla vyvolaných směrů,
ostrá obřadiště přísných vteřin,
hroty sklenuté v jediný přesný.)

Ustává.
Pták v kruzích slétá,
trpce vrší celou.

Já vás tu všude potkávám.

Kresba krajiny

Prstem v krvi,
neboť se zabíjí.
Dvůr dvorem vytloukán.
Strom stromem,
krev krví.
Hlučně. Slyšet rány. Z vrstev dřeva

bere se pod kotel, praskot ohně.
Dusot v chlévě varu.

Nejen tady,
dvůr od dvora,
strom od stromu.
Krev od krve. Chci-li poodejít — chci víc? —

je mi jít
po rozcákaných strupech
tiskařské černi.

K večeri

*... když pojednou se rozzpíval
jak šerý ochořelý pták...*

J. Čapek

Dvorem šerý pták,
okoralé střechy, rozštěpy komínů.
Uštknuté děti pláčí domů. Jiné,
spánek rozražený, žalují, v rukou
zkrvavělý klín. Tolik bití, napsat
dopis, bití, slyšet bití. V kotcích
divoké, tajné ramlování. V přístěnku
hovor: — Je chladno. — Zima. —
Dvůr opisuje šerý, smrtelně ochořelý pták.
Trvá. Slyším, jak trvá, napsat dopis,
trvá, slyšet, jak trvá, trvá.

Na šifru štěkotu

Na šifru štěkotu —
černý klín dvorku vrážen
do opřených motyk —
padá luštící mříž
rozsvíceného okna.

Vyjdeš-li —
vyjdeš? tají se ti dech? —
o vězně v kole klopýtneš,
jenž v lehkém spánku zašeptá:

Co ti patří, co tě stihne,
záludný jazyku?

Deleatur

Co říct za touto zahradou, kůlnami, za vsí, v níž o věž
opírá se noc, v bolestech hlavy a zubů trnoucí,
záblá,
mezi lehkými spánky polohu střídající: X, XI, XII;
co říct za touto zahradou, kůlnami, kde
na kosách a vylámaných hrábích, v koutech
opřených,
je tentýž čas: X, XI, XII; kde srna
s vystřeleným světlem bloumá svůj kolový hon,
za štěkotu psů, jista si;
co říct za touto zahradou, kde
stojím,
desátá, jedenáctá, dvanáctá,
očekává znamení,
očekává prostě nějaké znamení; co říct, když
oblohou jen hladcí ptáci, kreslíci letem
velká Deleatur?

Sen

V noci jsem nespal. K ránu
chodily postavy po dvoře,
hledaly mrtvou v její komoře.
A když ji našly, ihned odešly
po bílé cestě domů,
zamluvily to, jemně obešly,
pousmály se tomu.

Rýpnutí okna

Rýpnutí okna
místnosti, v níž spím,
mě odkrývá noci.
Tato opačná hloubka
ústí na kost snícího těla,
bílou, vyschlou.
Půl jedné. Půl druhé. Třetí.
Jak dorůstá tma,
ve smlouvě s věcmi pokoje,
je možné slyšet
několik jasných slov.
Avšak za oknem už jinak,
jiná smlouva —
probuzen do dvou tří milostných vteřin,
v zádech jakoby zpřerážen.

25. 12.

Zůstat upřen o těchto složitých svátcích,
vedřít se klikatým jmelím
nad černé blouznící dítě,
znamenat jeho sen
a sebe poznamenat. Vedřít se. Vřít.

Alespoň... Vím: Řeknu-li,
že tento pokoj, temný, vydýchaný,
je chlív nad krvotočnými schody,
kdo si mě opraví

a ani nepřekročím práh.
A přesto: Zůstat upřen.
Vedřít se. Vřít. Zavřít.

V lednu, ráno

Bezchybné rošty zahrad. V okrajích lesa
napnuté uzly strádajících srn. K prasknutí.
Zádrhel nebe nad vším.
Zádrhel země pod vším.
Zádrhel poezie

ve všem. Hieroglyf. Avšak
namísto urputných, úchvatně chybných řešení
slyším se říkat:
— Spalas? — Ne, po celou noc ne.

Vstala jsem k oknu, vyšla až na dvůr, zkoušela číst,
budila tě,
ale ty nebyls...

Lednová sucha

Žádné radosti. Ani malé.
V rozeschlém okně výsek rynku.
Nucený výsek. Zasněžený.
Suchá, holá tnutí
na rtu. Slova ve dví. Slyšíš mě,

cípe psa? Slova ve dví. Slova
zutínaná. Okřiklý štěkot.
Nevidět, neslyšet možnost. Jen
řezník huláká a vyhřez-. Uštíplý dřevoryt a já

si říkám: Cíp psa — pes chcíp.
Říkám si: Nucený výsek.
Říkám si: Kým? Koho?

7. 2.

Chvíle skrz: Starostná síta. Nesedřím la ani.
Vzpomínám na Petra ten on je bez čepice.
A co náš Vladí? Ještě leží? Už zařezaný
kohout. Nesmírná mírnost. Drobné doskonání.

Zápis, 9. 2.

... trhali jsme je
všemu vzdáleni v lesích.
Při návratu
jsme přihlíželi stržení srny.
Její bolestný křik

rvaný na tříchřtánový rám,
úděs spárků
nad myslí vláčenou do tmy znovu a znovu,
světla v sloup. Řeklas mi:
— Bylo to strašné,
budu si to pamatovat,
mám paměť na tváře. —

11. 2.

Týdenní drmolení deště. Zakoktávání okapu.
Beru zas kámen, rozrývám opál opaku
dne, který končí. Už uvykle
oklepu kamenný prach z rýh. Za oknem sníh
mísí se s deštěm, zháší k zemi. Není.

Tma. Vryp za vrypem. To jediné, co zmohu.
V umdleních luštit kostrbatý list.
Odemknout děcku, které zadržává
(Poradit cestu? Něco jíst?), a cestu neznat,

k jídlu nemít nic. Nedočíst. Znovu.
Za vrypem vryp. Pod židlí hysterický list,
obtížné černé dítě kdesi, déšť, okap, drmolit...

Zatmy

1

Nad čtvrtí půlnoc. V hlavách postele
nástěnné uřezané tělo. Odbíjí.

— Ustel. — Ne. — Co ti je? —

Rozhovor zhasne dřív... Tma neúplná,

vynechávající, nepřesná. Let můry
stromem dokroužen, opraven větrem.

Náhlým. Ke stěně ruce. Nedosáhly.

— Nejsi, jak bývals. — Kdy? —

2

Zvednout se, jít popaměti, shýbnout se, ptát.

Rozvěstit hádanku, být sražen

k nártům jiných záhad. Vracet se. Obejít stůl,

mnout tvář, lehat si, vstávat.

Ted'. Ten pravý okamžik, setrvat, lusknout prsty —

plesknutí... prostydlé nohy: — Taková zima. Tobě

není? — ... pak výkřik... zjev... na stěně říhající

lem... za oknem bílé vytřeštění...

3

Příběh cípů je krátký: Za stěnou

prolévají něčí tělo. Cíp tělaprolití

je první. Odněkud hádka, slovo „sotva“,
druhý cíp. Přes chodbu

typograf rozlamuje báseň, cíp černí, třetí.
Jedna v noci. Probuzen zimou, téměř nepřikrytý,
Slyším: — Přišla jsem. — Roucho až k zemi, hůl
a v rukojeti nůž. Táhlý, úplný.

4

Zatmy, zatmy, zatmy. Desítky
rozhozených rukou, trs. Tvář uprostřed jančí.
Krev z škrábance po těle rozrýsovaná.
Uřknut tančí tu věštec.

— Pojd' spát! — Vše ustrne. Bezchybný rys
pozvolna vymokvává. V zelené pláštěnce přeprchne
dítě, jeho záda. Zbývá se otočit:
postel... a ona... rozštěpený pysk...

5

— Je chladno. — Zima. — Žhneš. —
— Četls, co píší? — Ne, nechci to číst. —
— Takovým tónem! — Polotemno,
o stěnu opřen stůl, opřena postel, knihy, list.

— Jsi nemocná. — Ne. — Jsi. —
— Proboha, nech mě na pokoji! —

Opřeni lehce, letmo odloženi,
v předsíni, šeru, v předpokoji.

6

Tma neúplná, nepřesná. Črtání,
zlomky, lemy, cíp. Nůž nepřiložen.
Zvednout se, shýbnout, ptát se:
— Už? — Ne. — Kdy? —

Je přes půlnoc. Tma rozstrkaná
náhle se svine v šeptající zjev.
Teď... Trvá. Nerozumím ale.
A ani nevím: šepot?... sípot?... řev?...

Mezi oknem, stolem a postelí

1996

Žena bližního

— Dnes ano? — Ne. — Kdo jsi? —
Klikatý vítr v okně, z návsi
svíravé světlo, v hrůze dvůr.
Svléká se: — Zhasni. —

Lije. Pohnou se dveře. Vstává.
Pelest, stůl, tápe, rozsvítí:
z třešně se vrací její desetiletý,
je pozdě, jde si pro bití.

Pozoruj,
složitě vzplála kostelní okna,
špičatí túje nad farskou zdí,
těch sháněk po psech, toho volání.
Pak hodinový déšť, už noční.

Vnuknutí,
jež přes den v promáčených polích
pocítils — to hnědé, dělné světlo —,
je pryč. Sklo okna, stůl a postel.
Nic víc, nic svěřené, zas déšť.

Podzim už pozdní, večer, stromy v zahradě —
okno je plné černých gest. Výmluvných.
Ztrhané rysy polí. Plihne obzor
z vyhládlých žerdí cest. Podzim už pozdní,

večer, hlas: — Aniž bys vyšel, vstoupils.
Teď nikoho už nepotkáš, ale uvidíš je všechny. —
Nezbývá mnoho — k plotně dojít,
odstavit vodu, zůstat potmě. Pátého listopadu.

Listopad, prvně topíme, ale všechen kouř jde zpátky. Z komína plátky sazí a černá výseč na zasněžené střeše. Sami jak nikdy. Sněhem tak brzkým hejna zaskočená, přilétla s křikem. Okno osedané. — Utiš se, trochu utěšena. — Sami jsme. Jako nazí. Nad příbytkem černá se výseč jak zlé vnuknutí, než tma ji setře. Ptáci se mísí na okenním rámu. Už zůstanou, ulétnou k ránu. Usnulas pláčem. Čím já?

Sníh slezl, plachtou mlátí
sílící vítr do plechových vrat.
Slyšet hořekování
nad vlídnou rukou, která odtáhla se.

Vsí hořekujícího vlekou,
slyšet, co říká slabým hlasem:
— Při této hodině, této chvíli,
pravím ti máš, musíš ke mně přijít! —
Sníh slezl, vítr začal vát.

1. 1.

Moučnatý sníh po celou noc.
Přípitek vínem, ovar s křenem,
usnulas v šatech, měla sny
na spánek lehce poházené.

Ráno sníh ustal — v každém stromě
jiný strom, sněžný, tiše stál.
Tak všedně, že jsme nevěděli,
který z nich přes noc napadal.

A zimní slunce vystoupalo
a zachytilo městský lem,
co na obzoru rozzářil se
jak Jeruzalém.

Pak snídali jsme, pestře, dlouho.
A mně se zdálo, že i ty
jsi v noci na zahradě stála —
obličej, vetchý, vejčitý

se u tvé tváře usmíval,
hřbet čísi ruky rajske krájel.
Noční sníh pomaličku tál,
mlčky jsem poslouchal, jak taje.

Zaznění večera — tak jednoznačné.
Roztřískaná čern' teď' přes mou tvář.
Dupnutí větru na obličej.
V obloze rozepnutá svatozář.

Odešel rytmus, hlava v černých loktech,
zahradní stolek ztmavozelenal,
pruh svitu z mračné výšky potáh
odevzdaná kolena.

Je na co myslet: zlaté čtverce
stěsnané pod stromy, dům barvy těla,
stíny jak jámy, imortela
nad vchodem něžně fialoví,

máš práci v chodbě, svory květů,
do jilmu vítr vcházející,
žíhaným sadem, nezahrazeným,
tlučení žlutých okenic,

odevšad zvuky, tlesky v dlouhých řadách,
ne vezdejší... V klonícím se dni
najednou vzhlédneš, ustrneme —
k nerozpoznání si podobní.

Nad zalesněným obzorem
prostor prázdný, bezbarvý.
Hladce slunce zapadlo,
tichý obzor bez hlavy.

Dravec nad les vylétá.
Hlas obzoru: — Slyš,
ty jsi, komu rozumím,
ty mi rozumíš. —

Rané jaro. Silné březnové slunce se opírá do cest, do štítů. Vítr mu brání v hlučných poryvech, jeden druhého zmáhá po celý den: cár prudkého větru, cár prudkého světla. Po okraj plné vzduchu jsou rozkývané žábry korun. Vysoké sklizené nebe, rozvátá přímka horizontu. Ves spočívá v světle jako bělostná členitě složená peruč. Snad vítr vysuší světlo a peruč se prudce rozvine — bledé křídlo vyplní oblohu, z výše ozve se: — S kým jsi? — Zatím ale nerozhodná hodina, kdy se nechce vést a spínat, šálit, krájet, prosekávat. Chce se těkat...

Do noci vytřeštil se pták —
bylo to jako rouhání.
Vstala a přišla se mě ptát:
— Ještě jsi vzhůru? —

— Ano. A jistě je to hřích
sedět tu přes půlnoc, sám s kamenem. —
— Nekaž si oči, — řekla mi.
Ale já slyšel: — Půjdeme. —

Okrový kostel. Hroty tújí.
Topoly, tak v mém stáří.
Žlutý bok lesa. Slepá cesta.
Dva křížky dravců v modři.

K bělobným kvěrům planých třešní
sune se čtvercovitý stín.
Srdce je oko. Fialoví
v slábnoucích, pozdních paprscích.

Velké tmavé stromy. Fialový stín
líhne se pod zahradní zdí.
Napínají se prsty revení.
Silněji zpívají ptáci.

Rány, kov o kov, zdálky slyšet je.
Úlevné slovo, výkřik. Stín,
před minutou pomačkaný, mokrý,
pevně vzlét.

Noční krajina

— Slyšíš to dítě? — To jsou kočky. — Ne. —
Nad stolem tvář, únavou dlouhé oči,
na žlutých prknech temně rudý plát.
— Přiložilš? — Ano. — Poslouchej, teď zas. —

Ovály stromů ve svahu. Zelená tma
tlačí se na tabule skla. Naléhá
na strom strom, štít na štít, obrys na obrys:
— Povol mi, ustup! — K listu list

prosebně láme ruce. — Poslouchej, musíš,
neustává. Zamkl jsi? — Ano. — Nad stolem
o spánek škrtá padající hlava.
— Slyšíš to dítě? — Ne. —

Soumrak

Těžká žena se vymývá,
šplíchání větru na zahradě.
Modrá hnutí v sadě
s nezralými jablky.

Túje jsou šikmé, překáží,
chystá se vzkřiknout okr kostela.
Na utrápeném obličej
rty odulé:

— Jdu svahem s vysokými stromy,
po tmavé trávě jdu,
jdu zvolna vzájemnými stromy,
poklidnou chůzí nahoru... —

Červencový soumrak, dusno. Z třešňové aleje — už notně obrané, jen vysoko ve větvích tu a tam nalitý černý trs — spěchají děti. Vede je chlapec, větší než ostatní. Pozoruji jej: hubený, vytáhlý, s uhřátým obličejem a temně červenými dlaněmi, s krátkými ústy, zbrklýma očima. Přezíravě mě mívá; a tu pojednou vidím, že celá krajina je chlapecké postavy a tváře, vytáhlá, s vystouplými kostmi vínových stínů v nekonečných polích. Náhlá, nezralá, sama sebou udivená dálava pod uříceně se vracejícím sluncem.

Modrá síť v okně do zahrady. Pestré obdélníky záhonů, na kovové líse převrhlna temně fialové clematis. Zeleň rozvalená slunečním světlem, pomalu se zvedající teplý vítr. Ve dvoře nerušeně leží stín. Sudy, chycené oranžovou rzí, v něm září jako klenoty. Ale slunce rychle vystoupá, odkryje kovové dílce při zídce, obří stulená zvířata posetá nažloutlými skvrnami... stín vklíní se do štítu... blýskne stojatá voda... Už se nedívám — sytost a statnost toho všeho mě upomíná na včerejší večer. Stál jsem před domem, byl nekonečný, snad tříhodinový západ. Když jsem se vrátil, spala. Odkopaná, s tlustě složeným prostěradlem pod hlavou. Hubené tělo, s rukama daleko rozhozenýma, mělo bílou, jakoby vyšisovanou barvu. Na kotnících přikrčených nohou promodrávaly tenké žíly. Malá ramena, holá vykrojená podpaží. Průsvitný ovál obličeje, pod krátce střiženými žlutými vlasy byl nepochopitelně hladký — široká víčka, nos i bezbarvé rty v něm vypadaly jako utopené. V šeru vystoupily světle hnědé pihy a okrově zanícené koutky. Jas a jednoduchý soulad vycházel z té tváře, z celého těla. Naklonil jsem se — dýchala rychle a trhaně jako mládě. Přivřel jsem okno, znovu vyšel ven. Zbytky světla, luskové pole, topol.

Ranní místnost

Co je tu sít a hladkých zápěstí
rozhrnujících propadané skvrny —
zatnuté ruce proměnily se
v ruce, jež rozdělují.

Pokojné zvuky. V jitřní možnosti
veškeré věci spatřují se náhle.
Ruka, jež po mně natahuje se,
je ale slabá, nedosáhne.

Hodina soumraku

Světlo domokvává na nejvyšších větvích,
sedá žlut domů, rovinu potahuje vítr,
vyšlehla věž, mandorla zpěvu ve výši,
černošedá,

zahrada drnčí, hranatými vzory
obtáčí vítr strmou žlut,
šterbiny tújí kymácejí se,
nepolevují úzké dravčí hlasy.

Tichý sklon těla, máchnutí,
tvář, pohyb ústy, máchnutí?
Ze šikmých šterbin vyvrací se chlad.
Pisklavá prázdná svatozář.

Před domem. Ráno. V řídké mlze
zahradní smrky, jejich klidné cíle.
Z barev i tvaru jenom směry,
jednoduché a bez pochyb.

Pozoruj: pod bledým směřováním
oválné gesto, ovál, smírný shyb...
Do přešlých aster slunce kmitne však —
utkvím v tom nízkém díle.

Polní práce

1998

Pantograf 0.05

Blankytný umakart, zářivková řada —
rozčíslná nebesa, návaly světla: Otec
s dospělou dcerou, já, hranostaj, zelný smotek
vojáků a čpící, umaštěná záda.

Hvizd. Dávka lamp. A tma. V oknech rozvěšeny
zažloutlé, zkrabacené snímky našich tváří.
Vojáci — karty na stehnech. V uších ženy
kymácejí se dva jaspisové hleny.

A otce s dcerou vytrhává z mikrospánků
mladičké srdce, které krvácí a září
na dlani opilce od nádražního stánku.

Ona je žirafí a plochá. Tu jí z klína
pod nohy ožraly sklouz program Cymbelína.
Sehla se v bílých šatech jako k polibku.

leden 1996

Hyacint

Šedivý taft, stuha běžných dní
mírně se modrá vánočními svátky.
V trojdílném okně, v bílé mříži,
v odlitku nebe, v kusovitém sněhu

hyacint vyplázl květ. Hlíza —
karmínový skarab, vetčný, vyhnilý.
Kly kořínků kolem — náramek
na jásavě zeleném svalu. Jak had

dávící fialové zvíře.
Dávící měňavou myš, rybu, ptáka,
jenž otevřel peří k voskové kůži.
Ticho zmlklo, kusovitý sních

vyplňující záhyb stuhy.
Žádný rytmus, tlak, žádný prudký motiv.
Jen zelená hned' vlastních očí,
tolikrát zkoumaná, tak známá.

1995

Socha

Celý den déšť a vítr celý den
obchází přetopený byt. Nic na práci.
Jak sousta v ústech v očích převracet
knihy v knihovnách, mapy vlhkých stěn.
Mít v práci nic a jeho jemný sloh.
Poodchlíplé mramorové poupě
ve vlnách naskrz promáčených ploch
trávníků. Déšť. Potopa se koupe.

Celý den déšť. Pláž, les i postava,
dům, výplně dveří, parapety
jsou v práci přesných, pravidelných dlát.
Z deště je hlas, co za zdí nadává.
A voda stéká z opálených zad,
v písku leží květované šaty.

srpen-září 1996

Doma

Západ. Keř po keři plál.
Vždy jeden zvuk. Vysoký. Podrážděný.
Vzduch kolem silnice. Sytý jak stěny.
Hrušně se leskly. Stál jsem. Pak
tma jako fistule trnula nad krajinou,
vylétl reflektor, bleskové kino:
osiky byly jak z alpaky.

Silnice — černé vlny, profily a desky,
a promítání černobílé humoresky,
nic nechci, jen se dívat, dívat, dívat,
stržem — ale jen jako divák.

Ztratit se věcem, ztratit věci.
Ztratit se krajině, ztratit krajinu.
Psát oči.

srpen-září 1996

Beton. Zlá krása noční nádrže.
Stříbrná koňská hlava na dně.
Areál. Lesík. Komplex. Řvaní psa.
Nalevo trhala se šňůra stříbřenkových lamp,
dál už se sbíral jen zvuk pole.
Reflektor auta vyrval z tmy kus lesa —
smrk, houští, tráva vykřikly svá jména.
Tak vojensky. Ještě to slyším. Ty?
Mlčel jsem, ač tělem sjíždělo mi stejné světlo.
Les ve mně nerostl v té zatažené noci.

Když jsme se vraceli a zpoza mraků
vytekl měsíc — těžce, sladce, bílý —,
zdvihl jsem větev, prošlas, pustil jsem ji.
Šli jsme. Vedli se. Sami. Bez věcí.

10/9/1996

Večer cloumal stvětlem. Do deště se dalo.
Skrz chodníky, leskem, peklo prosvítalo.

Dobráctí a něžní, jako u Lady,
čerti rozkládali svoje poklady.

Nad lampami táhli tři zpozdilí ptáci
v neúčastné, vleklé, smutné konstataci

večerního města, knihkupeckých výloh,
rozzářených hospod, ve kterých to žilo,

fontánky, v níž nahý mramorový hošík
utěšoval kapra v mramorovém koši

(po otci nos, oči po mamince,
tak šťastně se na dně leskly mince),

slábnoucího deště, usměvavých čertů.
Zapálili jsme si sladkou cigaretu.

Miláčku, to nic. Ne. Čeho se tu bát?
Obejmeme se. Projdem. Budeme spolu spát.

13/9/1996

Neobjímej mě, nezaposlouchávej
se do slov, řeči, do hlasu.
Dívej se na mě při čaji a kávě.
Jsem tu. Nahoru od pasu.
Kuchyň je bez stěn. Ohrazena plentou,
ze které rozkvétají samorosty.
Pod stolem nehledej — jsem Kentaur.
Nechtěj to pochopit a nezvi hosty.
Stůl končí, začínají židle. Křehce
jdou hodiny. Kamenné lino. Dřez
má prsty utopené v prstenech.
Neobjímej mě, neposlouchej, nech.
Topení kolébá látku. Látka spí.
Slunce za sklem se neplete do věcí.
A oči drží prostor jako slepce.

zima 1996–1997

Vstali jsme, v září, dům už vrhal stín,
suchý hlas z rádia a prach,
slunce na chromované pelesti,
sahas po cigaretách.

Schodišti pod námi se ještě zdály sny,
závěs už procitl a z konzoly se řinul,
prázdný dřez byl jako stříbrné poprsí
a vteřinovku vždy jen o vlas minul
stisk teplé, vlhké dlaně. Čas téměř stál.
I všechny věci stály. Slunci z pelesti
nechtělo se výš. Nikdo nic nepamatoval.
Zapomněl obraz, skoba, zapomněly zdi.
Pozoroval jsem kouř tvé cigarety,
přebaly knih na nočním stolku, květy,
ryby, ptáky na odkopnuté dece —
stékali, pluli, slétali se do koberce,
kde vychládali v modrou geometrii.
Prach sedal na stůl, skříň, na árii.
Barevný čtverec v okně nikam nesměřoval,
plány si nedělal stín pod stromy,
a ručník, co se u postele povaloval,
měl stejnou historii jako my.

léto 1997

Zoufalé jarní dny uprostřed zimy.
Pod zbytky sněhu hořící skály.
Jsme ve městě.
Ostří bezlistých větví,
nabroušené obruby chodníků,
přeřezaný vzduch.
Slunce je tlustá denní hvězda.
Ze strany na stranu
ledový vítr převaluje cípy.
Malé couvá před velkým.
Některé barvy nikdy nebyly.

zima 1996–1997

Ruka, nebe, schod

Nekonečné střídání oken a dřezů,
zlatých oken a stříbrných dřezů,
očí na skle, rukou pod vodou.
Střechy tu nemají nepřítele;
teď večer, kdy v pruzích slunce
lenivě tráví odpolední lov,
portály, okna, římsy, schodiště
vydechnou, vyrazí po své myší práci,
hbitě a přesně zachovávají svůj rod.
A poštolky dokola zkoušejí dvojhlasy,
přes první sloku se nedostanou.
Ruka v horké vodě
otéká a měkne,
tak jako nebe chvíli nato.

22/2/1998

Mastné hrušně, stromy srpna, před zdí.
Řvaní pily, hymna neděle, odkudsi.
Antuka, tartan, ovál, kurty — Pompeje.
Žhavý chodník mezi vozovkou a polem
skončil u krytého bazénu, mrtvoly rybníka —
pokojné, smířené, těsně před popelem.

A jako stuha v břicho a na plicích
vteřina úlevy, že skleněné panely,
koupací čepice za sklem, kov chloru,
keramika s teplou, šedomodrou vlnou
jsou posledním prostorem, konečným okolím,
že si je nelze ani zapamatovat, ani je zapomenout.

23/9/1997

Co děláme? Zabýváme se prostorem,
mlčíme — mrtvé necháváme spát.
Řežeme stromy, ohrazujem kompost,
chycené myši vyklápíme z pastí.
Večeři nosíme si do zahrady,
do pokoje si odnášíme chvojí.
Žluté ho navracíme zahradnímu ohni,
sladký kouř se nám válí v šatnících.
Vpodvečer z okna pozorujem zed',
mluvíme tak, že mrtvé nebudíme.
Mezi nábytkem se spolu milujeme
těly, jež *nejsou opak prostoru*.

28/9/1997

Pro J. K.

*Pavilon číslo dvacet tři.
Říjnové slunce na zdi verandy —
pamětní deska léta.
— To je jak z Bunina, jak z Feta...*

Povědomé ornamenty,
pocit, že už jsem tu byl;
jarní vzduch mě obstoupil
jako zatažené plenty,

prochládal jsem, ranní stromy
zpátky paměť vracely,
k tváři slunce přitisklo mi
železo, kus oceli.

Oči rukou zacloněné,
v prstech šňůrky rubínů,
teplo sluncem položené
jako předmět na hlinu.

Jako by se na má záda
někdo přitisk, slunce skryl —
žíla stéká, modrá, chladná,
suchou rukou vzpomínky.

Okolo dubnového rána
jak kolem lůžka přecházím;

areál, klasicistní brána,
vítr a světlo, nárazy

do bílých zdí a verand
očíslovaných pavilonů,
plechové zvuky přes záclonu
vylétlou z okna, která

je jak směr, jako znamení
někomu jinému, mně ne.
Jak kolem bílé postele
s tělem stočeným k ostění,

se škopkem studené moči,
jantarové a sedlé,
jdu kolem rána, vedle.
Ne já — pár bezrukých očí.

Nepřítomně, zvykle, stroze,
ruka sestry lůžko stele,
kovové a proležené
jako slunce na obloze.

Linoleum s ornamenty.
Jak vzduch v jarních zahradách
svítí čtyři vlašné plenty
kol těla, co vychládá.

1996

Glosa

Ticho je zticha. Dnes večer.
Dnes v pokoji. Dnes s balkónovými
dveřmi. Hyacint, po celý den
cílící za sklo, nevystřelil.
Růže se neskácela. Stojí, neví,
rozvinutá. Jen jednou za sto let
kolibřík udělá chybu, přilétne
k panelu, srazí pár zrněk.
Až zhladí celý dům,
až růže spatří les,
soumrak se skončí. V pokoji
s balkonem večer dnes.
Zatím je čas.
Ani jeden odstín není zbytečný.

1997

A. B. A. F.

2002

Pokoj

Okna jsou zotvíraná do záclon,
kyvadlo pendlovek, úzkých, tmavohnědých,
stojí, zlaté, pod zaprášeným sklem;
nalevo kamna, čaloun na křeslech
je červený, i přehoz, a i stůl
Poslední večere, co nad postelí visí;
porcelán v skleníku je plný starých rtěnek
a klubko růženců se hřeje na dně mísy.

Na obraze jsou jarní Blaníky, a rybář
v stínu neví nic o dívce se psem
blížící se k lávce; skříň, na skříni hlava,
příčesky, prach, sponky; televize,
pod kterou krajka sotva dýchá, odráží
venkovskou cestu, slunce, vížku kostela —
na gagátové, mastné obrazovce
má tohle všechno barvu popela.

zima 1996–1997

Pokoj s chodbou

Byl světle žlutý, válečkový vzorek
se vlhkem lámal, plesnivěl a mizel.
Byl pánský. Zkřížené dunlopky; dole
nízké, tvrdé lůžko; míčky na tenis
v plechovkách na knihovně. A spartánský
i pohled z okna: pozdní podzim, pole.

Hučely vafky. Do zdi zarůstaly
udice v koutě. Letními předměty
pomalu prosvítaly zimní. Pokoj
se plnil. Mrak se modral v chodbě, která
bývala lovecká: vycpaný jestřáb
na tapetě, užaslý dvanáctérák

visel, jak ikona, v hořejším rohu,
kalendář *Sellier & Bellot*, vedle
fotografie z honu v zlatých rámech.
Schody na půdu, misky s mlékem svítí
ve světle náhle otevřených dveří:
oranž, do oranžové na večeri.

1997

Gauč

Když jsem se dozvěděla, že Jiří umřel
(z Karlových Varů přišly dva telegramy,
jeden, že nežije, druhý, že je po pitvě),
nevím jak, sedla jsem si v pokoji na křeslo
a zírала na gauč před sebou a viděla,
že je modrý, viděla, že je *evidentně modrý*,
a pro sebe si opakovala: Je modrý,
modrý, to přece každý vidí —
neboť ode dne, kdy jsme ho přivezli,
o jeho barvě jsme se nikdy nedohodli,
Jiří vždycky mluvil o zvláštní zelené.
Seděla jsem jako hloupá v pokoji
a říkala si dokola: jak jsi mohl být tak slepý,
vždyť ten gauč je *modrý jako modř*,
to jsi neměl, to jsi tedy neměl,
říkat mi, že je zelený. Pak jsem s hrůzou
uslyšela sama sebe, a jako bych se byla probudila,
dala jsem se do strašného pláče.

1997

A. B.

Strýc Šach ji pozval na tu fotografii,
praštěný tehdy jako vždycky,
ve Vídni v roce třicet devět.

Ten rok jí bylo osmnáct,
už tehdy se styděla za své křestní jméno,
už tehdy se psala jenom A.
Všechno to tenkrát skončit u prvního písmena!

Jako by to byl někdo jiný,
někdo docela jiný, sama paměť
v šatech posetých ornamenty,
v náramcích těsných jako tetování,
poznává se v tom retušovém ráji.

A přece: nohy v punčochách
vší silou sevřené,
brunátné křeslo, pelestě,
polstrovaná stěna,
vysoké okno s nadutou konzolí
a v něm čar *Mléčné dráhy*,
jež papírové stěny
děrami zřena.

12/1999

Mehwa

Tvé dopisy jsou tenké jako plátky
hrušňových květů, které třikrát
oderval vítr. Když rozhlížím se po svém pokoji
marně k nim hledám vhodný příměr.
To, co mi píšeš, není podobné
ničemu z toho, co mám na očích.
Čím krásnější, tím tišší jsou tvé řádky,
jako by dálka s krásou měly stejnou tvář.
A tak tvé listy, jeden na druhém,
svazuji zbytkem zeleného hedvábí
a vkládám do truhlice vedle jiných věcí.
Ráda si prohlížím tu skříňku se slovy!
Cos odešel, i nit plynoucí látkou
dovede přehlušit tvé kroky, v něž tak doufám.
Šiju jen v noci. Ke psaní si sedám,
když tma se v hloubce shodne s bezvětrím.
Stínítko lampy uhladím a sklopím,
rozetřu inkoust. Papír na stole
je bělejší než líčidlo
na mojí tváři. I tohle patří k psaní!
Vždyť vím... Tak tedy aspoň stín
papíru, pera, písmen, rukávu,
jenž šustí, hlavy, co se sklání
nad naší dálkou! Ať tedy aspoň stín
ruky, co klade písmo na papír,
v pestrého motýla se změní

a k záhybu tvých šatů dolétne.
Anebo ve vážku! V déšť, štěkot, jiný stín,
v cokoli, je tak pozdě!

15/10/2000

V oku vážky

V oku vážky tvary oblékají
šedomodré opleskané bundy,
pestrá těžká věc
podobá se větvi borovice.
Rozkymácená barva, vějíř hrany.

Sebekratší pohyb, zaváhání, nádech
zaznamená ale černí na běli:
tušové písmeno, napuštěná nit
prosakuje papírový vítr.

12/1999

A. F.

Líp, vidíš, dovedu popsat
parádní pokoj, ledový i v létě,

kam jsi mě nikdy nevodila,
kam jsem vklouzl dvakrát, možná třikrát,

než kuchyň, kde jsme vždycky seděli,
kuchyňské kanape, na kterém —

jak jsem si tolikrát představoval —
tě oknem ze dvora

uvidím ležet mrtvou. I v paměti
je u zdi prázdné místo,

zakryté flanelovou zástěrou.
Ale proč se mi pokaždé vybaví

skupina modřínů na konci zahrady,
u plotu, na kraji stráně,

těch pět šest řídkých stromů,
překázejících jeden druhému,

a suché větve, kůra a jehličí
v kruhu pod nimi?

25/11/2000

A. F.

Vůbec ne jiné seskupení hvězd,
když naše mrtvé rozhazují pod modříny
a kapky z větví lehkých jako kouř
mění ten popel v trávě na inkoust.

Jazyk se ještě drží začazených stěn,
věty se uhýbají pelestím a křeslu,
slova se ještě ohlížejí za hlasem,
za povolenou šedomodrou stuhou.

Vůbec ne jiné uskupení hvězd,
neslyšně vlasec sjede udicí,
zlehka nit vyvléká se z ucha.
O popelavá poutka jazyk zadrhává.

30/1/1999

Rozepsáno v den smrti

Oni se vrací pro nás, k hromadám našich výdechů,
které se každou noc nachrlí stranou pelesti.

Mezi pootevřenými ústy jim blýská studené sklíčko,
v šatech ušitých na míru čirému dechu

zhášejí svíci a zavírají okno, oběma rukama
do čista uhlazují naše sípající látky.

1/9/2001

Vyprovází mě v osmý den měsíce

Hedvábné stěny a zdi na svých ochozech,
sloupová síň ptačích signálů
stojí daleko za bójemi,
bouřkové motory míjejí i dálku,
člun zaměřuje okno první jídelny.
A blíž než ze dna prosvítá
náramek ze zlata a zvěře.

„Až urazíš čtyřicet li
a zeleň protrhnou
o poznání spolehlivější prameny,
a straky vypuštěné z úst
měkce shrnou nerozhodné hodiny,
a vzápětí řinčivé peří
vysune den o radostnou zprávu,
budu ještě s tebou.
Ale tvoje zápěstí už sevře
broušený průsmyk,
prudce osvětlený nehet,
díl krajiny s vyleštěnou vodou.
Budu ještě s tebou —
i v bezvětrí rozostřená větev borovice.“

2001, 2002

Stav vody, říční režim, práce, puls
západní strany oblohy teď večer,
v záhybu řeky měkké čtverce vzduchu,
dokud je poslední pták neodvleče.

Z hladiny trčí lávka, kroky,
vrásčitá pláž, skopnuté boty, písek,
co si tě nenápadně prohlíží,
led, co tě prořízne, i tempa. Nevrátí se

nic. Snad rybář v loďce, na obraze,
pozorující odstín svého splávku,
ten, co se shledává už jenom s předměty.
Hřmění a hukot. Otloukají lávku.

6/11/2000

Bez překážky

Čas: prvně od pohřbu. Srpen, pod mrakem.
V prázdné králíkárně se ramlují králíci,
kotec dole plný králíčat. Beton a lísa, floxy
s oděrem kostelních tiskovin, vysoké
květy komářích rojů a jako vždycky
nejasné, temnější místo v poli za zahradou,
které se hýbe i nehýbe. Vzduch
čpí jak skládka, po rozmáčeném polstrování,
a jestli někdo někde rozdělává oheň,
má obě ruce od mokrého popela.
Záhony ještě propleté mávnutím hole,
co celá, jako tělo, stojí u kuchyňské zdi
s rukojetí pod ledovou utěrkou.

2002

Needle-Book

2003

Od lampy k lampě světlo vrávorá,
sny o černi má step uprostřed města.
Stan cirkusu, jak chodíš dokola,
má tolik metafor, že žádná se ti nezdá.

A v písku vidíš, čím vším nežiješ.
A ve vzduchu, co všechno neproměníš.
Od plachty k plachtě pod šapitó jde
napnuté lano včerejšího představení.

Ne, ničím podobný ti není
akrobat, který spí. O svém sní karavan.
Písmo a step sní o svých černích.
Vztekle, jak pes, sní o své misce únava.

6/1998

Zápis z roku 99

Postavy se ukazovaly a zas mizely
v lesním průseku,
černé proti slézajícímu sněhu,
umrzlému vzduchu.

Čelní řadu smrků
řezal stín vzdálenějšího lesa.
Horní hranice stromů. Komusi
srozumitelné značky na kmenech.

Připomínalo se hřmění dálnice,
poletovaly hlasy z odpočívadla,
světlo sklouzlo z věcí na zvuky:
bouchnutí dvířek, drcený štěrk.

Hmota černější nežli ty figury
našla se ve slovech: lesík, ubikace;
uškrčené tělo šera vysypané z auta,
školní výraz: mrdací lesíček.

Jistota nejhlubšího vnitrozemí,
jméno Grzegorz zařvané do lesa,
oko v suché pleti z obou stran
zadýchaného okýnka.

2/1999

Báseň složená na příkaz vladaře

Báseň složená na příkaz vladaře
se týkala úseku pole chráněného lesem
s tak zhoustlými krajními stromy,
že se nedalo vstoupit dovnitř,
hlíny s cihlovým povlakem,
po které se sunul pulzující stín,
prvních smrků a modřínů
se spodními větvemi vrostlými do trav
a obludných chapadel ostružin,
jejichž konce zarůstaly zpět
mezi hrudky červenavé půdy,
hradby slaboulinkých dubů,
udušených bezejmenným keřem,
křivých břížek, ježících se z kupy
polem vyplavených kamenů,
lopuchových listů se spálenými konci,
vyhořelých divizen a lupin,
stanoviště vzduchu nad vrcholky stromů,
na kterém se tetelily plevely
žáru a vzdálených hromů.

2001, 2002

Pokračuji v Bishopové

Dole při okraji vody, v místech,
kde se vytahují čluny, po dlouhé rampě,
klesající šikmo ke dnu, tenké stříbrné
kmeny leží vodorovně
přes šedé kameny, pořád dolů,
dva tři metry od sebe.

Jako by se už nikdy neměl pohnout,
sevřený plynoucí vodou, nalevo
stojí, s čarou ponoru zarostlou větvemi
a zlomky prken, na kterých se chytil plevel,
těžební člun, žlutý nátěr
se pomalu propadá do rzi.

Nad zaprášenou přídí, nad kuželem
hladkých kamenů, z něhož trčí,
na opačném konci jak pověšená ve vzduchu, plošina
s gumovým pásem, se zdvíhá
členité rameno s pootočenou lžící,
v které se leskne, jak olej, dešťová voda.

Pěšina, vypražená do tvrdosti cihel,
běží k pile uprostřed pole, rovná,
tam se otáčí a obchází ji
ve čtyřech zaoblených úhlech
a táhne se dál přes pole,
udusaná, rovná a přesná.

Na protějším břehu, kde z řeky,
svislá a hladká jak zeď, stoupá skála,
borovice malátně zaklání větve
a mezi nimi, v širokých průzorech,
se rozvírají jiné borovice,
ty o něco výš, na travnatém temeni.

5/10/2002

Kenneth Ralph Dickinson, River Landscape, 1912

Záhony zeleniny na nízkém břehu,
rajčatové stromky, jako ohořelé,
s vypoulenými plody, bramborová nať,
puklý kompost zavátý hluchavkami,
schůdky povlečené ocelovým slizem,
do hladiny bodnutá lana těžařů,
kachny říhající do medové vody
nebo hledající v dešti krytý ohyb.

Nějaké otázky ohledně metafor,
co nad tím vším bujejí v návějích vzduchu?
Druhá věc je, že *lávka s řekou v rukávu*,
vlny, co se *lesknou jako puky kalhot*,
jak bolest hrnou do hlavy jinou řeku,
co brání pole, obtáčí sytou zeleň,
ty kopce, které rozevírají vrata
a přivádějí tam svěží zelenou,

druhy pootevřených a otevřených
dveří a druhy ptáků, kteří splétají
otvíraný a zavíraný oheň. Teď
zůstat, když se nový nátěr lávky noří
do stínu pilíře z opačného břehu,
ocelová klenba s obnovenou modří

podpírá proud a ze zarostlého dna
prosvítá kovová zídka a zábradlí.

29/8/2001

Vývraty, polomy. Slova, na nichž jsme se
dlouze shodovali. Něčí jazyk
s tím byl hotov hned. „Podívejte se,“
řekl, „je to tu jako po výbuchu.“ Ale
i jeho oči se držely zpátky.

Bažina modrých větví,
metrové třísky trčící do slunce,
rozštíplé kmeny plné kuřecího masa, vlhké
zdi vývratů, stíny jak v poslední uličce,
vzduch, světlo na světle, staveniště lodi.

9/10/2000

Kdo přepsal Beroun na Berlin
na všennorské zastávce, nad peronem,
měl čas. Víc času, zdálo se,
než kopce černající v perleti,
než jejich obrys, co se vzdaloval,
anebo blížil, jako nerozhodná vlna,
než odstavené nordvagony, nežli soumrak,
který si počkal, jak se zachová
pomalý světlající bod,
co klesal k horizontu v zimní dálce,
víc než má zima ke své práci,
víc času než mráz v podchodu
a jeho románový profil
v staniční lampě. Víc než koleje,
které tmu propichovaly
jak jehly. Víc než ten, kdo jel
v tu chvíli odkudkoli kamkoli
mezi vyhasínajícími obrazy,
a čekárnu, kde kouřil, ztrácel z mysli
pro přelud neznámého nádraží.

2/2000

Mráz

Krok přichází o svůj zvuk a chodec
spolu se zámkem odmyká kolena a lokty.

Předtím si ještě stáhne svět, až ke škrtnutí
péřové bundy o roh domu, nároží zahrady,

a myslí na ústa, co mluví, ačkoli se nehýbají,
a na ústa, co mlčí, přičemž mění tvar. Pak spí.

Plochy kopců odněkud už odrážejí
zítřejší první snůh; odtažitě, skoro štitivě.

Lampa dýchá do zařatých pěstí
porcelánových pojistek; a taktak

stačí osvítit ten obraz péče v páře.
Chodník se slabě leskne, nejspíš vlastní silou,

vypnutý jak čerstvá, plná chlupů, zaschlá kožka.
Voda potoka místy podlézá led,

co objevil sám sebe teprv před minutou;
shora to vypadá jako srst dalmatina.

Po zavírací hodině je za přepážkou výdejny
útulno jako v zakázaném baru.

Ze stromu bez mávání vzlétá hejno
a krátce drží objem řídké koruny.

Pleť schne. Už z temnoty se noří další
motiv, který ale zůstane nedokončený.

13/10/2002

Na polích za městem byl sníh, a není,
a přesto chybí pocit rozuzlení,

chuť, pachut' změny, ani ta ne,
když pozoruješ prázdné pláně,

vzdálené, blízké, jako na dlani.
Nad polní zemí letí havrani

jak černá deska, jak stín vzducholodě,
jak jednotvárné vlečné lodě,

táhnoucí po jediné trase
hladinu, která zavírá se,

říční most a dno, říční ostrov, přívoz,
říční břeh, říční mávající život.

Jak černé kopce navršené hřměním
dálnice, jako vnitrozemské změny

počasí, povrchů a světel
na odpočívadlech a v benzinových světech,

tam, kde si stíny zapínají stín,
a reflektory loví fresky propasti.

Jak pohled, který zavřou lesní zdi,
jako les, který průsek odhodí,

jak průsek, který strhne lesní tma,
jak les, jež pole odrovná,

tak matní jako hloučky laní v poli,
káně na kraji čehokoli

a oko za sklem obrácené za ní.

2000, 2001

Óda

V únoru sýkorka přilétá k ruce s knihou
v okenním rámu, na plátně tepla z topení,
a stojíc bokem, politá peřím, zkamení —
jako by třaslavý hřbet, záblesk hlavy skryla v oku.

Období zimy se jí zuby nehty drží, když tam
tak stojí, neživá, v glazuře — to říkáš ty — peří,
krásná bez prolínání, na vteřinu měři-
telná jen jinými lesklými věcmi, co jsou vidět;

viditelná jen celou blyštivostí, již si měří
rytmy a proporce, tmavé a temné, přelévání
hran a rozestupy ploch, jejichž přirovnání
tě srazí, možná zpátky, k ledovému parapetu.

To oko je jak maska. Čeho? Válčícího mrazu
a lesa, co se na okrajích rozepíná
jak rukáv, skoro ve tmě, který nevystřídá
zápěstí, pěst, jen světlo chladně lámající větve

na horizontu, kam se pohled uhne mezi řečí,
prasklý ret, detail suché ruky, skoro něčí, mokrý
sníh za ramenem na svetru, tající mezi oky,
a borovice s kdoulí v stuze nade dveřmi.

2003

Hřiště Úl

Myš, list, had a pták —
to z kruhu jejich proměn, co se ozývá
šramocením a sykotem,
je tady kolem všechno uděláno. Rez
pletiva každou chvíli polkne němé slunce,
a vzápětí ji mrak a zvuky znovu propletou.
Vysáté, rozvalené pámely a bezy
vítr už dávno nechal supům světla,
a zdá se, že i ti už odtáhli —
zbloudilý záblesk ohne celý keř.
Nebe je bílé, kluzké, vysypané drtí,
vpravo se zdvíhá spolu se svaahem,
vlevo se opatrně spouští nad čtvrt' v údolí
do rovnoměrné modři hukotu a hřmění.
A zvíře zraku sebou škube v síti
z jisker a stínů mezi hrušněmi,
tam vzadu, nad hřbitovem míčů.

Strom dělí liják v prostoru a čase
tak jako metrum nezřetelné mumlání
nad šerpou škváry, která přetíná
antukový kurt, ztvrdlý na kachle.
Neudržíš to v sobě ani vteřinu;
už zasyčení, šramot slova, prostě to,
co jenom pozoruješ — možná míš:
přecházíš očima — tak jako věc,
která se třeba sune k ruce, sebere

studený cizí takt a strčí do pece.
Na stožár v písku, promíchaném
s šlahouny břechtanu a zasvištěním lanka,
je napíchnutá větev akátu,
do které vráží šedobílou lajnu
neviditelné letadlo. Déšť ztichl, naráz,
bez příčiny — jak přesný letargický stroj.
A odevšad teď malé lesklé stroje.

Schodiště stoupá, rozříznuté
červeným zábradlím, přeseknuté
silnicí o pár metrů výš.
Obrubní dílce schodů, vystouplé,
hladké a hrbolaté jako dásně.
Nahoru míří vidlice průseků,
odsunují se, zasunují,
a každý je ukončen vzpomínkou:
nárožní vížka, tholon, kjótský altán.
Drnčící lanko, schody, jméno ulice
si bez ustání prohazují místo.
V serpentýně se mačká suchá tráva,
ponořená až na dno svého živoření.
A na ní cize spočívá
dřevěná bedna s pískem a solí,
tak beztlížně, že se zdá, jako by
povodeň ještě neopadla.

U zídky plotu sbíráš mokrý papír,
rozpitý, v půlce přeložený seznam
příjmení nebo věcí. Nejspíš příjmení

školáků nebo hráčů, možná herců.
Zasychá v kapse. Jdeš dál, nahoru,
pak vlevo kolem lesní zahrady.
Čtvrť za zády se vrství, překrývá,
nečitelná, vodově modrá. Ale
neohlížíš se, ani jednou ne,
jako bys nesměl a jako bys musel
šlapat jen na určené kostky
v rytmických ornamentech dláždění.

2001, 2002

Začínám podle veršů A. Z.

Bože, dej mi mírnou zimu,
zdlouhavé a mírné zimní měsíce,
jednotvárné jak výstupky hradeb,
a hudbu tlumenou zdmi, brzy ráno
unikající s teplem,
a mírné obrazy skelného obzoru, jejichž plamen
nikdy neolizuje střechu paláce,
a mírnou řeč, která rychle
taje na studených předmětech.

18/8/2001

Sonagram a jiné básně

2004-2005

Borovice

1

Její vršek vláčně vybuchuje,
jakoby za folií, jako by
oheň u paty rozpaloval vzduch;
za oknem ohně.

Horní patra se vzdávají, vrávorají
nznak, povětrí do nich nevráží,
přelévá je a pokládá v svém směru.
Medúza, zelená hvězdice.

Když se díváš,
i kmen se houpavě rozvírá
a vzduch nad temenem
je rozškrábaný a temný.

V náporech řídkosti
jiskry sojek pracují na vnitřku.

Poryv přes ni hodil suché listí.

2

Ráno kapka řeže podél okno,
za tím — někde vzadu, na pevnině —
couvání všemi směry.
Ale ucho slyší každý plán.

Taje. Z jehlic odskakuje sních;
větev se ustaluje, dlouze, předá
vibrování někam do nižších
anebo vyšších pater. Příliv
černých čar. Pak ho dlouze
zabrzdí už zas tmavnoucí nebe.

Sýkorka se obtiskne, ale neproboří
do sněhové římsy na římse,
která schne, ale neubývá,
jako by nesplnila všechno.

3

Suchá a krotká nad oblevou,
nábytek větví v pokojovém nasvícení,
teplá.

4

Naproti taras borovic, ale hukot
jako by vycházel jen z jedné.
A jiná s křivou patní větví,
tlustou jak kmen, možná tlustší.
Poštolka sbírá sílu k nehybnosti,
tiskne se k hrotu, podobná
odřezku rohovitě pokroucené kůže.
V pozadí v bráně pohyb — asi vynášejí
nějakou těžkou věc, skříň nebo postel,
pak se zdá, že vedou nemocného,

někdo se nejspíš zranil nebo omdlel,
nakonec, zdá se, vyvádějí
někoho s želízky, z každé strany dva
anebo tři ho drží za límec a paže.
Je špatně vidět křik a slyšet hukot,
který se drží na jediném tónu.

10/12/2003 – únor 2004

Tma

Ve vzdáleném třesku a ranách
kopec nabíral obrys.
Pár blízkých bodových světél
v páře nejbližších borovic.

Nasedali jsme, usínali, ukazovali
zaječí oko napíchnuté na hrůzu,
odlitky poštolek, temnější
anebo žhavá místa tomu, kdo už spal.

Budili jsme se k vlastním očím, co
čekaly — už jen u rytmu protisvětél —
jak vesla nad noční řeřavou vodou.
Zabírali jsme. Hluchoněmí, rychlí.

2/1/2004

Večer

Tohle sedlo mezi hrby...
Tahle kymácející se šed',
rozhrabaná motory i
odrazkami letadel...

Tenhle nálet... se sirénou
trati, řeky, mostu...
Ta minuta, než sem spadnou
bomby mírných kopců.

3/2/2004

Matce

Sníh schází, mluví o tom, slézá se;
nemění zvyky, mění barvu zvyků.
Dráp závěje, v okraji koryta
zarytý do oblevy, je lhostejný
ke všemu kromě teplé netečnosti.

Voda na vodě přelézá silnici,
posévá pole nejasnými obrazci;
poštolka přidržuje, pouští, přidržuje, pouští
nad bitevní scénou splavenou do škarpy.

20/2/2004

Vnitro

Kyj kmene vízne přes jez, z kořání
jediný vytrvalý krápník šlape proud.

Obleva smeká jedno do druhého —
až tady, vypadá to, jakés takés pouzdro.

Racek s černou škraboškou následuje,
pronásleduje oko;
teď se zdá, že — pilný, bez ctižádosti — útočí.

Nad temněšími body teritoria
nebe jak, nečekaně, nahé rameno

a pod ním straky vstupující, už na druhém břehu,
ve sledu krátkých spodních křivek do smrku.

(Vstou- vzestou- sestoupení ptáků do stromu;
jak každý druh připlouvá se svou přídí.)

Omrzlý plevel, dole stranou, připomíná vinici
anebo, dejme tomu, bíbr horolezce,

a slepý pařník ojiněný tank, co roztává,
do jehož líných dílů, jak to říct jinak,
civí, celý, lesk.

Pod obráceným kamenem nic zvláštního,
ne cítím, vidím, že jsem ho neobrátil, ale odhrnul:

mříž říčních chaluh, mořských klasů,
naklíčených řas
a za ní tratě s pralesními svahy.

konec února 2004

Sonagram

Franzi Hammerbacherovi

Drozd z okapu jak
— ještě nabíhající, už osychající —
tučná kapka tuše. Odříznuté
ořechové paroží pružilo v ruce,
a vracelo se na mě z hromady,
jakoby ještě na kmeni,
na vyčítavé hlučné hlavě.
Hledal jsem lebky v kůži listí,
kostech stvolů. Drozd zpíval.

Čety probraly olše u řeky;
skvrny po větvích se houpou
ve větru, blikají, násobí se
v suchém větru. Protibřeh,
vypadá to, provrtává zlatý červ.
Veselé hejno štěpů a kalu
prchá před mrtvým kaprem,
co vzápětí, se zasypaným okem,
vrávorá zasypaným ramenem,

kde hoří větve: v denním ohni
vykvétají jak v botanickém dokumentu,
z plamenů bez dýmu a zvuku
útočí roje popela, pak vypučí žár.

Škeble a keramika
se světle zelenají z hlíny
plné semen. Fáborny strak
na nánosech, směsích, sraženinách.
Těžnímu člunu, vytaženému
na hliněnou pláž, i skřípot zarostl rzí;
pás třídičky, prasklý, s péčí chycený
nižšími dílci, si pohrává
s myšlenkou znovu se připnout.

Drozd mezitím zpíval.
Proti soumraku, teď už na štítě.
Ta proměnlivá skvrna, říkal jsem si,
je skoro jako pták, podobá se mu.
Ale sbíhalo se do ní všechno.
A zpěv byl jednotvárný jako rub,
díval jsem se, jmenující všechno stejně,
poslouchal jsem. Drozd zpíval,
věřil jsem všemu. Zdálo se. Vypadalo to tak.

29/3 - 14/4/2004

Denní oheň

Seshlé chvojí se proměnilo
v túji pod sněhem;
vzduch dlabe osvětlený plamen,
nebo naopak.

S rukama, očima plnýma hmoty
rýt do náradí,
když vzteklým rojem vzduchu vrčí
bažant jak oživený totem.

17/4/2004

Plevel

1

Neexistuje,
nelze ho vidět.
Bud' vyhřezlé vnitřnosti,
otevřená rodidla,
krokodýl zaživa svlečený z kůže,
anebo nic —
zelený roj, zelená rozpačitá salva
(dvě metafory z nutnosti).

Kolonie zvětšovací skel
mu jde po lodyze
(pár lup — těch už okřídlených —
poletuje těsně nad šlahouny).

2

Figury pcháčů v stařeckém hovoru,
lopuchy-vrahouni
se tisknou ke stínu,
někdo před tebou
cuká kobercem kobytek a ploštic.

Je to nebezpečné město
(samá statná štavnatá záda),
ale je v něm hotel

s recepční, co je na jazyky,
a s číslem tvého pokoje.

Zelený Orient,
mrazení v očích
milosrdně bují
na tom, co má tvář
a nemá metaforu.

Pěšina

Zelená dáseň, lesní pěšina
v povlaku mechu a jalového borůvčí,

zastíněná, s hmyzem poletujícím
mezi mžitkami mokrého světla,

mělká a šlachovitá, mizející
v ohybu rentgenového šera.

Stoupala ze změti lesního okraje.
Byla, kdosi to řekl, jako zápěstí

ruky, co drží něco těžkého —
tak romanticky jsme si vyprávěli,

sami tou změtí (otepi kůry, v blátě
otisky řetězu, ukoplý ryzec, lesnické značky, lahve —

samí přátelé). Možná jsme tam už zůstali,
a zvolna se měnili v kapesní nože

anebo šupinaté bedly na mělčíně větví,
a viděli (nežli nás našli a sebrali;

to se ví, žádná tragédie) pěšinu
potaženou borůvčím a mechem,

stinnou, s plošticemi obletujícími úzké,
nepokojné a jakoby vlhké průsvity,

jak strmí do zelených mraků.

4/8/2004

Bažant

Malvíně, k narození

Zabrdili jsme, nic se mi nevybavilo
nad poraženým, už zatuhlým, bažantem:
purpurová pírka v purpurové krvi,
dva lesky, tenčí a tlustší,
a pak zlatá žíla kolem oka a bázlivé
pařáty — nesené vodou,
chtělo by se poznamenat. Tak začalo jaro.

Ale já ho už viděl, říkal jsem si,
když jsme zas nasedli a krajina
sebou s úlevou hodila zpátky na zeměkouli.
Hledal jsem v polích a uprostřed lesů,
zatímco jsme po dálnici — s dětmi vzadu — uháněli
lesem z lesních vstupů a polem z polních vstupů,
zářivých tak jako vždycky,

a nemohl ho najít. Ne mina, co před setměním
měděně vybuchne, aniž se rozstříkne,
ani plamen olizující dno úvozu —
vynořil se mi, jak to říct,
bez prostoru, bez povětří, bez těla,
velká tvář mezi jinými, lidskými, tvářemi.
Trochu se usmívala. Bylo tam teplo.

Ještě se krátce prolnula,
tak jako by ji opláchla, s jinou tvářící,

jíž — měl jsem to tehdy spatřit, ale nespatriil —
smrt vsadila ptačí oči za lidské.

Potom se rozsvítilo. Klín
ocasných per se sunul mezi stonky
jak opeřený úhoř se skvrnami jaguára,

zachroptěl a zakodrcal měděný zvuk,
a daleko — jako by prostor vynechal — v podrostu,
v kalné zeleni vyplaval prsten oka
na změti rudého masa.

I já byl v zeleni, byl můj čas. Dva děsy,
které se ze sebe nespouštěly
až k rohu oplocené zahrady.

Díval jsem se, jak se přitlačil k zemi
a vyburácel proti pletivu.
Náraz ho stočil, úplný smuteční věnec,
ocasní hrot proťal namodralou kuklu,
v mžiku se rozvinul, byl teď
jak nějaký učenlivý ara, úslužný srpek,
a zhroutil se podobný stu lesklých věcí,

rotujících okolo upřeného středu.
Zkoušel to znovu, znovu. Vypadalo to,
že se přede mnou, strnulým, trhají
pruhy prosvícené kůže,
a kdyby — tak jsem se zhrozil — všude ležely
mokrě drahokamy, jako že ležely,
nesebral bych ani jeden.

*Stál jsem v samém středu, byl jsem u všeho,
v příbytku hada, zajíce,
jelena, vysokých i menších lidí,
a stranil zmítajícímu se ptáku,
ne proto, že nebyl úskočný — to ostatně byl —,
ale proto, že nepopisuje uhynulé,
neboť báseň je popisem mrtvol. Tahle tři.*

Nakonec někde něco ustalo — ne bažant,
ne drnění ani rvaná kůže a ne přede mnou.
Dřepělo to tam, hladké jak křemen.

Stiskl jsem křídla a zvedal.
A vtom, jako by změnil skupenství,
mi zavířil v plicích a vytřepal se
nad nízký plot, do sousední zahrady.

2004

Poznámky k úlitbě

A. F., A. B.

1

Kohout jako by zvracel zpěv.
Dům už vyvrhli, ale suť se podobala čemukoli.
Průlet sovy, pařezu potaženého semišem.

Šero vyvlékalo šlahouny a stonky,
listy a růže stály, letěly
jak těžce startující brouci.

Skelný pohled shluku modřínů
v jehličnatých ohništích na konci zahrady
držel — jen ten, lhostejný, a poprvé — se mnou.

19/8/2004

2

Ležíš tam v skelném rubáši.
Splihlými nitěmi modřínových větví,
hloučkem kmenů, které se slepují

a zas rozlepují nad zarostlým svahem,
pěti stromy, dřív zacloněnými
obrazy sama sebe (jako by byly pořád po dešti),

a teď nepřipomínajícími nic,
tím, co tu náhle je, opadává, nehne se v bezvětří,
prosvítá tvoje jáma.

9/9/2004

3

Žula schůdků, túje, kád'.
Nepoznala bys je, i kdyby tu byly.
Nepoznáváš obrys stupňů na omítce,

narudlý pařez, otisk dna v hlíně, které tu jsou.
Mě na schůdcích, drozdy v kůži túje,
okouna pod dešťovou vodou — neznáš.

Pokud nás vidíš, je to poprvé.
A já zas prvně zírám do tvé jámy,
a připadá mi jak dva schody, túje a kád'.

10/9/2004

4

Volalas mě k sobě jménem mého otce.
Teď tam už si mě ani nepleteš.
Půjdu a udělám, co jsem neudělal.

Promluvíím a obrátím tě, stočenou k omítce.
Zvednu v podpaží, nohy svěším z gauče.
Přisunu židli s vyříznutým dnem.

Umyju tě, osuším zpocené vlasy, svážu je
níž, proti krku, aby netlačily.
Přikryju tě, jedno světlo nechám, sednu si.

5

Tvou jámu si neumím představit,
nedovedu ji přirovnat,
ale nepletu si ji.

Nevidím ji,
slyším jak šramotí řídké modříny,
jako by čekaly na déšť.
Na konci zahrady, která se svažuje,
prosvítající jeden druhým,
jako by čekaly na něčí déšť.

11/9/2004

Rajčata

Říkala, že se propadl hrob.
To musela prasknout ta rakev, řekla.
Řekla, že pět koleček písku bylo málo.
Ale vlastně řekla — ty nevidíš, že klesl hrob,
nejsi tady, abys řekl, to ta rakev.
Nezasypal jsi to.

Přivezla jsem ti naše rajský, řekla,
chutnají úplně jinak.
Ale vlastně řekla to své — nevíš, kudy domů.
Chutnáš jinak, řekla.

Rovnal jsem těch šestnáct výčitek, znamení, svědků
na meziokní nad sklepními schody,
s jednou nohou ve vzduchu
bral splasklé a vypoulené skvrny.

Pokládal je, zelenobílá rajčata
s bledě červenými klíny, plná kazů,
v závanech tělové teploty
a dbal, pomalý, lehký a pečlivý,
aby se nedotýkala a abych každé
zvedl a pustil alespoň dvakrát.

11/2004

Před sněhem

1

Volavka trhaně přelétající vagony
jako by kráčela hřbetem dolů
po dně, mátožně nabírající výšku,
obracející prostor zpět přesně nad mostem.
Halensee zrcadlí jen samá zrcadla.
Ale i na březích, v tom mrazu, obrazy
předcházejí své věci, tak jako rukavice
ruku. Mráz sní. A předvádí se s řemeslem.

2

Celý den i noc svítí z nebe sních,
večer se krátce mihl zapadaný konec větve,
z mostu jsem viděl zasněženou kolej,
jako bych si ji spletl s něčím živým.
Stav trvá. Myslel jsem, že dnes potkám toho,
kdo na rozloučenou s domem smyje schodiště.
Ale nic. Řekněme, že dnes nikdo neodjíždí.
Sních dál září nad provozem u pobočky, řekněme.

3

Chodím, vozím se přilehlými ulicemi,
dívám se, jak větrák šlehá mráz,
zírám, ještě za tmy, na tržiště —
kuchyňské světlo v spícím bytě náměstí.

Fasády a větve, větve a fasády,
když se rozednívá s nepřítomnými vranami.
Jsem poblíž, nespěchám, čekám, až začne sám,
pokračuji v pečovatelském diáři.

4

Nad deltou bulváru je nebe rozkrojené,
s jadřincem hejna. Sněžná dužnina
s tolika stopami po ostří
oslepí viadukt, a den se končí.
Okno se rozvírá málokdy, ale rozvírá.
Prsty jen občas pohnou ledovými články,
ale pohnou. Jenom pleť, svrchu suchá a vetchá,
jako by rostla dovnitř, zaplavovala svaly,
jako by v žilách tekla průsvitná pleť.

5

Od ramen zamrzá řeka v nezasněženém městě,
proud nese obří střepy hal a vestibulů.
Nebílá napouští hladinu, bloky na nábřeží,
vypnutý stroj říčního horizontu.
U zábradlí se střídají lidé. Vidím,
jak mluví, ústy visí na háčích páry.
Jeden odchází, jiní přicházejí, dělají si místo,
někdo ukazuje, jako by cosi urovnával na vodě.

6

Vypadalo to, že už padá.
Nebe se nezdvihlo, ale ulice
jako by uviděly skrze něj.
Mráz nepolevil, ale jako by se zbarvil.
Připomínalo to předjaří, tání, přeskočilo to,
nežli v půlhodině racek nad železnicí vrazil na stěnu,
a už se jenom vracel přes bulvár,
pomalu se spolu s okem vracel z barev.

7

Sedávám s ním. Dotýkám se ho.
V duchu — zvlášť když mě přemáhá spaní —
s ním měním místo. Zvedám a ohýbám jeho nohy,
netěžké těžké jak zabitě mořské ryby.
Přikrývka bez přestání hýbe němými ústy.
Šero se zasunuje mezi větve, aniž by se vysunulo.
Přemáhám spaní, dotýkám se ho, registruji
všechny bezejmenné variace v zimním pokoji.

8

V obzoru kolejiště hučí třpyt. Odsud z viaduktu
sem tam zvuk doprovodí věc —
a nežli je mráz odtrhne,
chytám se toho jako znamení.
Sníh svítí, nevychází, nezapadá,
i v noci zrní na kolejích a omítkách.

Jdu, sedím, dívám se, vedu diář —
jen to, co upotřebí střídající služba.

prosinec, leden 2004-2005

Voda přílivu nabíhá
na vrstvy útesu,
a pak v kusech vypadává
jak zásuvky trouchnivé šperkovnice.

Nechci si s ničím z toho
měnit místo, i když chci;
raději bych, aby starost a péče
ve mně postupovaly, stahovaly se

stejně vláčně a jednotvárně,
lhostejné k cizímu jemnému oku,
kterému blednoucí písek za ústupem vlny
připomene svítání nebo svlékané rameno.

17/1/2005

Náušnice

*do paty útesu vzorek jak z želvoviny
zas a znova naráží divoce*

Marianne Mooreová

Mezi městskou pláží a prvním útesem
se skládkou prasklých bójí a sochou
rybáře (u nohou koš kovových ústřic,
co bývá vidět jenom za odlivu)
řada bud na pilotách ohryzaných solí,
každá skrz naskrz probodnutá tyčí čeřenu,
vypadá jako spáleniště haly
nebo vrak naftařského člunu.

Staré molo, kamenný trychtýř, začíná piniemi,
které, škubající se ve větru, věčně ohnuté,
jakoby roztřepeným koncem plnil k prasknutí
stejně vytrvalý protivítr. V borovici,
v proudu vrchních větví hnízdí poštolky,
výhružně se opírají proti vlastnímu peří,
kálnému proti světlu, s usazenou
rzí po hladinách povětří.

Vzápětí stojí nad hradbou mola
jak odrazy vystouplých kvádrů.

Mohl by to být zajímavý obraz,
všechny ty odstíny hnědé,

vlny, co se rozšiřují po pláži
jak zašle umaštěné podnosy,
červený talíř poletující
mezi světlou zelení dvou větrovek
a pes s nedůvěrou čichající k oceánu.

Ale nikdo tu nemaluje. Rybáři,
co někdy připomenou malíře u stojanu
(některý občas hloubá v novinách),
nevidí nic než splávky, stříbřité hlavolamy,
které se houpají už v lehkorukých nebesích,

tam, kde jak v staré básni,
v rozvrhu hodném slepých andělů,
lovící racek, změněný
ve výstřik pěny, hned zase tuhne,
a jako by se odrazil
bez hnutí stoupá nazpět k ostatním.

Chodí sem po odlivu, kdy se skaliska
s nánosem čerstvých ruduch válejí v bahně
jak stáda buvolů nebo jaků

a do vzduchu dotčeně uskakují
černošedé volavky, jako by se je vlasatí buvoli
šetrně pokoušeli setřást.

Připomíná plážového uklízeče nebo krysaře,
když strunou na dlouhé rukojeti
pomalu kývá nad promáčeným pískem.

Ale žluté světlo na konci tyče
a hvízdání struny, zprvu nezachytitelné,
ho mění v mistra, před nímž couvlo moře.

Za pásmem bahna, na němž lampa z mola
leží jako otisk obrovského palce,
cinká tmavá voda plná nádobí.
Ani hrůza, ani hudba.

Strunou krouží nad podezřelým nánosem
(zkouší to na něm už podruhé),
mezi převrženou mísou medúzy
a plátem řasy, který — i když se už smráká —
plave v horkém oleji blech.

Škvíra nad vodním horizontem pouští světlo
z jiného pokoje, vlečný člun
se jí protáhne s utrápeným zatroubením,
v němž je příliš mnoho vzduchu.

Haló, haló,
tady jarní oceánský večer,
všichni utopeni.

A jako poslední proměna —
jen pro toho slepého sběrače, dá se říct,
se zdviženým nosem a ptačími pohyby hlavy —
nad prostorem vybuchne

(jak ohňostroj, říká si)
vůně vařených těstovin.

Pak struna polekaně vypískne.

3/2005

Dvě dorády 1773

Dokud žily, byly krásně zbarvené;
proto jsem je hned ráno namaloval
a zachytil jejich barvy, než zajdou.
Jak by se asi podivovaly,
kdyby viděly, s jakou přesností.

3/4/2005

Ostrov Usedom

Dlouhé dřevěné přístupy k pláži,
zařízlé do dun borovic a dun,
jsou v noci jak ze skla, z paroží,
hedvábné trupy, slavnostní, anebo utajená
schodiště, a tak dál a tak dál, k nevydržení,
vzdálená stvořiteli, blízká napodobitelům,
ale i to se jen zdá.

Za nimi, v písku, oko zavravorá,
proboří se a ztratí šperk.

Moře odstrkuje rozjedenou rybu,
tak jako by se nikdo nedíval.
V hlubokém soukromí rozebírá vlákna,
páteř se usmívá, a potom je zas větší zpátky,
jako by se nikdy nikdo nedíval.
Jako by samo sebe dávno přirovnalo
ke všemu, co nyní připomíná.

11/4/2005

Autobus

Dna zeleně se povalují v zahradách,
i dvě tři v jedné, miniaturní
zatopené lomy, anebo obří krystaly,
pod jabloněmi vrhajícími kmeny.
Z plevele vyplouvají lidé.

Na zátoce je neděle, pozná se to
i podle vlaštovek zvesela
okusujících ampliony,
nežli se bílá příď vylije z břehů
jako by jí zátoka byla těsná.

Stojí tam, s vykasanými rukávy,
ve vzduťých bílých rozhalenkách,
pevnější ve víře o nové obrazy.
Život by přirovnali k záhonu,
ti opálení osvícenci.

Nastupují, ohlížejí se.
Za travnatým břehem lemují
úrodnou rovinu lesnaté kopce
a modrá nitka kouře mezi stromy
je jako poslední steh, řekli by.

Dva dny rvali, dívali se,
a teď to, v mikrospáncích,
všechno splachuje a nese voda,

v níž jako dým stoupají sekrety —
oranž, nach, bělošed'.

Nad sedadly mírně voní šlahouny.
Lupeny! Je to čisté, neprostupné
(jenom jazyk neví kudy kam):
malé divizny s mělkými vývraty,
z nichž visí cingrlátka omítky,

les kopřiv, co se kymácí
na ebenových kmíncích —
tam vzadu, kde to drncá,
přilepený na sklo —
soustavy bodláků, přesličky, svlačce,

lopuchy s trouchnivými mapami
nejspodnějších listů,
výhonky šeríku, rovné a krátké,
jak sprška šípů záludného kmene,
lodyhy zlatobýlu, liány

zlatého deště (s kořínky na koncích,
jak zarůstaly zpět) — celý ten pás
podobný reliéfu z hadů a krokodýlů.
Ale znamená to jen, co to znamená.
Nic jiného! Všichni proměnění!

Autobus syká okreskami.
Sem tam tu míchanici, už se stmívá,
v zatáčce čísnou protisvětla:

zlořád se shrne k boku, přísaje,
potom se zvolna, naznak, vrací zpátky.

A jelenovi, který poblíž města
vystoupil z řídké boroviny
(byl obrovský, mohl by připomenout losa),
zeleně blesklo na andělském oku.
Jelen stál. A pak se sehnul k trávě.

2004-2005

Větev

Barokní lýtko borovicové větve,
růžové, s klenbou chodidla
prohnutým slastí až k oranžové.

Leželo u cesty v lesoparku,
kde ploskolebí kosi
kličkovali pod listím jak slepýši
a první motýli protínali světlo,
strnule, jako malé vážky.

16/4/2005

MILOSTNÉ BÁSNĚ

Vypuštěný rybník

Driblující roj muchnic;
v puchýřcích otisk skokanů a vážek,
zelené, jasnoskvrné snění;
ulitka nosík nahoru
drolí se, sotva přiblížím ruku,
ale ostrý okraj palci vzdoruje:
zní to jak soví vábnička,
když s tím nástrojem vkráčím
do letního lesa, mezi sovy.

Roháči

Pak, už ve tmě, roháč
lepí, rozlepuje hrušňové listy,
dva další mění patra dubu
v kožená křesla plná drobků.
Lehátková křesla, ta neskutečná,
šermují a plandají v zahradě jak řeči —
ani sedět, ani ležet, všechno špatně,
ale nakonec v tom usneš.

Prostřih

Sova dýchá do noci.
Představuju si kruh jejích úst.
Vcházím do lesa ze samých sov,
s vábničkou na jedle, představuju si.
Přes den prostříhaný javor
je teď přítulný jak pes.
Sedí mi v klíně, olizuje mě,
vrtí ucvaklým ocasem.

Slepé rameno

*Na skládce stojí stromy vedle meter,
podloží kamenů se válí s pořekadly.
Nech to. Slepeneč jara
tu potahuje okraj loňské záplavy.
Ještě to trčí, a už otisk.
Celé jak záběr z pralesní války.
Dívej se: láhve olše první pruty zajíc
v zasluněných hexametrech pole.*

Louňovice

Sáhnu na tebe rukou,
ve které nemám cit.
Lupiny na stráni puknou,
půjdeme spát.
Hladové krky lupin. Něco jim dát.
Hodit? Nebo až k ústům, celou dlaní?
Strání pan Klenot. Voní seno.
Paní Drahorádová šla už ráno.

Pod jednou pěnou

Mám tu, Petříčku, všecko rozdělané,
sena neskopený, z Labů nejedou,
okna schnou ve stodole, dveře na půdě,
spím v kuchyni, nějak tu noc přečkám,
je to blbý pocit, ale brzy po čtvrté
už se rozednívá, akorát prolítnu postelí,
včera byla buřina, blesk poškodil anténu,
zítra přijde opravář, v pátek truhlář,
seno je jak močka, Labskejm je to šumák,
Pepík do toho s kýblem černýho rybízu,
chce džem, ten jantar, dovolená jak stehno,
já jsem pod jednou pěnou, a jako vždycky
smůla a zas smůla, smůla na všecko.

Prořezávka

Z krve Krona, děda svého,
v pěkné jarní hodině,
z lůna moře pěníteho
vyšla Lada bohyně,
veverka s myší v zubech.
Dnes ráno vycíděný mahon,
ptáci: crčatka, hrčalka, svrčalka.
Lísa se hýbne s výřím houknutím,
vida. Jaro mladé vstalo,
v nově vstalo jaro zas,
v libý zpěv se ptactvo dalo,
znít až mílo jeho hlas
ze zápěstí lískových větví,
z prutů — shluků vlčích běhů,
z prutů-šípů, prutů-luků.
Kosi šplhají
do korun trávníků.
Z rozsochy javoru
suchá socha vyviklaná,
jak lastura s perlou kukly.
Podezřelé nádobíčko.
Protržené pořekadlo.
Nůžky! Pilo! Hrábě! Štafle!
Harfo dutá! Vydej zvuk!

Kartuš

Am miss Benedicta Cassala.
tu interest in et volunt ad vos
ut meum amicum amicus
est de respectu, admiratione et amore.
simul cogitationes et consilia
communicare et examicitia, quaeso,
scribe mihi volo ut per te me privatim
pictures.waiting Morbi elit.
gratis Benedicti

Launowitz

Lesostinný, sosnomračný
okraj — to bys neuvěřil.
Seděli jsme v mokrém mechu.
Tep nám datel měřil, měřil.
V mokrém mechu seděli jsme.
Datel tahal červy z kostí.
Seděli jsme, hlídali jsme
žlutý kvítek žárlivosti.
Z hlízky ve tvém lůně vzcházel,
úponkem mi vázal úd.
Mílek se k nám od vsi blížil —
v podpaží úl, v ruce prut.

Dvě dorády 1773

Dokud žily, byly krásně zbarvené;
proto jsem je hned ráno namaloval
a zachytil jejich barvy, než zajdou.
Jak by se asi podivovaly,
kdyby viděly, s jakou přesností.

Zeleň!

Na strmé cestě u Aspenu,
na louce v Šárce u topolu,
na sjezdovce v Mrákotíně,
pod věkovitou třešní, v listech,
v dáli vedle odloučených bříz,
v listí na okraji smrkobřízy,
kde milé Lásky své vábné strojí pásky,
v skromném hloučku břízek v troskách —

hle, pramen, z něhož věčně plyne
všechno zarostlé! Kopřivami u domu
dnes utěšeně světu kyne,
sklad divů: krása, duch a cit!

Poblíž bezejmenných mladosmrčků
dnes každý kvítek libě kvěť!
V blízkosti města Stump u letiště
dnes slunce vzejda jasně svět!

V černé zeleni, v černočerné zeleni
vijte dnes věnce, sítě, sítky!
Z černé zeleni, z černočerné zeleni
sem nitě poneste a nitky!

Zelený hlásek co sedmihlásek
necht' zní černým vrchem v borolese

a v okolí (les, hora, údolí)
na vzdálených javorových kmenech!

V černých a zelených krajinách
vijte dnes věnce, milé děti!
Z pokrajin černých a zelených
poneste květy, kvítky, kytky!

Čižba

Vím, že to víš, že to není třeba říkat, ale pro jistotu (protože příští řádky nejsou konec konců ničím jiným než pátráním po alespoň malé jistotě ohledně tvého „nyní“): Tenhle obraz je tvoje místo, tvůj dům, tvoje zahrada, Antonie Fliegerová, narozená v roce 1921, zemřelá roku 2001. Vím to já a víš to ty. Tohle je nejdůležitější: prohlížíme si obraz tvého prostoru společně a oba už víme, že je to on. Začíná se předzahradou s věčnou suti v květinových záhonech (kde se tam pořád brala, když zdi tvého domu opadávaly tak decentně?). Dál žulové schůdky a plácek před zápražím s otvorem do sklepa, z něhož černě táhlo: ten plácek, tohle naše přehledné hřiště s tújí, kádí a lísou. Za ním dvůr s prvním modřínem, do kterého vrůstá jabloň — a tvoje svobodné slepice, divočejší než bažanti, vybírající si listnatý nebo jehličnatý nocleh. Je tu okno do kuchyně, pod nímž spáváš a které necháváš zatažené dekou (spíš tam uvnitř, nebo jsi už mrtvá?). A pak velká zahrada, která se svažuje na prudší sráz a končí modřínovým lesíkem vedle prázdných, práchnivějících úlů. Sem chodíš s popelem, ale jen tolikrát do roka (kam se ten popel z tvých vafek ztrácel?), abys nevyrušila ptáky, i velké, kterých je tu vždycky tolik. Bažanti, koroptve, káně, poštolka, výří rodiny, vrány, tenkrát ten podivně drobný čáp. Sojky strádající jako nějací ochlupení savci. Straky tikající ocasionální pery a pohupující se v krátkých poletech. A malí ptáci v jemných větvích modřínů, které někdy vypadají jako zasněžený vzduch.

Ach, to bys neřekla. Takhle to jistě nevidíš. Možná bys to popsala, těmahle studenými slovy: ci-ci-be ci-ci-be ci-ci-be errr errr errr čidydým čidydým sib-sib-sib-sib-sib-srrrrrr podnebí-podnebí tik-tik-tik-tik podnebí-podnebí tabía-tabía-tabíaia tabía-tabía-tabíaia ci-ci-be ci-ci-be ci-be ci-be je-črrr je-črrr fiu-fiu-fiu rrrrrr-čaf-čaf-čaf-rrrrrrajčák sib-sib-sib-srrrrrr sib-sib-sib-sib-srrrrrr pirri-pirri kli-kli-kli-kli-kli maria-rí maria-rí mariaria-rí bu-hu bu-hu. Ale oba víme, že jsme tady. Teď už ano.

Po tvé smrti jsem cítil, že mě pozoruješ. Tvoje ostržící oči mě provázely, cítil jsem bolest, bylo mi dobře pod jejich dozorem. Dělal jsem jim pomyšlení, tak lehce. Popisoval jsem tvé věci, zaznamenával tebe, vzpomínal na tvou řeč — odevšad cítil tvůj pohled. Oko a snad i kývnutí jeho hlavy (ano, hlavy oka) v předmětech. Dívaly se a hýbaly — bylo to všude. Vybíral jsem to, nepoznával sebe, poznával tebe, byl jsem bez sebe, utvářen z tvého souhlasu. Ale pak, jednoho dne, když jsem seděl v předzahradě, mezi zelenou kádí na dešťovou vodu, našimi schůdky a lísou (všechno tu vlastně bylo „naše“), jsem náhle věděl, že mě nepoznáváš. Že se díváš, ale že mě nevidíš. Že se ta kád' plná tebe, dívá, a nevidí mě. Obešla mě hrůza z toho, že tě poznávám jen já. Obešla mě hrůza, poznal jsem se, svoji ubohost, a začal obracet kameny.

V tvé zahradě zpívali ptáci. Měl jsem pro ně tolik popisů, meter, metafor. Ze všech jsi mě pozorně sledovala. Cos ale viděla ty? Jak bys je popsala? Já se tak bál toho, že se dívám sám. Měl jsem osvědčit tolik odvahy. Neměl jsem žádnou odvalu. Ostríži odlétli a já ve všem poznával pouze sám sebe. A to jsem nechtěl, bál jsem se, bylo to protivné. A to nechci, bojím se, je mi to protivné.

Nechci se dívat sám. Víš, co ti řeknu: nevím, jak to říct. Když jsi žila, cítil jsem teplo. Když jsi umřela, udržoval jsem oheň — ale poznal jsem, že hřeje jinak. Tohle byly plameny mých vlastních metafor, jen mého pohledu, mé fantazie. A já je nechci, cítím, že jsou falešné. Nesnáším ty průniky. Nechci takhle pronikat, možná vůbec nechci pronikat. Tohle je terra plná dobývání, mám z ní strach, podezírám ji. Ale tvé živoucí teplo už tady není, je jinde a jinak. Chci tvou jámu plnou chladu — moje jiné teplo.

Na všechno jsem vyšíval tvoje monogramy. Chystal jsem ti do jámy výbavu, pozdě — jako vždycky. Se vším jsem k tobě přicházel pozdě, tohle tvá smrt neproměnila. Na všechno jsem vyšíval tvoje monogramy a s každým stehem a škrábnutím jsem se ti vzdaloval. Já nejsem ty, a nejsem — a ani nechci být — žena. Ale chvíli to tak vypadalo.

Hledal jsem tvou jámu a obracel kameny. A pak už jsem jenom obracel kameny, protože jsem to tak dělával, když jsem — za tvého dozoru, jak vzpomínám a jak ty nevzpomínáš — hledával brouky. A teď? Teď odvaluju — a nepřirovnávám.

Podloží kamene, nežli se změní v něco jiného. Okamžik, kdy vyschlý vosí zadeček považuješ za prázdnou kuklu. Průsvitný bílý kořen, nežli se změní v něco jiného. Než se vylíhlé svinky promění v ostříhané nehty. Střevlík fialový v drahokam, panebože. Mžik, kdy dolet sarančete považuješ za šustot králíka. Kosa v listí za hada. Saranče, nežli se změní v něco jiného. Králík na ostrově, nežli se změní v něco jiného. Květ bodláku, nežli se změní v ostrov. Pářící se nosatci s motýlím pelem, který nelze setřít — okamžik, kdy to zjistíš. Kos v listí, nežli se promění v něco jiného. Smyk hada, nežli se promění v něco jiného. Had, nežli se promění v něco jiného.

Nemohu udělat, co jsem měl udělat. Dělán obraz toho, co jsem měl. Měl jsem být u tebe, zvedat tě a ukládat. Měl jsem zajet tam a tam a přivést, co bylo potřeba — prášky, židli s vyřízlým dnem, vozík. Měl jsem tu být (a nebyl) — v domě se zahradou a ptáky — a vést (a nevedl) pečovatelský diář. Česat tě, mýt, hladit, mluvit, pozorovat. Tak vstávám a obracím kámen. Odvalím jej a pár minut jen zírám — potom pojmenuju všechny barvy. Všimnu si vláken a pouzder, ale čekám a nepopisuji. Až za chvíli. Jiný den vstanu v pět, otevřu okno a připravím roli papíru. Jakmile se ozve první pták, bývá to kos, zapíšu jeho frázi. Stojím u okna celý den, vedu zahradě pečovatelský diář. V noci, když dva výři vysílají signály, zaznamenávám jejich hlasy jako změny tvého dechu. Ležíš na boku, obrácená ke zdi, mumláš si něco ze spánku a já se snažím proměnit tvé steny do čar. Z noci se vyrve bažantí zakodrcání a já se zvedám z minutového spánku a mluvím k tvému vytřeštěnému oku — je celé zarudlé, nehybné. Co vidíš?

Ptáci dnes řadí. Rozpoznáváme je spolu. Rovnováha.

Motýlice

Zadeček motýlice
plný plynové modři.
Poklepává s ním
jak s vražednou zbraní.
Přitom nic, tři modři, pásky, lesk.
Zemřel mi milenec
(trochu obtloustlý, vždycky utápěl kánoi),
i když nejsem na kluky
a nikdo mi neumřel.

Paní Mehwa

Nejhezčí chvíle prožívám s tebou,
je velmi těžké odolávat ti,
jsi tak krásná duše s tak přenádherným srdcem,
snad ještě krásnější než anděl,
ale přece jenom odolávat musím.
Možná to na mně není znát zvenčí,
ale uvnitř hořím touhou po tobě.
Nejhorší chvíle prožívám, když se mnou nejsi,
kolikrát se to nedá ani vydržet.
Jsi první, co mi ukázal, co je to láska,
pocit, když se do někoho zamiluješ,
i když jsme si jen psali
a párkrát spolu byli venku.
Stále na tebe musím myslet.

Calopteryx splendens

To modré avatarovské atmo, fakt
precizní fotečka, v parádních barvách,
plamky a síťování, je vidět, žes čekal;
já zatím viděl jen poletovat imperátory
a ukrutnou hromadu exuvií, asi jen jejich.
Ale pocvakal jsem si jasnoskvrnky,
všechno na plachtě, pošlu vzorky.
Jinde letos imperátorů moc není,
samé cyaney, to platí i o exuvkách.
Čtu si v komentech o oblých hranách,
všechno ti tam hraje pro ty oblé hrany,
luxusní fotenka, loni se vůbec zadařilo,
vážky si sedaly, jako bys jim špital;
řekl bych už tradičně — prostě krásné.

Volavky

Volavka kráčí, přikrčený močál;
a nad ní druhá s trouchnivými křídly.
„Mám narozeniny,“ říká první.
„Já taky,“ volá druhá s vykotlaným křídlem.
Ty si myslíš, že to pozoruju
a potom píšu verše (to když spíš),
ale já už nevidím ani básníky
a jejich úskoky, a spím.
Delta je plná racka, co se nepřidává —
jako moje oči, moje ruce.

Il nostro delta

V naší deltě je ticho,
dcery spí, žena spí,
v naší deltě je ticho,
je ticho v deltě, v nich.
Lehám si zase do rajčat,
maminka daleko zvoní,
volavky stráží u rajčat,
a delta voní-čpí, po ní.

Kost v lese

Světle zelená kost v lese,
v mechu, osamocená,
blízko malé světliny.
Na spodku suchá a hladká
jak křídový papír.
Někde by mohla být lebka,
možná i s parohy, ale nikdy není.
Kostry zvířat rozvlečené po lesích,
složte se.

Hřbitov od hřbitova

ale nejdůležitější, aby cache nerušila mrtvé.
Znám cache jak in tak out hřbitov.
Není blbější pocit, než hledat,
když vedle někdo nese kytku na hrob.
Multina po hřbitově je pěkná věc,
ale petka v chvojí sem fakt nepatří,
a i vně hřbitova bych si dal záležet.
Pointa kešky ať má aha-efekt,
aby nedocházelo k rozrývání hrobů.
Jinak: archivováno natvrdo revírníkem,
kompromisně povoleno,
teplý bonz od nějaké rudé boty a
nucený a nezvratitelný archiv přímo ze styxu.

Za asistence dcer

Co jsme to udělali, za asistence dcer?
Jak podle receptu, který jsme četli
každý v své zeleni, každý na svém mraku.
V únoru větve z prořezávky do ohniště,
a na to v březnu posekanou trávu,
a v červnu do toho, vidlemi nebo tak,
páni situace. Pak se to ukázalo:
olivová užovka, dvakrát obtočená
kolem mozku zlatých slepýšů.
Zírali jsme na ten hrozný poklop;
rodinný film, který už tam nebyl.

Dvě sovy

Ulice těsná jejich tělu,
ale rozlehlá jejich letu,
rozložitě káně i netopýři,
zaoblené hrany jejich zmizení
chycené uliční lampou,
prostor se na vteřinu sesypal
za tím hluchoněmým tahem.

Sova

Ta jde do mě.
Nejdřív jak díra peří v břiše,
která má kamenné okraje.
Píšu své ženě email:
Haló. Jsem tady.
Ale píšu to nahoru
na strom, protože
tam je ten otvor,
co naříká a přijímá
vysoko, nad achátovou vsí.

Sovy

Hřímají do kruhu, tropí,
proč to dělají?
Moje láska (ty to chceš ověřit?)
se chvěje v člunu, co jsem odstrčil.
Šídla se sovám nevyrovnají,
ale jdu s nimi dlouho, až do tmy,
umím tu slídovou rovinu, třesk,
ale to, co pak přijde —
já nevím, jak tě vzít do pusy,
abych byl blíž než ti měkčí ptáci.

Vzdálená láska

Tvoje návrat nebýt pravděpodobně nic.
Po řetězce koto
jumping myš.

Cento

Naruším tvůj kolorit, protože
jsem v ohni, ohni, ohni, ohni.
Je to jako hudba a světla,
nebo je to spíš jako pohádka?
Chci, abys cítil, že právě prožíváš
nejhezčí okamžiky svého života.
Nech mě celou noc vyzvídat,
kde je všechno to slunce.
Uvidíš ty změny všechny najednou.
V mojí hlavě vypadáš tak sexy, tak sexy.
Dnes v noci jsme jako jeden.
Nevidíš, jak to jde výš, výš, výš, výš!
Všichni tě pozorují.

Soví part

Vstal jsem ve čtyři a poslouchal sovu.
Vyhvízdnutí, písknutí a nakonec
houkavý třas plný vzduchu.
Tahle věta pořád dokola.
Olga Karlíková by to nakreslila.
Všechno, co se řeklo, až do rozednění.
I to, jak jsem křičel, když jsi mě opustila
v krátkém snu těsně nad ránem,
ty hrozná nadávky a chrčení
nad jámou tvé nevěry.

Listy z dynastie Ming

— Zajímám se o Vás,
mé jméno je dar,
jsem dobře vypadající
a hezká dívka,
upřímný a spolehlivý,
bůh se bát.

— Milá, to bylo velmi skvělé,
když jsem dostal
Váš dnešní profil
v tomto stavu,
jste krása vycházející
z historie, moje Coco.

Srpen

Budím se, pozoruju tmu.

Celý měsíc byl tak nádherný.

Ty snídaně, vždycky na vidličku,

které se leskly jak v obraze Davida Hockneyho;

a ty, nohu přes nohu, vždycky obutý,

s tím svým: „Jo, to bych do tebe řek.“

A pak ta holčička, tak jedenáct, v belgické vsi,

když sis — *vlámsky*, uvidíš, že to zvládnou *vlámsky* —

kupoval cigarety. „Whats your name?“ řekla.

„Peter. And yours?“ — „Katie Blissom.“ —

„So, good bye, Katie. You are nice.“ — „Thank you.“

Zimní les

Les byl chladný.

Smrky jak grafy.

Říkal sis o to, říkal.

A ačkoli jsem nežádal nocleh,
a tedy ani pohoštění, měl pravdu.

Říkal jsem si o lekci z mrazu.

A dostal ji, Giorgio;

tohle je poslední dopis pro tebe,

píšu ho na průsvitce vstupu,

pod borovicí, u kamen našeho kamene.

Big in Japan

Dělalas to, co jsem dělal já,
už je to minulost, vím.
Věci jsou tak jednoduché,
když jsi velká v Japonsku.

Ruka

Tak týden, než jsi umřel,
stalo se přece tohle:
Vracel jsem se k tvému stolku,
a najednou ztratil řeč
a zestříbrněla mi ruka.
Koktal jsem, levačka jiskřila,
ale ty sis nevšiml, musel jsem ti to říct.
Denně jsi pak volal a říkal:
„Jdi s tou stříbrnou rukou k doktorovi,
nebo ti budu každý den volat a říkat,
jdi s tou stříbrnou rukou k doktorovi.“
Už jsme se neviděli. Tam se budeme
hladit zlatýma, těším se.

Bekyně

Vyschlá bekyně s vyraženým okem
a proti světlu ptačími letkami.
Zbylé oko je zaprášené zlatem,
kterým prosvítá černé jádro.
Kočičí srst na hlavě (pohlazení je příjemné)
se na křídle mění v plst', dál v prach.
Svinutý zabořený sosák, tlustý steh nožek,
na hřbetě se opakují tři tmavé hnědi.
Celá jakoby v nečekaném materiálu:
utkaná skříňka, výšivka ze dřeva.

Předpověď na léto

To chytanu plaváka už cestou z rynku,
od čtvrtka poleje, rajčata chytanou plíseň,
okurky, kopr a cukety utlučou kroupy,
hajzl léto jako pokaždý, jeden špráchanec,
tak bude po sklizni, a taková dřina,
prachy a nic z toho nebude, nechám toho,
příští rok nebudu sázet ani lupen,
jako když to čerti berou, tak to jsou
moje stesky; co vy? máš tam co do hrnce?
najez se, prosím tě, a dej všem najíst,
nebo skončíte jak slívy, starý jak mladý,
a ty někde ve škarpě s prochcaným poklopцем,
a jestli tam bude draho, vyražte k domovu,
nebo z vás přijedou jen ty kalhoty!

Alexandrie

Přidej se k nám na lodi lásky
Zakotvili jsme na moři
Martini a bikiny
Oh, láska
Milovat se až do ochabnutí
Co budeme dělat
Žij svou lásku jako na nebesích
Na moři
Budem jen tak plachtit, protože pláž je nudná
Naše loď lásky je daleko víc přitažlivá
Budeme plout za poznáním
Na moři
Máme se jako v nebi
Podej mi broskev
Natři se nějakou vodičkou
Na místech, kam nedosáhnu
Schlad' se koktejlem
Hod' starosti za hlavu
007 Nebe
Na moři
Budem jen tak plachtit, protože pláž je nudná
Naše loď lásky je daleko víc přitažlivá
Budeme plout za poznáním, na moři
Jsme na místě, kde nebe dýchá
Milujeme se a fouká vánek
Vyžíváme se v našich společných vzpomínkách
Na moři

Waltz na vlnách, u pobřeží
Budu tam
Mořský západ slunce je jako sen, jsem tvůj lék
Budu tam

Dakine

V Kami pouze surfování,
protože milujeme pláž Membosankan.
Kapal je mnohem víc metrik.
Sembo bude plout, aby prozkoumala
v Kami to místo, kde je nebe.
Bernafas Kita a Bayu Seronok se navzájem milují,
ó tolik foukání do našich vzpomínek.
Dikongsidi lautwaltz vlny
budou v Sanalaut i v Pantai Saya po západu slunce
jak sny, moje drogy tam v Anda Saya.

Malajsie

Smýkadla, sklepvadla, sítky,
krasci, svižníci, granátová piluna
a jiná — černá a lakovaná jak medvědí dráp.
Nad rybníkem se nemotorně potácí
průhledný motýl s drobnou kresbou,
holub podává stéblo potápníkům,
pak poodlétne na dub a usíná.
Z padlého kmene vysekávám kukly.
Dlouhou sítkou sklepvám květy.
Večer co večer svítím v kopcích.
Na prostěradle se objevují žlutá slunéčka.

Slávky

Koupání v moři, v noci, nazí, dostatečně opilí.
Společně, společně, společně, společně
pak ráno rveme slávky zespod vlnolamu.
Rupe to tam v tmavofialových játrech.
Ukazuju ti své srdce, tak pravdivé.
Veškerá touha, kterou mám, je speciálně pro tebe.

Lido di Dante

Frajírci milují okolíčko,
očičkem házejí na moříčko,
všecičko, všecko je od sluníčka:
stínečky, Erebek, Eurydička...
Ta úleva v pinetě,
kde kmeny se na sebe nedívají.
Hned zavřeš oči. Ať uštknou tě
hadi — jen když nic nepřipomínají.
Ostatně hadí oko — to nic nevidí,
nebo nic z toho, co si umíš vysnít;
tak čekej, pěkně v chládku ze sklopených víček,
až noha sklouzne, až to začne syčet —
co sklouzne! — až našlápneš rozvlněnou minu
(poslední metafora, nežli chytneš slinu).

Staré páry

V půl páté ráno (před lovci a sběrači),
v hodině, kdy se v baru draží
lup, který nedopad (zlodějícíci se vytáčí),
jdou staré páry k pláži.
Mají svá místa, vždy co nejbliž vodě,
co je jak z celofánu vybalené modré lino;
a on se dá do šroubování stínu,
ona ho v zástěře napjatě pozoruje...
upraví trochu sklon... On — už už na lehátku —
zabručí vzteky, a ona začne hádku,
a rovnou o dceři a živoření, bez přípravy.
Když ji pak po deváté vsouká do pandičky,
pohrdne jako vždycky nabízeným tričkem
a — odřídí to nahý.

Lido v listopadu

V dunách už ani transvestiti
nekreslí klacíkem; a místním zlodějíčkům
deltička snila se, když zdřímli na sluníčku:
peří a lejstra, listí, štrápce sítí.
Není, co ukrást. Straka čichá
k sirnému komínu u stánku s piadinou.
Leda verš: *rybí reti* jsou jak cícha,
schnou, *parenti dei lenzuoli*, než je svinou.
Milence už tu nevystřídáš —
v lodičkách nebo bez nich — i kdyby sis nohy
uběhal po pinetě. Křída
pěšinek, mokrá, beze stop, i kmeny změkly,
ty, o něž — na očích všem — opíral sis bohy.
Je po hře. Ještěrky se rozutekly.

Text pro Kylie Minogue

Hádáme se spolu v noční zahradě.
Napadá nás tolik skvělých refrénů.
Ale píseň nejsou jenom refrény.
Píseň jsou i sloky, co se neopakují —
a ty nám nejdou, miláčku, miláčku.

Podej mi ruku ve tmě.
Proč nechceš? Proč nechceš?
Obejdeme naše tisy.
Nechceš napít?

Hádáme se spolu v noční uličce,
za kterou jsou už jen prázdné pláže.
Ale moře nejsou jen pláže, kde jsme se milovali.
Moře jsou místa, kde nemůžeš dělat, co znáš —
a ty nám nejdou, miláčku, miláčku.

Sundej si žabky ve tmě?
Proč nechceš? Proč nechceš?
Sebereme pár škeblí.
Improvizuj.

Dovadola, Meldola, Imola

„Panna čistá jako křišťál.
Bolest vede do jeho náruče.
Boží pokoj a duha srdce.
Lidé přicházejí k mé posteli,
chodí kolem mé postele,
pak odcházejí. Dnes jsme se smáli.
Ciao, buon lavoro, vieni presto,
cítím, jak mi Bůh sladce pomáhá.“
Benedetta, beata, sancta —
v kterém si romaňolském městečku,
tam, ve škvíře v okenici, o siestě.

V deltě

Volavka hlídá můj tábor: zelený stan, ohniště, zelená kuchyň. Zelený budíček, zelená rozcvička! Volavka bílá je jako váza; ťukneš si, jak zní. A zní. Vodní šnek po roce změní směr a nafta delty zavoní. Kolpíci měří hloubku nádrží, hlídají vodováhu řas — a ja vím, kolik měřím, vážím, jak se mám. Racek přilétá od barů na plážích: v náladě, zmalovaný, jde jako by stál — nese nám novinky. Ale my s volavkou jsme zdrženliví k jeho novinkám.

Jsem šťastný: maminka zvoní daleko. Cinkání skoro nedoléhá. Sedím s volavkou v náručí. A s námi ledňáček a vlha. Dobrou noc. Volavce nepřekáží moje objetí. Ledňáček s vlhou neodletí. Ledňáček s vlhou neodletí.

Zimní den doma

„Porovnej si kouř s Novotnými.
Ti na všechno pamatují.“
Dole pod sněhem někdo práská prkny.
A odpoledne tam přehazuje uhlí.
Jinak nic, sucho a světlo, všechno
po borovici v okně:
šmátrá mi pod košilí, když se shýbám k nádobí,
já si myslím, že je to rok mrtvá máma.
Co udělat? Vyjít a sáhnout na navátý sníh pod schody
jak na diamant.

V únoru

„Táta umíral, v tašce
jsem měl čtyři pstruhy.
Ryby na ledu, když táta umřel.
Vyběhl jsem do mrazu,
vrátil se, hodil tu smrt pod maso,
rostou z toho šedý houby,
vypadají jako václavky.
Moje chytrá žena pálí bordel
po mámě, říká, vem to benzínem,
ještě tenhle měsíc, prosím tě,
nebo to sněž; všichni říkaj,
sněž to, přežer se, zastav se o to.
Prostě se nějak doprav zpátky.“

Sojka

Když si probírá peří,
napůl skrytá v dubovém listí,
vypadá jako opička. Jako makak.
Ale v Japonsku, včera večer,
před stádem červených makaků
povalujícím se v modré jedli,
sis na ni nevzpomněla.

Mezi motýlicemi

Mezi modrými motýlicemi
svých dcer, s ničím hotový,
všem podobný, bez dílny.
„Protože miluju barvy, je pro mě
všechno těžké,“ říká motýlice
a plácá se v irisech a vyhlíží přítelkyni.
A pak ji, podél stonku,
doprovodí k vlaku a iris
v jejích stopách vyroluje list.
Obvykle jsem po oči v řece,
celý den, zapisuju si.
A v noci nabízím své ženě modrý
úd, měkký, se zeleným nádechem.
Plácá se kolem irisu
a představuje si stonek.

Ryba

Myslím, že začínáme páchnout.
Naše dcery jsou ještě malé,
ale brzy o tom budou mluvit s milenci.
Jeden můj student
přirovnal na semináři vykuchanou rybu
k ústům své babičky,
prořízlé mrtvé bílé maso
popisoval jako její objetí.
„Mám ji moc rád, ale takhle to je,“ řekl přede všemi.

Cvičení

Volavko popelavá,
(kos právě teď prolétá zelenou zříceninou
a já a studenti stojíme v rákosí slepého ramene
s krátkými oštěpy, luky a otrávenými šípy
— úplně nazí, i ti dva básníci chlapci —
s úkolem sejmout všechny metafory v okolí
a pak je pozřít rare a trochu si zatančit),
promluv na mě prosím dřív,
nežli mi připomeneš něco jiného!

Seminář poezie

Pokud vstupuješ do poezie,
to jest, chceš brouzdat tenhle „nerevír“,
nesmíš se bát ataku prcků.
Zkus najít podvodní plošinu,
která je součástí svahu břehu,
a na ní to položit. V lomech
bývá čistá voda a jde pokládat na oko.
V tak jiskřivé vodě vodní vegetace
bývá kurva bujará, ale i tak
se oplatí dávat montáž těsně.
Vedle těch nej trsů, polí trav.
Vždy ale musíš mít při ruce loď.

Bajka

Ještěrka malovala v plenéru.
Chtěla zachytit, co měla nejraději:
slunce a velký teplý kámen.
Bylo parno, ještěrka
stála před stojanem: slaměný klobouk
s látkou v týle, do země zapíchla slunečník.
Ale malování se nedařilo:
kámen na obraze nebyl dost teplý,
olejové slunce nebylo dost horké.
„Uříznu si ucho,“ řekla si zmučená ještěrka.
Ale žádné nenašla.
„Ufiknu si ocásek,“ rozhodla se.
Provedla to a zmizela v kosatcích.
„Tohle je naše šťastné znamení,“
řekl jsem ti na procházce
a z kamene zvedl spirálu ještěrčího ocásku.

Kotvař

Rovnováha, harmonie a krása,
světlo je jednoduché, rozhlédněte se
po mé koruně radosti a lásky, moudrosti.
Koruna je o něco větší odpovědnost
a nosí světlo, ale každé ráno si o této koruně myslíte,
že přes kdykoliv se přenesete,
každé ráno máte pocit, že příběhy a zprávy
a Boží jas spolu nesouvisejí!
Ale já jsem přítomnost a hledám vaši hlavu,
abych ji začlenil do svých ranních rituálů.
Jsem vy a jsem rád vy, zvláště s ohledem
na nutnost a celou krásu a záři. To já
vám vyberu kotevní lano.

Ptáci

Ptáci to vyplnili,
vystehovali, vycpali.
Běžné druhy,
ale zprvu se zdálo,
že ani těch nebude dost.
Nakonec to zvládli.

Zapíšeme tě

Zapíšeme tě do lehčí školy;
přestoupíš hned, nebudeme
čekat až po prázdninách.

Je tam střevličí farma: irisoví,
zlatolesklí, smaragdoví carabové
jak nehty čínských princezen;
budeš jim házet kousky hovězího
a zalévat je do komůrek z pryskyřice,
zatímco jeleni budou proplétat parohy
v kukuřici; tam, slibuju ti to,
zrc zrc zrc zrc zrc zrc zrc
budou dělat ptáci zrcadel;
tam, máš moje slovo, konečně
najdeš shozený paroh.

Giorgio

Podjezerní vlaštovky, posloupnost zelené.
A naráz bouřka jak z jiné epochy:
vyražený dech barev (moje řeč),
sklo blesku, kyt blankytu —
když tak sedíš u stolu z bílého dřeva
a kosi v trávníku
se honí za míčky jak pejsci.

Manža

je jedno zda čučí či nečučí...
ale vidím ten rozdíl když čučí
ježiš vibrátorů všeho máme alelujaaa
zkoušeli jsme všechno možné kolikrát
točili spolu domácí videjko
dvě díry mu nestačí chce po mně tu třetí
jak mu ji nedopřeju jsem jeptiška
připadám si nepřitažlivá hnusná
rodina ho nezajímá já ho nezajímám
zajímá ho díra díra jen kde zasunout
já taky občas kouknu na porno
ale že bych se na něj dívala denně
budu ráda za jakýkoliv názor
díky za info jak to řešit
chtěla bych svého starého manžela
bylo to jiné co mám dělat?
měl tam péčko v historii kouknu na to
nekvalitní obraz samá kostka,
tak jsem mu našla jiné! hezké!!!
přijde domů posadím ho k počítači
říkám: na takové nekvalitní se dívat nebudeš!
když už tak to dělej pořádně,
tady nějaké máš... můžu tě u toho udělat?

Výrek

Dnes žádné plyšové teče,
krouhá to do tmy vším ostrým,
co se namane. Ráno mladý kos
zíval do světa a vypadal
jak tmavý kosatec než praskne.
A pozdě odpoledne, tak po páté,
přilétl na štít a opakoval to.
„Co nevidíš, na to nemyslíš,
a to, co vidíš — na to jako bys vzpomínal.
Já s tebou neumím žít.“

Souložící pár v kavárně

On: Já jsem hříšník. Ona: V každém lesku je hlavní světlo. On: To jo, někdy stačí úkrok stranou, a může se změnit realita. Ona: A taky cítím se stromy, některé z nich mám ráda, jako lidi. On: Vládne mi měkké osvětlení a šidítka. Ona: Mně asi ne... sorry... ale chápu ten sentiment. On: Dobřej vztah by byl řešení: ovšem řešení, který nevyřeší problém jako takovej. Ona: Nevím, kde bereš odvahu takhle se vodkopat, fakt, smích hroznej.

Filmy

Všechny ty filmy s bordelem
a kamerou v každém pokoji,
s tajnou komorou plnou televizí,
v níž padouch píchá palcem u nohy
svou milou; každý otočený jinam.
Už dlouho jsem žádný neviděl.
Až mě opustíš, chci právě tohle
(za otočnou knihovnou na knoflík),
jen místo bordelu slušný malý hotel
na hezkém místě, u cyklistické trasy.
Už teď sedíme — každý mezi svými —
černobílými milostnými steny
a záběry skrytých kamer skrytých všude;
jenom to dotáhnu po svém, až mě opustíš.

Zimní den

Zatímco spíš, kupuju na webu tropické brouky,
čerstvé zlatohlávky Eudicella Schutzeorum,
krásné, zelenozlaté, s úbělovým pruhováním.
Přes celou obrazovku orosené akvárium
s banánem, krajícem melounu a švestkou
(všechno nahnilé), ve kterém se pase
to zrovna vylíhlé stádo (samečci s rohy-ypsilony).
Vezmi si trochu času, odpočiň si.
Oh, chci tě vdechnout. Malá chvíle
pro utišení tvé mysli. Ty jsi svět, ve kterém žiju.
Potápíme se do hloubek modři. Jezdíme na vlnách.
Tohle je den plný lásky. Den plný lásky s tebou.

Scéna z lovu na vodní ptáky

Nechci tě, říkáš. Říkáš mi,
že nic necítím. Že tě necítím.
V noci polárkový dorty a urážíš se,
nemluvil, vrazil, věděl, vrazil,
nad krabičkami od polárkových
říkáš, jsi jí pořád podobnější, tý
tam v noci, místo, abys vrazil,
dortů, říkáš, nad bílými rohlíky,
nervózní sově, místo, abys mi
nemluvil slova, a v noci mi ho
tam vrazil, beze slova mi ho tam,
díváš se jako tvá matka, jíš, spíš,
vrazil, vrazil mi ho tam
a nedíval se, nepozoroval,
hluboce, hluboko. Děje se na křehké
papyrové lodce. Volavky popelavé
staví mezitím hnízdo z těch slov,
z textu hitu, v němž obstarávám
fistuli, part fistule, já, frontman
všemi milovaný, miláček bohů,
s hlasem o oktávu výš.

Inzerát

Nejsem zahradník, ale rád
shrabu listí, posekám trávu,
ostříhám keře, prořežu stromy,
naštípám dřevo, vykopu pařezy.
Navrším skalku, udělám cestičku.
Jsem pracovitý. Kávu si nosím.
Rád pracuji v dešti, v mrazech. A umím
docela pěkné věci z kůry:
hmatová tělíška a malé dýky.

Drozd

Nejsem zahradník, ale rád
shrabu a usuším kosti,
ostříhám kůru, prořežu trávu,
naštípám, vykopu. Déšť neděšť.
Mráz nemráz. Kávu si nosím a
jsem pracovitý. Skalku si nosím a
rád pracuji v pařezech, v keřích. A svedu
docela pěkné věci z listí: větve a stromy.

Vchod

Vchod do jeskyně byl jak obří
napůl otevřená slávka jedlá.
„Ověřil sis to?“ zeptal ses mě
a na rameni se ti rozklepal můj fialový stín.
„Budeš proti,“ odpověděl jsem,
„ale já už nechci psát básně.
Chci být omluven, jsem nemocný, budu příště.
Co chci — je vlézt tam. A jestli verše,
tak takové jako ty skvrny,
co se ti plácají u pusy.“
Slávka zívla. Věděl jsem, co vidíš.

Lehčí škola

Nejstarší dcera mě budí:

„Pierre, Pierre, kolem chaty se slétlo tolik ptáků.“

Beru pušku a jdu za ní.

U žlutě kvetoucích keřů rámusí kolibříci,
stovky a stovky kolibříků.

„Střílej; střílej, nebo uletí!“

Střílím, děvčata ptáky sbírají a přinášejí
(nejvíc těch skleněně zelených s rudou přílbou),
moje nerozlučné společnice.

„Jsou tak malí, jako sršni.“

„Jsou jak krevetky.“

Odpoledne stahujeme kůžičky,
vycpáváme: „Jsou to rybky, podívejte.“

A zítra na otakárky, pozítří na lyšaje:

Sidonia, Valeria, Malvina.

Ráno

Kos-nedorost, s žádným ocasem
a dlouhým zobákem. Vypadá jak bukač.
Zrc zrc zrc zrc zrc zrc zrc zrc zrc,
dělá před zrcadlem lípy. Koruna
dnes odráží i mě, v zelených čtvercích,
mokrého, vyspalého, bez lásky,
s tlustým ptáčetem v otevřené dlani;
zkrátka tak, jak jsem si vždycky přál.

HERBÁŘ K ČEMUSI HORŠÍMU

Ohlasy a centony a procvičování

Střevlíkovi měděnému,
necht' mě zachová ve své lásce,
nezměnitelně jeho
ctitel a přítel
PETR BORKOVEC

Hledám, jsem

Hledám práci. Jsem muž 47 let
a hledám štípání a řezání dřeva.
Jsem levný. Jedinou podmínkou je jakékoliv
ubytování.

20/1/2018

Filmy

Všechny ty filmy s bordelem
a kamerou v každém pokoji,
s tajnou komorou plnou televizí,
v níž padouch píchá palcem u nohy
svou milou: každý otočený jinam.
Už dlouho jsem žádný neviděl.
Až mě opustíš, chci právě tohle
(za otočnou knihovnou na knoflík),
jen místo bordelu slušný malý hotel
na hezkém místě, u cyklistické trasy.
Už teď sedíme — každý mezi svými —
černobílými milostnými steny
a záběry skrytých kamer skrytých všude;
jenom to dotáhnu po svém, až mě opustíš.

8/2/2015

Scéna z lovu na vodní ptáky

Nechci tě, říkáš. Říkáš mi,
že nic necítím. Že tě necítím.
V noci polárkový dorty a urážíš se,
nemluvil, vrazil, věděl, vrazil,
nad krabičkami od polárkových
říkáš, jsi jí pořád podobnější, tý
tam v noci, místo, abys vrazil,
dortů, říkáš, nad bílými rohlíky
nervózní sově, místo, abys mi
nemluvil slova, a v noci mi ho
tam vrazil, beze slova mi ho tam,
díváš se jako tvá matka, jíš, spíš,
vrazil, vrazil mi ho tam
a nedíval se, nepozoroval,
hluboce, hluboko. Děje se na křehké
papyrové loďce. Volavky popelavé
staví mezitím hnízdo z těch slov,
z textu hitu, v němž obstarávám
fistuli, part fistule, já, frontman
všemi milovaný, miláček bohů,
s hlasem o oktávu výš.

4/5/2016

Z pozůstalosti

Ó přírodo ráno při kafi a cigáru!

Dnes ani žluna nemá den.

..... postaru.

.....

My dva se rozejít nedokážem,

řekl jsem ti v noci u cigára.

.....

.....

1/2018

Objevily se nové druhy ryb

Objevily se nové druhy ryb
a sežraly porosty, kde se hnízdilo.
Pak jiné nové druhy ryb,
které žraly to, co my.
Ryby, které žraly, to co my,
žraly taky naše mláďata.
Pobřežní mokřady se měnily
na rýžová pole — voda byla
špinavější a špinavější.
Své udělal rybolov
do nylonových sítí. A sekání rákosu.
Víc a víc lodí. A vražda
zmocněnce pro národní parky.

23/1/2018

Když jsem se vrátil

M. B.

Když jsem se vrátil, v rohu
pokoje vybuchovala sopka,
ve druhém se potápěla loď,
kterou opouštěly krysy.
Uprostřed bytu slábla bouře
a roj tygřích komárů, opilých
malárií, se nehybně nadýmal
v odlesněné kuchyni.
Nové zemědělství už kvetlo
a všudypřítomní králíci
žrali poslední nektar. Hemžilo se to tu
ovcemi, kozami, psy a prasaty.
A štíhlými kočkami, které
se lísalý k němým náčelníkům
v čelenkách a pestrých pláštích,
důstojně sedícím na židlích.
Tebe jsem tu už nenašel.

19/1/2018

Přijd'!

Bude to den, kdy ses ještě nedávno učila fyzicky bojovat. První místo: bude tam, kde jsi spojena s dědou s červenou kudličkou. Jdi tam, kde jste sami s dědou dělali zakázané (nahoru a dolů, kde můžou být pavouci). V tolik hodin, kolik je našemu Čikovi. Budeme čekat hodinu jen my dva.

Druhé místo: ten samý den! Bude to ve městě, kde jsi loni v létě za zvuku hlasité hudby potkala roztomilého černouška. Sejdeme se na místě, kde nám v létě jeden kluk při naší hádce vysvětlil, co by nás čekalo, kdybychom se vydali špatnou cestou... pamatuješ? Byl trochu opilý a chtěl ode mě podpis. Budeme tam přesně v tolik hodin, v kolik ti jednou týdně začíná hodina s nejoblíbenější a nejbláznivější důchodkyní. Budeme tam čekat hodinu jen my dva.

Přijd', pak už to zvládneme.
Budeme tam na tebe čekat, táta a máma.

15/2/2018

Přesně tak jako Bill Fay...

Přesně tak jako Bill Fay hledám vztahy
s mšicemi, stonožkami, ponravami,

s lumíky, sviluškami, červy, škvory
a tak dál. S kazy, hrboly a póry

na rajčatech, v nichž ležím. Chtěl bych spát,
snít, probudit se v tyčkách — a mít vztah.

Jenomže ne a ne v tom usnout, takže
dál zírám na rajče, na spodku zkaže-

né a u stopky bledé, bílou zeleň.
na spodní listy jako ohořelé,

na to, co slunce a déšť spolu uplácaly,
na bulvy z dlouhé chvíle, nádory a svaly,

na skvrny, strupy, fleky, na červené lesky,
na všechno, co se tváří nepřátelsky,

na to, jak mšice staví černé minarety,
na škvory, co mi probírají cigarety,

na svilušky, co v kůži se mi hrabou
jak v písku, na ponravu za ponravou,

jak připlouvají, kotví, odplouvají,
na vlajky na stěžních, co vlají

nad přístavem a mořem beze jmen,
kde nemám vztah, kde nejsem rád, kde jsem.

jaro 2017

Herbář k čemusi horšímu

Ohlasy a centony a procvičování

Zdá se ti, že jen žertuji,
a opravdu lehoučkou třtinou hraji si,
když většího nic nemám...

PHAEDRUS

Akce

Dne 8. února 2016 v deset ráno
jsem bezmyšlenkovitě
po dvacet minut z postele zíral
do vrcholku borovice za oknem,
za kterým sálalo slunce.
Dobu zírání jsem si odměřil.
Potom jsem se otočil zády k oknu
a co nejrychleji — bez jediného ověření
zaznamenal pozorované:

v tom chvojnateém horku v výši
hoří to tam jasnoběle
a zaplává rudoskvěle,
v třpytění se tomu skvějí,
výše stejnost přetrhují
zplechatělé boroviny,
zelenavé kadeřiny

Pak jsem znovu usnul.

Bajka o kočce a hadu hospodářičkovi

Jednou v sobotu, kdy v rozlehlém a krásném domě nebyla ani noha, se kočka a had hospodářiček potkali v jídelně. A kočka hned, že mezi nimi nesmí zůstat jen u zdvořilých pozdravů, jaká že je to škoda, a zmínila to a dodala tamto a uchichtla se nad tímhle, zkrátka dala se s hadem hospodářičkem do řeči tak nevybíravě, že byste se divili. Had hospodářiček to snášel. Kočka — jak to u takových povah chodí — hada hospodářička vychvalovala a nenápadně vynášela také sebe a zbytek světa okatě očerňovala. „Říká se,“ lísala se, „že spodek tvého těla je bílý a hladký a lesklý jako vnitřek mušle. Víím, že je to pravda, ale — je to pravda?“ Had hospodářiček se jen tak zlehka převinul a neříkal nic. Ale kočka naléhala: „Víš, přece jen, chtěla bych se přesvědčit, jestli se to s tou mušlí nepřehání. A ostatně, mušli jsem nikdy neviděla — jen škebli. Kdybys svolil a ukázal mi břicho, tolik by se toho v mém životě změnilo!“ Had hospodářiček se zase jen tak stydlivě proplazil sám sebou a mlčky se obrátil na záda. Kočka v tu ránu zkamenněla, chlupy se jí zježily a pomalu, pomalu tlapkou pohladila spodek hadího těla, který byl bílý a hladký a lesklý a suchý jako vnitřek mušle. Jenže, při bozích (odvedte děti!), ta ničemnice nezatáhla prostřední dráp a rozpárala hada hospodářička od hlavy až ke konečku. Rozhlédla se po jídelně, protáhla hřbet, chlupy klesly, pravila: „Jakýpak had hospodářiček — had hostina!“ A opravdu, před kočkou stála podlouhlá alabastrová

miska plná umně nastrojených dobrot: střívka a karmínové vnitřnosti, vedle nich macerovaný rejsek, zelená paštika z rosničky a nakonec hrstka průsvitných vajíček obalených v ještě průsvitnější bláně, která se lákavě chvěla. Kočka si pochutnala a šla po svých.

Bajka se dobře hodí na ty, o nichž se říká: „Líná huba, holé neštěstí.“

Co kvete na zahradě v Léthé

Eispneómenos aéras.
Anámixi ygroú kai vlénnas.
To neró den eínai pléon neró.
Epimelitírio.

Systatiká. Thánatos.
Neró. Sepse.
Simeío.
Aqua, corpus, aqua.

Allagés se óla:
ta ydátina sómata,
thermokrasía sto diástima,
ta nýchia, ta chéria, to chróno.

Čtyři pokusy o škebli říční

1

Je to vlámština, je to estonština,
co se ozývá z řeky? Škeble říční
to přetlumočí — rychle ji najít!

2

Bolí mě hlava, když zvedám
ponožku Burlington z řeky:
prst řízne vařená ryba,
míza se drolí do vody.

3

Roháč přistál na škebli říční.
Ne bez obtíží — s velkými
obtížemi, jak už tak roháci
přistávají. Složil svou rozmarnou
chirurgii krovek a křídel —
a uvelebil se. Škeble říční,
která si do té doby hověla
na mělčině a myslela na nic,
to vzala jako fakt.

4

Vylovím spálené dřevo
z včerejšího ohně
a popíšu škebli říční.

Daktylotrochejský zlomek

šuměšles ukap
ličky mámilá

Deminutivum

Všechny ty zdobněliny v restauraci:
stoleček, pivečko, meníčko, penízky.
Jednou tý servíře řeknu svý,
svou zdobnělinu, svoje deminutivum!

A až ho řeknu, dám si pivo u stolu,
mrknu na menu a pak jí dám prachy.
Jednou jí to řeknu, to moje deminutivum,
jednou jí řeknu: *šukací akcička!*

Diktáty z roku 33

Voli se rozesílají v plechových krabicích,
psi se posílají v pletených koších.
Jestřábi se dávají do obchodů v krabicích
plechových nebo v balíčcích staniolových.
Žáci a sešity se dovážejí v pytlích.
Vlasy se posílají v zašitých koších.
Pole a lesy se dostávají do obchodu
v pletencích. Hosté se k nám dovážejí
v dřevěných krabicích. Koroptve se posílají
do světa v lahvích neprodyšně uzavřených.
Svaly se dostávají do prodeje v homolích.
Lenivostí tupějí síly.

Ryby mají silné rohy.
Pomeranče štěkají na voly.
Čaj krouží nad lesy.
Káva a rýže položily sešity na lavici
a psaly úkoly. Brzy mu zešedivěly
švestky. Za cibulí jsou fíky. Čínská tuš
sedí za stoly. V létě se sklání
zažloutlé minerálky k zemi.
V zimě pobíhá cukr holými
poli a skrývá se před zašitými koši.
Lenivosti tupějí síly.

Dne 5. ledna 2018

Dne 5. ledna 2018 v 16 hodin 9 minut
jsem seděl u svého psacího stolu
a levou rukou sáhl po nejnovějším vydání
Polákovy *Vznešenosti přírody*.

Knihu jsem si položil do klína
a zavřel oči a poslepu nalistoval náhodnou stránku.
Pak jsem oči otevřel a přečetl nahlas první verš,
který se na otevřené straně nacházel.

Knihu jsem zavřel a pustil do klína
a nějakou dobu myslel na něco jiného.
Po chvíli jsem se v mysli k verši vrátil
a zapsal, co jsem si zapamatoval.

Zapsal jsem toto:

„Mnohým krátké určeno jest volné žití k zabavení.“

Verš správně zní:

„Mnohým krátké určeno jest světlojasna bavné žití.“

Drozd Puchmajer

Trnu vážnem! Pestrokvěté
úžlabiny, žlaby. Srnek
houfek v poli setém.
Trnu vážnem! Vážnu v trnech
maliní a ostružiní,
náčiní a činů, viním
sama sebe s harfkou v ruce:
vlašné, vlastivědné srdce,
co se oku podezřele
podobá, co bleskem z skřele
mění se, když na sítnici
spatří mokrou zaječici,
co kulhají v jarní trávě
tele narozené krávkě
připomene, a vzápětí
na pozadí lesní kleti
bažant zlatě vykodrcá.
Vzhůru srdca!

Dvě bajky

Myš a ústřice

Mlsná myš, co po domech slídí a všude se nají,
náhle ústřici spatří dokořán otevřenou.
Do masa, které z lastury visí, hned zatne své zuby,
a v ten ráz kostěný dům sklapl a uzavřel se,
bolestně stiskl ji. A v těsné pasti,
z níž uniknout nelze,
sama si schystala hrob, ve kterém nalezne smrt.

Šprot a slávka

Okatý šprot, co ve fjordu slídí a všude se nají,
náhle trs slávek spatří dokořán otevřených.
Do masa, které z jedné z nich visí,
hned tlamičku boří,
a v ten ráz kostěný dům sklapl a uzavřel se,
bolestně stiskl ho. A v těsné pasti,
z níž uniknout nelze,
on sám si nachystal hrob, ve kterém nalezne smrt.

Epitaf

Dva Ukrajinci z Mukačeva
nám brousili okno. První
to uměl se smirkovým papírem,
druhý s letlampou. První
si kafe dal, druhý ne.

Jeden se jmenoval Francis
Scott Fitzgerald, ten druhý
Dashiell Hammett. Francis
to uměl se smirkovým papírem,
Dash s letlampou.

Okno nám brousili F. S.
Fitzgerald a Dashiell Hammett.
Přišli v sedm, odešli
v sedm. Dvanáct hodin
práce, stovka na hodinu.

Exempláře k určování

1

Vzrušený, měděný, tepaný
(jako by sklouzl z kovadliny)
na hromadě písku pod břidlicí.
Zvedl jsem ji jen tak *pro forma*,
myslel, že tam nic nemůže být.

2

Kožní řasa, stydké pysky,
langustí klepýtko, krevety
(vybavilo se mi ale slovo oliheň)...
Cévnatý prýt, v němž bublá zelená voda.
Červeně kropenatý stvol, dužnatý, dutý,
s kolínky, u nichž se loupe kůže (cibulová).
Listy žilnaté, brunátné, žíhané (slabá zlatá
do zelené, ve dvou hřbetních pruzích).
U kolínek houstne červeň, tady je nejhustší.
Nejmenší klepeta jsou také nejčervenější.
Řapíky přiléhají ke stonku. A tak dál.

3

Něco mezi achátem a kostí.

*SLEZSKO-3.10 Beskydský bioregion,
Ostravice-ch.ú. Smrk (6375), 850 m n.m.,*

*exp. J, jdbk prales-6F, IV, sklep,
spodní větve bk, 24.VIII.2017/sběr č. 25
lgt. Borkovec Petr*

4

Gerygone insularis (aspoň to tak vypadalo)
v brázdě za pluhem.

5

Jaké to divadlo ve zmoli
jim zchystalo živobytí,
za krk ji drží, za kolena
a jeho bílý údeček
z kamene na kámen se řítí,
och, jaké dnes tvé zakletí,
zdvíhá se, chvěje se vřele,
teď jak by to zasršelo
a teď zas v pevném objetí
a kovově chřestí jim tělo,
tvůj, lásko, dech mu rozpálil,
ale již vítězný sameček
šesterem stehem se brání,
hned dole je, hned navrchu,
a ona prchá a zápolí,
pod sebou drží ji směle,
krovky až do zelena,
a on je slepý ze všech sil
na lesní stráni,

ze svraštělého povrchu
dobývá skuliny
pro sladké vteřiny.

6

Ohryzaná, stará, dvě barvy:
hnědá (neokousaná část),
bílá (okousaná část).
Vypadá měkká, ale je tvrdá.
A asi dutá. Asi.

Fasis

Bažant je pruhované zemětřesení.
Zemětřesení je pruhovaný bažant.
Bažant je něco s vodou. Bažant.
Voda je něco s bažantem. Voda —
spolu s rehky, konipasy a žlunou,
chlupatou zelenožlutou žlunou —
je potřásání, setřásání, vytrásání.
Je natřásání. Bažant je třas vody.
Bažant se kodrcá vodou a chrastí
chrastítky chrastí chrastítky chra.
Bažant je mizející křoví. Křoví
je mizející bažant večer na jaře.
Bažant je pruhovaná voda. Je
to divoká pruhovaná voda s hrboly.
Pruh bažanta. Hrb bažanta. Div.
Bažant — výtrysk. Bažant — řinčící
klec se špačky, drozdy, červenkami.
Baža-baža-baža, ozývá se bažant,
spolu s rehky, konipasy a žlunou,
chlupatou zelenožlutou žlunou.

Hantýrka

Ambra — hruška. Balvan — vítr.

Bar — zahrada. Bašó — štěkat.

Čaj — děvče. Čekat — čelo.

Čin — napsat. Činel — písmo.

Div — zrní. Fenek — dno.

Jak — oheň. Jaro — mouka.

Jíva — sníh. Můj — ústa.

Můry — husy. Rány — slečna.

Šil — zima. Veš — les.

Herbář k čemusi horšímu

V široké se zatáčejí
nektaroví dubové.
Silnorámní proudové
— vidím záři vůkol sebe —
valné čeřny všudy lejí.
Všude lehké listí šustá
— od tvých noh k mým ústům hrčí —,
jedna druhou zeleň honí.
Všude lehké kvítí šustá,
jedna v druhou zeleň crčí,
valné čeřny vůkol lejí,
proudové se zatáčejí
v chládku dubů zelených.

Hory a lidé

Hledám pohodovou holku tak do 30
se zájmem o domorodé kmeny. I já
jsem osamělý, hledám horala pohodáře,
a bude fajn, když budeš taky gay.
Ahoj, máš už na ten kopec někoho?
Hledám mužskou duši — já příjemná,
aktivní. A ty? Hledám, přemýšlím
o ženě na vht. Jsi akční sympatačka?
Jsem milovnice krasu, jihu, výletů,
hráčka šifrovaček, hledačka kešek,
šikovně jistím, tahám — víš, uvítám
jakýkoli zájem! Zní ti to dobře?
A my, no my jsme vlastně rodina
40/30 středních postav, hledáme
partáky do hor vážně i nevázně.
Trek, horská chata a možná něco víc?
Rád bych ten zajímavější život
s někým vyšláp. Haló, slyšíš mě?

Inzerát

Nabízím práce na zahradě
a v okolí domu, v zápolí,
v květnici, po drně, v průhoně,
v štěpnici kácení menších
stromů, prořezávání keřů, řezání
palivového dřeva, sekání zahrad, stavbu
jednoduchých přístřešků, dřevěné
obklady stěn a stropu, oplocení
a další práce po dohodě. Petr,
SŠ, 50 let. Základní nářadí mám.

Jarní obleva

Bílá kapsa, jede starý pes.
Počkat, peče chleba.
Klikají hodiny, větší je ticho.
Slyšíš sadu moštů? Cíví
jako kocour do prořezávky.
Kokakola. Cíví jako hymn.
Nevejrej. Čumí jak slepice,
jak vocas. Drzej jak nějaká
stovka. Tře se o zem, čeká jaro.
Funí, jako když vyleze z bukvice.
A láska se schovává v pavučině.
Oblíklej jak kočka z trůnu.
Ucho se tře. Odundej
tu kozu! Určitě! Utírej!

Jarní vycházka

Svah s duby suchými jak fagoty;
otvory do dutin, sýkorky se kolem nich
točily. *Ti modří chrobáci létají?*
Svažitém vřesovištěm bez konce, na
zpáteční cestě: vdova s velikonoční
pracovní dobou a synem bez práce:
Asi se nechám zmizet k mámě.
Budu se válet a žrát. Do kempu
na svátky nechci. Naše milostná slova:
protipomlázka, opačná hostina,
smaragdový tulipán. Do postele s nimi!

Jaro ráže pětáctyřicet

Radim ti dobře, synku, měj
výhon plný vody (ten sval, ten dráp)
pořád u sebe a denně miř:
na vypínač, skobu, kytku na zácloně.

Sžij se s výrůstky tak,
abys pokaždé, když zamíříš,
věděl přesně, kam to poletí.
Posloucháš, co ti říkám?

Výmladky jsou ideální
pro úkladnou vraždu, to si pamatuj.
Pupenům sluší skryté nošení,
míza tě nesmí prozradit,

keř není slyšet. Pokud máš
dost času mířit, zabiješ spolehlivě.
Když už vytáhneš výhon, vystřel a zabij.
Neplánuješ-li to, nech vlky v pouzdře!

Jiná akce

19. srpna 2017 jsem v Louňovicích pod Blaníkem, na louce pod Malým Blaníkem, v 8:45 vyhledal pod nevelkým kamenem střevlíka měděného (*Carabus cancellatus*). Počkal jsem, až vyběhne z jamky, v níž pod obráceným kamenem spočíval, a začal ho sledovat. Chtěl jsem — takový byl můj plán — střevlíka sledovat celý den, do tmy. Ale vyrušený brouk jen popoběhl a skryl se pod vedlejší placatý kámen. Když jsem balvan s obtížemi, pomocí nalezené kovové tyče, po dvaceti minutách odvalil, střevlík nehybně spočíval v další jamce. Nechtěl jsem ho z jamky vyhánět, ale po hodině čekání (přesně to bylo 1:07) jsem k vyhnání přece jen přistoupil. Střevlík měděný střelhbitě zakličkoval a ztratil se v trávě. Hledání trvalo několik minut, nebo spíš deset patnáct. Po shledání carabus znehybněl a zase bylo třeba čekat. A tak to šlo celý den: kameny, odvalování, kličkování, pátrání v trávě, hra na mrtvého a nekonečné čekání. Až do setmění jsme se točili v kruhu a neurazili ani pět metrů. Možná ani tři.

Kormik

Etymologické heslo

U nás přišel jednou rybníkář na schůzi a říká: „Když jste ti myslivci, měli byste teda střílet ty kormorány na mých rybnících.“ Honební starosta říká: „Jasně, není problém, každému nám pak dáš na Vánoce kapra a OK, pomůžeme.“ Odpověď: „Proč bych vám měl něco dávat? Jste přece myslivci, je to vaše povinnost.“ A od té doby jsem na kormika nezmáčknuł...

Kormorán

Rybožrout jeden! Už si nezobne!
Rybáři děkují! A ryby taky! Jen tak dál.
Nemají kormoráni nějaký mor,
že by se mohli vystřílet ve velkém?
Člověče, něco vymyslíme, žádnéj strach!
Lovu zdar, jen ať padají dál.
Chudáčci, jeho rodina!! Určitě
se bez něj moc trápí — tak jim
od toho trápení pomůžeme, ne?
Dobrý způsob řešení migrace černých žroutů.
Lovu zdar! Moc pěkně vybarvenej!
Prsa naložit v mlíče a pak do guláše.
To se jako fakt dá jíst? Jeden by řek,
že bude tuhej a smrdět rybinou.
Vykostí prsa, nech je vychladnout,
pak na den do mlíka a normální guláš.
Dík, potvora černá — člověk se pořád učí.

Králík, andulka, angrešt

Králík

Oči byly překrvené, čirý výtok
z očí se měnil v hnisavý. Zduřelá víčka
se k sobě lepila, až se přilepila.
Měl horečku čtyřicet dva stupňů.
Nemohl dýchat, byl malátný, nežral,
nepil, hubnul. Občas krvácel z nosu.
Kůže na uších se zbarvila do modra,
do fialova. Za čtrnáct dnů byl konec.

Andulka

Seděla tři dny bez hnutí
na dně klece, se zavřenýma očima.
Nic nejedla, přesto měla průjem:
trochu pevného trusu uprostřed,
kolem žlutá voda, čím dál víc
páchnoucí vody. Když jsem jí otíral
zalepený řitní otvor, cuklo v ní —
a zůstala mi v ruce mrtvá.

Angrešt

Výhonky se povlékly jakoby moukou,
jakoby pavučinou s bílými drobkami.
A potom i zelené plody byly
jak bíle posypané. Později bílá

zhnědla, a když jsem hnědá místa
osahával, na prstech mi zůstal
sliz. Jako bych sebral slimáka.

Květinářství

Vodu v chladáku jsem vyměnila
a všechny hrnkovky zalila.
Myslela jsem, že když bude dneska kšeft,
tak ráno zajedu pro nějaké zboží,
ale byla to hrůza, tak bude asi lepší,
když se to doprodá. No kdyby náhodou
byl velkej kšeft, tak volej.

Paní tady má zamluvenou
begónii do pondělí, chtěla
ji rovnou, ale pak zjistila,
že má málo peněz. Tak
ona si pro ni přijde. Tak zatím.

Launiowitz

Lesostinný, sosnomračný
okraj — to bys neuvěřil.
Seděli jsme v mokrém mechu.
Tep nám datel měřil, měřil.
V mokrém mechu seděli jsme.
Datel tahal červy z kostí.
Seděli jsme, hlídali jsme
žlutý kvítek žárlivosti.
Z hlízky ve tvém lůně vzcházel,
úponkem mi vázal úd.
Mílek se k nám od vsi blížil —
v podpaží úl, v ruce prut.

Launowitz

Sáhnu na tebe rukou,
ve které nemám cit.
Lupiny na stráni puknou,
půjdeme spát.
Hladové krky lupin. Něco jim dát.
Hodit? Nebo až k ústům, celou dlaní?
Strání pan Klenot. Voní seno.
Paní Drahorádová šla už ráno.

Louňovice

Na kulaté výročí
s drobnokvětou listopadkou,
co sama vypadala jako hrob.
Přijeli jsme pozdě.

„Mně, tvojí mámě, se zas zdálo o mámě
(tj. dost, že sis vzpomněl,
že máš taky mámu),
vyčítala mi a vyčítala
(tj. chci dělat, dělám všechno jako ona,
ale jak můžu, když přijedete pozdě,
vždycky jedete pozdě,
já si to k mámě nikdy nedovolila).“

Drží slepice, zeleninu, smutek na výročí.
Králíky už ne.
Drží záhony floxů, hrob a pohlednice.
To všechno se sobě podobá.

Na hřbitov jsem nešel sám.
Jedna rohová lípa kdovíjak padla,
seřízlá tak těsně u země,
jako by se mělo nějak pokračovat.
Výhled v tom místě byl volný,
jako by podsekli i zeď.
Chtějí pokračovat.

Na houby jsem nešel sám.
Rostly, ale v kraji
posunutém jako po povodních.

Nehledal jsem hříby, ale lesní cestu,
vchody v borovicích, posed atd. —
a košík byl vrchovatý, už jsme nesbírali,
to je vždycky hrozné.

Nechávali jsme tam panské
jak mladé nádory,
napumpované purpurem
pod propukající hnědí.
Jako by stály pod vodou.
„Nejvíc hub nacházíš, když bloudíš.“

Chtěl jsem M. zavést k rybníkům,
proslulým korálkovými šídly
a jasnoskvrnými vážkami,
ale za hrází jenom svažité pole,
a celá hráz — jak jsem pak uviděl —
byla cíp neznámého smrkového lesa,
sužovaný chapadly a vaky maliní.

Medailon pro pozůstalé

Petr Borkovec je již dnes částečně pozapomenutý autor, dalo by se ale jistě říct, že ho sice zná už jen hrstka čtenářů, ovšem zároveň jednoznačně platí, že je to básník, který se dnes čte o něco méně než dřív, ale nedomnívejme se, že by neměl své čestné místo v literárních dějinách, jednoznačně má, zvláště když patřival k jednoznačně nejzaměstnávanějším básníkům, ale je částečně hořkou pravdou, že na něho čtenáři pozapomněli, což je ale zároveň — přiznejme si — způsobeno tím, že „zlatá zrna“, která se v jeho poezii jednoznačně vyplatí hledat, jsou ukryta velice hluboko, ale o to větší ryzostí se vyznačují; není žádným tajemstvím, že jeho čtenáři jsou věrní, ačkoli jich už mnoho nezbývá, nicméně vliv, který má na nové básníky už bohužel není takový jako dřív, ovšem nejmladší básnická generace — ačkoli jeho jméno v současných studiích o vlivech na soudobé autory nalézáme sporadicky — až příliš dobře ví, že „zlatá zrna“ se v jeho básnické tvorbě skutečně ukrývají, ale přiznejme si: dějiny literatury bývají vždy částečně nespravedlivé.

Mistr polního stroje

Signál prostupuje listím a hrabankou
až tam, kde končí Fe a začíná Au. Musíš to slyšet!
Je to vždycky o štěstí na správněj signál!

Třetí den po tobě jsem tam kopnul:
zas na tu samou grešli, která ovšem
— což si si vůbec nevším — byla položená na hřebíku.

Ne každej detík dává ty nejdrobnější ágéčka
čistým barevným tónem, tohle si pamatuj!
A železo si odlad'! A prubni archeo pláň!

Moře a ostrovy

Nová rčení

Ta pamatuje Mrtvý moře, když bylo ještě marod.

Ta pamatuje Velikonoční ostrovy na Popeleční
středu.

Ta pamatuje Černý moře, ještě když nemělo
volební právo.

Ta pamatuje Návětrný ostrovy, když byly
eště za větrem.

Ta pamatuje Tichej oceán, ještě když na
každýho řval.

Ta pamatuje Lesbos, když byl ještě na kluky.

Ta pamatuje Společenský ostrovy, když se
eště neuměly chovat.

Ta pamatuje Šalamounovy ostrovy, když byly
eště blbý.

Ta pamatuje Borneo, když eště začínalo na A.

Ta pamatuje Ellesmerův ostrov, když byl
eště Buffinův.

Ta pamatuje Kós, eště když byl Ios.

Ta pamatuje Svatou Lucii, když eště byla
Svatej Vincenc.

Ta pamatuje Islas de la Bahía, když byly eště
San Andrés, Providencia a Santa Catalina.

Můj Spoon River

Lolo Ferrari

Ponrava diva Lolo Ferrari
byla obzvláště dobře známá
svými obrovskými prsy a skutečností,
že vždycky chtěla mít ještě větší —
dokud plastoví chirurgové
odmítli provádět další operace.
Kvůli obrovským prsům
měla Lolo mnoho zdravotních potíží
a musela vzít spoustu léků,
ale nedokázali to být fatální —
její smrt je stále tajemná.
V roce 2000 se u ní doma udusila
37letá Lola. Hlavním podezřelým
byl její manžel, ale nikdy nebyl odsouzen
kvůli nedostatku důkazů.

Andrew Grande

Porno herec Andrew Grande
zemřel opravdu bizarním způsobem.
Protože znepokojoval veřejný klid a klid,
jeho sousedi zavolali policii.
Když policie dorazila, pan paní panice,
protože měl na svém místě tašku
marihuany a nemohl si vzpomenout,
že by udělal něco chytřejšího,

než aby polknul tašku.
Když ho policie přesvědčila,
aby se pokusil vyplivnout tašku,
uškrtil se a umřel na udušení.

Camilla de Castro

Camilla de Castro spáchala sebevraždu
podle policejních zpráv — údajně
se vrhla na balkon v 8. patře nahá.
Fanoušci pornografické hvězdy
pochybují o tom, že spáchala sebevraždu,
protože byla velmi šťastná
v posledních týdnech před jejím úmrtím —
kromě zakázky také oznámila,
že bude hostit vlastní televizní show.
Odborníci předpokládali, že před smrtí
vypadala (příliš) šťastná
a že kvůli jejímu neovladatelnému chování
měla užívat drogy.

Taylor Summersová

Taylor Summersová, kanadská pornohvězda,
zemřela krutým a bizarním způsobem —
její tělo bylo o měsíc později
nalezeno řekou, zabalené v černé látce
a plné bodných ran. Taylorová,
která byla obzvláště slavná
svými fetišovými porno filmy,

se pohybovala v pochybných kruzích,
což jí nakonec navíc stálo život.
Byla zabita fotografem Anthonym Frederickem,
který bodl Taylor poté, co zjistila,
že jí nechce platit za střelbu.

Felicia Tang Lee

Felicia Tang Lee zemřela
podle policie a koronerů
velmi bolestivým způsobem.
Na jejím těle bylo zjištěno
mnoho zranění, které dokazují,
že trpěla před smrtí, ale nikdo
přesně neví, co se stalo,
včetně partnera Brian Lee Random,
který oznámil její smrt policii
a byl také jediným podezřelým.

Savannah

Pornstar hvězda Savannah.
Bizarní konec přišel v roce 1994.
Ona a její přítel se vraceli ze strany
v opilém stavu a měli autonehodu,
kterou přežili bez vážných důsledků
a domů. Savannahova přítelka
pak šla odhadnout škodu na autě,
ale jakmile byla sama,
spáchala sebevraždu se zbraní.

Lidé, kteří se k ní blížili, řekli,
že herečka byla po nějakou dobu
depressivní a jizvy na obličej,
které dostala při nehodě,
ji tlačily přes okraj.

Stephen Clancy Hill

Stephen Clancy Hill

zemřel jako ve filmech.

Poté, co zranil několik svých spoluhráčů
se samurajským mečem, utekl do hor,
než ho policie mohla zachytit —
a našel útočiště na horském poli.

Policie ho brzy objevila,
ale když se ho pokoušeli
vyřadit elektrošokem,
padl do propasti a zemřel.

Na chatě

Chuť ji vykrást. Akce jako obvykle: dostal jsem tip, vím místo a čas, nastupuju. Tentokrát sám, riziko je minimální. Akuvrtačkou odmontuju kování, pak se vylomí zámek. Je to rychlejší, než se v tom rejpat šperhákem. Krom vrtačky mám jenom dvě velký tuctový sportovní tašky, ty se dají snadno hodit na záda a dobře se s nima manipuluje. V bytech probírám úplně všechno, skříňky, šuplíky, hrníčky ve skříňkách, dokonce i kabáty na věšáku, všude můžou bejt peníze a šperky. Ale v chatách rovnou беру, co se dá odnést. Občas si trochu přisvítím, ale spíš jedu po hmatu, házím věci do tašek bez ladu a skladu; všechno se dá zpeněžit, vytrídím to pozdějc. Vidím a vnímám fakt hodně věcí najednou, o ničem ale nepřemejšlim, u ničeho se nezastavuju, nic si nepředstavuju — to zdržuje, ruší hlavu, to je cesta do průseru. Taky si potom z akce vůbec nic nepamatuju. Jediný, co mám permanentně v hlavě, co se netýká přesunování zboží do tašek, je, že mě někdo překvapí. Pořád si představuju, že jsem on a že vidím sám sebe — to jde hlavou jakoby mimo a furt. Nepředstavuju si konkrétního člověka, prostě postava, chlap, oči, možnosti, kde se objeví, uprostřed čeho, za čím, cesty, kudy couvat a tak. Ne, ani z týchle chatky si nepamatuju nic. Bylo tam toho strašně moc, všude, ve skříních, ale i na stěnách, na policích, na zemi. Ale srovnaný. Jo, vlastně, jedno jo: nachmatat jsem ve tmě na stěně velikej nůž, hodně velkej a těžkej, skoro jako mačeta. Myslel

jsem, že je to nějaká starožitnost, protože měl zvláštní svítivý zelený ostří, ta zelená byla vidět i ve tmě. Ale když jsem ho sundával, vypadnul mi z ruky na zem a roztrísknul se jako ze skla, jako skleněná nádoba, střepy byly všude. Bylo mi to divný, ale okamžitě jsem na to zapomněl. Zloděj většinou nelže, když říká, že si nic nepamatuje.

Nejlidnatější ptáci

Nejlidnatější alka velká.

Nejlidnatější kubánský ara.

Nejlidnatější dudek velký.

Nejlidnatější Martha.

Nejlidnatější lyska mauricijská.

Nejlidnatější potápka obrovská.

Nejlidnatější šatovník dlaskovitý.

Nejlidnatější sovka bělolící.

Neúspěšné úsloví

První: Odposlechnuto v Crossu: dva páry
čtyřicátníků

říkají sexu *nakrájená klobása*. Druhý: Pavel Kolaja z Třebíče jednou říkal, že jel v metru s člověkem, kterej si *honil Vaška*. První: Však to je klasika. Ale *nakrájená klobása??* Druhý: Klasika? Jak na to v tý Třebíči přišli? *Nakrájenou klobásu* taky nepobírám. Beztak se bavili normálně o jídle. První: Jako nebavili,
no. *Vaška* už jsem slyšel mockrát, no.

Nikde, nikdy, nikdo, ničím, nic

V pochládečce, v zelené horečce,
v šírém poli, u panského sada,
v dolinách, po krajinách, iz úvala
vzhoru v dúbravu, z hájev, u potoku.

Večer, do kuropění, na záchodě,
kdaž za třetím luna v noci bieše,
v zimě, letě, v deň vterý, nynie,
noc se převalíše, k jutru pokročíše.

Luděk, Kruvoj, Oldřich, junoš, Zbyhoň,
Vlašlav, Záboj, jelen, Beneš, Výhoň,
Lubor, zmilitka, Ludiš, Srpoš,
Čstmír, Spytibor, děva, Ruboš.

Malitký skřivánče, travka, žitko,
konieček, sniežek, palúček, vietřieček,
prstének, kamének, holúbče,
slunce, slunéčko, věnec a helm.

Vsedasta, vzesta, hnasta, srazista,
laskachom sě, milovachom,
zakukáše, zaplakáše,
zaměši zraky zlobú zapolena.

Obracený kámen

1

chodby, prázdná pouzdra
plná střevličí kapsle
důlek s víčkem pavučiny

2

porcelánové výhonky
semena-krovky, krovky-semena
slimák s hlavou králičího holete
v cákanci slizu

3

řetízek lesku, kořen
vibrující nad svým otiskem
v kůře prorostlé hlínou
vykroužené ústí, barvy
vězící v barvě

4

střevlík, slc. *strevlec*. V řečtině
a odtud v latině bylo slovo *carabus*,
druh mořských raků; Klaret vykládal
jako kapr, ale Rešelius, znající
antické prameny, vykládá: střevle,

pulec, carabus (eine gattung krebs,
spůsob raka). — Linné 1758 uvedl
carabus jako jméno brouka a Presl
na něj přenesl ono rešeliovské carabus =
střevl[e + pul]ec, což dalo kontaminaci >
střevlec. To zůstalo v slc., kdežto v č.
nahrazeno (podle tesařík, kovařík atd.)
podobou střevlík.

5

pecky, díly pecek
klíčky jak šňůrky spermatu
hnědá slída
mnohonožek, klid

6

korál
mrtvý sval

7

hejno svinek se rozdrotilo
ze spodku kamene
bílá břítka, jako uvařená
svinuté štítý
jádra, součástky

8

scvklé ruměnice
mrskající se drabčík
utopený kořen
stonek břichem vzhůru

Odešel ze zahrady

a už se nevrátil,

nepodal o sobě žádnou zprávu.

V minulosti byl pohřešován.

Zvláštní znamení: vlastně žádné.

Je hezký.

Óda

Hvězdo jasná ve své noci,
co jsi v bouři nerozumu
světlem živým božské moci,
zbité slávy pravdy svaté,
vztečem šalby jedovaté,
co jsi život, čest a jmění
pro vlast naladila s chutí.
Blesk tvé střely led ti nutí,
že se v plamen lásky mění.

Tvůj kmen nepostihlé slávy,
Jaroslav květ statečnosti.
Evropa když s všemi právy
svobody a šlechetnosti
v propast nectí bezednivou
slezla zuřivostí divou,
hráz se opřel rozvodnění.
Darmo nádhernými čely
vlny skálu vrážely.
Bůh spjal proudy rozvtělení.

Slunce pokoje a lásky
prodralo se z mračen krutých,
anděl lahodnými hlásky,
povolával zaleznutých
lidí z blaženosti chrámu.
Ti se v nepohodě prámu

pnuli k spasiteli svému.
Ať se k otci tisknou biti,
všanc vděčných srdcí tvých!
Oltář sbili muži ctnému.

Z trávy lidí plesajících
trh se Homér s mocným zvukem,
hlásal rozteč tiradických
strunců hromným hlukem.
Slávě prozpěvoval zmatky,
dívky mdlé a outlé matky.
Orel střelil k nebi letem,
spatřiv v blesku Jaroslava,
vyhlašoval: já jsem hlava,
moudrá krásy, slávy světem.

Parnassius Apollo **čili Ze zápisků o štěstí a tvoření**

První pozorování jsem viděl prvního května mezi druhou a třetí hodinou. Plavalo oblačno a bezvětrí, teplota zaznamenala kolem čtyř stupňů. Bylo poletujícího jasoně zeleného. V pravém zadním jezírku jsem provedl pět skokanů červenookých, plovoucí u hladiny, a v jezírku u jeskyně jsem udělal šest dospělých a sedm juvenilních kuněk obojkových. Dne osmého června mezi devátou a jedenáctou hodinou jsem provázal slunečné počasí s teplotou dvanáct stupňů. Na vápencových stěnách se stalo třináct slunících se užovek rudých. Na rostlinách se zaznamenalo čtrnáct jasoňů zelených. Další pozorování bylo patnáctého července v odpoledních hodinách. Tento den jsem neuskutečnil žádné druhy, pouze na kosené louce jsem poletoval šestnáct samic čolka žlutobřichého se sedmnácti mláďaty. Už poněkolkáté jsem uskutečnil téměř osmnáct srn červenookých. O týden později se objevilo polojasno s teplotou devatenáct stupňů a slabým větrem. V odpoledních hodinách jsem v jezírku u jeskyně byl dvacet rosniček zedních, v zadním jezírku napravo dvacet jedna ještěrek zelených. Mimo tyto druhy se ve vodě u břehu spářilo dvacet dva užovek rudých. Na vodních rostlinách poletovala ještěrka žlutobřichá. Další pozorování jsem spatřil dvacátého třetího srpna mezi půlnocí a jednou hodinou. Poletovala jezírka. Celkem jsem při tomto pozorování proběhl dvacet šest užovek

červenookých, dvacet sedm srn žlutobříchých a dvacet osm mládat jasoně obojkového. Na předposledním pozorování, které se nachystalo a nastalo dvacátého devátého září mezi šestou a sedmou hodinou ranní, jsem plaval třicet dva jedinců jasoně zedního a ještěrku obojkovou. Dne třicátého třetího října v dopoledních hodinách jsem pohyboval posledním pozorováním. Plavalo polojasno, teplota třicet čtyři stupňů. V jezírku u jeskyně běželo třicet pět kuňek rudých a třicet šest užovek zelených, v pravém zadním jezírku jsem provedl třicet sedm kuněk velkých a třicet osm čolků červenookých. Cestou do jezírka jsem na zdejších loukách byl užovka.

Podzim

Sonet

Listy se vzpřimují, svinují, hnědnou,
na rubu mají černé puchýře,
jsou mírně vkleslé, černé polštářky
zahnívají a zůstávají viset.

Prstence, čárky nebo mozaiky
na listech, které hákovitě duří;
čepele listů s karmínovým lemem
a jejich žilky černé, vodnaté.

11 Na listech skvrnky s hnědým středem, lemem
10 nerovnoměrně rozprostřeným; líc
11 moučnatí, bělá

10

11

10

Listy zasychají a opadávají.

Listy odumírají.

Olivově zelené, později hnědočerné skvrny na listech.

Moučnatý, bělavý povlak na líci i rubu listů.

Ložiska na listech.

Poezie

Na křídlech poezie.
Den s básněmi. Co vy na to?
Básnivý den v kapli
pod ochranou J. Křtitele
v novém hávu-hábitu.
Klíč poezie. Taky ne?
Poetický klíč ke kapli.
Hrátky s poezií.
Na vlně veršů a poezie.
Hravé veršování.
V rytmu poezie, co? Co?
Tak teda: kaple v novém,
klíčem veršů otevřená,
kaple poezií prolnutá
od říkadel přes lehkost
i těžkost bytí,
napříč žánry i časem
aneb básně všedního života
a hravé veršování pro všechny?

Pokut by někdo chtěl

Jsem z Chlumce nad Cidlinou a chodím v tomto městě na pole a různé lokality po okolí. Bohužel chodím sám. Pokut by někdo chtěl rád bch aby někdo šel se mnou. Podělím serád o své lokality kde nacházím kalcit cvočkoví, žluté chalcedony, medové acháty, mechosvé acháty, tajchaldendony, kalcity, acháty korálové a zývá hnědy a achát zříceninový, křišťál, i jiné pestoepbarvenaé ahcáty, snad erbem do fialovia a červené. šedobá mam chxta, mbene nach náyty a tymamchal demy a i ty dosmems včkyoevé s želistounem a spousty a hův samě asm vhaž a taky někdy i normální avhaty do 5 cm, mám nález iametystu. Ozvěte se někdo a něco podnikneme. Ahoj Jarda Chlumec nadv Cidlinou 23

Pohřební písnička zahraná pozpátku

Vysoko, až do nebe!
Rostou z nich květy
často též vedle sebe.
Sejou je, sejou
nejdražší semena.
Do tebe sejou,
zahrado zelená.
Hřbitove! Hřbitove,
bylo tak málo...
škoda... že toho štěstí...
Všechno to pouze zdálo
snad se mi ve snu:
laskavý bílý zrak.
Proč zhas navždy ten tvůj?
O čem se ti tam zdává,
o čem, miláčku?
Vyrostla čerstvá tráva
na jeho hrobě.
Srdéčko ztracené —
a já pláču pro své
v té hlíně studené.
Kdo dříme, ten dříme!
Hluboko sázejí
snad je ti hrobaři,
ale nevycházejí —
padají a padají...

Nejdražší semena
do tebe padají,
zahrado zelená,
hřbitove, hřbitove!

Polednice

U lavice dítě stálo,
z plna hrdla křičelo.
„Bodejž jsi jen trochu málo,
ty cikáně, mlčelo!

Poledne v tom okamžení,
táta přijde z roboty:
a mně hasne u vaření
pro tebe, ty zlobo, ty!

Mlč! Hle husar a kočárek —
hrej si! — tu máš kohouta!“
Než kohout, vůz i husárek
bouch, bác! letí do kouta.

A zas do hrozného křiku —
„I bodejž tě sršeň sám —!
Že na tebe, nezvedníku,
Polednici zavolám!

Pojď si proň, ty Polednice,
pojď, vem si ho, zlostníka!“ —
A hle, tu kdos u světnice
dvěře zlehka odmyká.

Malá, hnědá, tváři divé
pod plachetkou osoba;

o berličce, hnáty křivé,
hlas — vichřice podoba!

„Dej sem dítě!“ — „Kriste Pane,
odpusť hříchy hříšnici!“
Divže smrt ji neovane,
ejhle tuť — Polednici!

Ke stolu se plíží tiše
Polednice jako stín:
matka hrůzou sotva dýše,
dítě chopíc na svůj klín.

A vinouc je, zpět pohlíží —
běda, běda dítěti!
Polednice blíž se plíží,
blíž — a již je vzápětí.

Již vztahuje po něm ruku —
matka tisknouc ramena:
„Pro Kristovu drahou muku!“
klesá smyslů zbavena.

Tu slyš: jedna — druhá — třetí —
poledne zvon udeří;
klika cvakla, dvěře letí —
táta vchází do dveří.

Ve mdlobách tu matka leží,
k ňadrám dítě přimknuté;
matku vzkřísil ještě stěží,
avšak dítě — zalknuté.

Prořezávka

Z krve Krona, děda svého,
v pěkné jarní hodině,
z lůna moře pěníteho
vyšla Lada bohyně,
veverka s myší v zubech.
Dnes ráno vycíděný mahon,
ptáci: crčatka, hrčalka, svrčalka.
Lísa se hýbne s vířím houknutím,
vida. Jaro mladé vstalo,
v nově vstalo jaro zas,
v libý zpěv se ptactvo dalo,
znít až mílo jeho hlas
ze zápěstí lískových větví,
z prutů — shluku vlčích běhů,
z prutů-šípů, prutů-luků.
Kosi šplhají
do korun trávníků.
Z rozsochy javoru
suchá socha vyviklaná,
jak lastura s perlou kukly.
Podezřelé nádobíčko.
Protržené pořekadlo.
Nůžky! Pilo! Hrábě! Štafle!
Harfo dutá! Vydej zvuk!

Protipověry

Zajícem podšitý. Rejskem podšitá.
Spatříš-li tři bílé motýly pohromadě,
budeš, můj milý, zdravý a šťastný a bohatý.
Nekrad' jako lelek! Krad' jako ledňáček!

Slunéčko sedmítečné neber do ruky,
vezmeš — a padneš jak podťatý.
Jedna straka — ďábel. Třicet strak — svatba.
Odežeň ptáka z parapetu — a žij do sta let.

Racek, co čistí si peří hned naproti tobě,
a černá, ach černá krysa, co ustrne vprostřed tvé cesty:
porodíš dítě, dvě, tři, čtyři — a všechno zdravé.
Kolikrát kukačka zakuká, tolik hodin života zbývá.

Zelený datle, zaklepej! Celý rok nesprchne,
zelený datle!
Těhotná ženo, na vrabce nehleď,
uvidíš-li vrabce, porodíš dítě s rozštěpem!
Uvidíš-li dva, zemřeš ty i dítě.

Zato zajíc před porodem spatřený,
dítko s nádhernými ústy předpovídá.
Hada do hlavně nenabíjej, kazí zbraň!
Když hajný slyší sojku, usne...

Vlaštovčí matko, kde máš děti?
Upřímná kočka přechází práh,
čáp nese mršinu, čejka je stará panna —
a zopakujme si to: Ledňáček krade!

Přesné zemědělství

Přesný zemědělec.

Přesné obdělávání.

Přesná půda.

(Přesný remíz, přesná mezička, přesný zajíc,
přesný pozdní podzimní motýl.)

Přesná tradice.

Přesný způsob.

Přesný kůň.

(Přesná moucha, přesný sval, přesný záškub.)

Přesný pluh.

Přesná orba.

Při čekání na čínské jídlo s sebou

Je-li básník v krajině,
kde několik útvarů
se stýká anebo na sobě leží
anebo jinak dotýká,

jest zřejmo, že si velmi
snadno opatří potřebný
materiál ku sbírce. Ne-li,
učiní dobře, koupí-li sbírku

cizí, pilně a svědomitě
si bude všímat objevů
druhého: a sestaví svůj
soubor dle návodu cizího.

Pupen puká, list počítá

Kořeny se ozývají, kořínky volají, výhonky vábí, pupeny teskní, listy odpovídají. Květy troubí, broukají nebo mrmlají, kořeny rochají, kořínky supí, výhonek volá, pupen píská, list naříká, květ kvílí, kořeny piští, kořínky varují a napomínají, výhonek beká, pupen vřeští, list skučí, květy chrochtají, kořen klektá, kořínky kvičí, výhonky bručí a mumlají, pupen puká, list počítá, květ klepá, kořen vylouskne a brousí, kořínek kvoká, výhonek pšouká a bublá, pupen poskakuje, list se třepotá, květ kodrcá, kořen syká, kořínek čiříká, výhonek tluče, pupeny kvokají, listy crkají, květy hovoří, kořeny tikají, kořínky kvorkají, výhonky pískají, pupeny houkají, listy pleskají, květ dudá, kořen houká a klape nebo cvaká, kořínky křičí.

Remíz

Skupina křovin či háječek mezi poli, sloužící za úkryt pernaté zvěři nebo zajícům. Slc. *remíza* t/v.

Z franc. loveckého termínu *remise*; ten k nám pronikl vlivem „soustavné péče o les a zvěř, kterou k nám v 18. stol.

přinášejí lesníci z povolání z alpských zemí“ (Šm.)

V polských dialektech *Remisz*.

Podobně franc. do něm.: *Remise*. —

Sbírka

Filatelie se entomologii v mnohém podobá. Je tam ale jeden podstatný rozdíl. Filatelie nevoní po shnilém dřevě, po čerstvě poraženém stromu, po rozkvetlé louce, po kadáveru či jakémkoli rozhrabaném trusu, po vyšlapaném bahně. Nesmrdíš potem. Nevyhraješ v tombole několik let neprané ponožky. A hlavně jí chybí vůně všech vůní: vůně octanu.

Říkám ti to snad jasně, filatelie je entomologii docela dost podobná, ale je tam jeden rozdíl, kterej se nedá přehlédnout. Filatelie není cejtit po shnilým dřevě, po stromu, kterej nedávno porazili, po louce, co kvete, po mrtvole nebo jakýmkoli rozhrabaným lejně a po rozšlapaným bahně. Ani náhodou nesmrdíš potem. A v tombole nevyhraješ pár let nepraný ponožky. A hlavně jí chybí vůně vůní: octan.

Ponožka se kadáveru v mnohém podobá. Je tam ale jeden podstatný rozdíl. Ponožka nevoní po shnilém dřevě, po čerstvě poraženém stromu, po rozkvetlé louce, po entomologii či jakémkoli rozhrabaném trusu, po vyšlapaném bahně. Nesmrdíš potem. Nevyhraješ v tombole několik let nepranou filatelii. A hlavně jí chybí vůně všech vůní: vůně octanu.

Ilateli ntomologii nohé odob. A l ede odstatn ozdí. Ilateli evon hnilé řev, erstv oražené trom, ozkvetl ouc, adáver akémkol ozhrabané rus, yšlapané ahn. Esmrdí ote. Evyhraje ombol ěkoli e epran onožk. Lavn hyb ůn šec ůn: ůn ctan.

Entomologie se filatelii v mnohém podobá. Je tam ale jeden podstatný rozdíl. Entomologie nevoní po shnilém bahně, po čerstvě poraženém trusu, po kadáveru, či jakémkoli rozhrabaném stromu, po vyšlapaném dřevě. Nesmrdíš ponožkami. Nevyhraješ v tombole několik let nepraný pot. A hlavně ji chybí vůně všech vůní: vůně octanu.

Filatelie se entomologii v mnohém nepodobá. Není tam ale ani jeden podstatný rozdíl. Filatelie voní po shnilém dřevě, po čerstvě poraženém stromu, po rozkvetlé louce, po kadáveru či jakémkoli rozhrabaném trusu, po vyšlapaném bahně. Smrdíš potem. Vyhraješ v tombole několik let prané ponožky. A hlavně ji nechybí vůně všech vůní: vůně octanu.

Filatelistická entomologie je velmi podobná. Ale existuje jeden významný rozdíl. Filatelie necítí zhnitého dřeva, po čerstvě poraženém stromu, po rozkvetlé louce, po karvále nebo rozptýleném trusu, po bahni-tém bahně. Necítíte pot. Nebudete hrát v tombolu několik let nenatřených ponožek. A hlavně mu chybí vůně všech vůní: aroma octanu.

Filatelie octanu se vůně entomologii vůní v všech mnohém vůně podobá chybí. Je jí tam hlavně ale a jeden ponožky podstatný neprané rozdíl. Let filatelie několik nevoní tombole po v shnilém nevyhraješ dřevě, potem po nesmrdíš čerstvě bahně poraženém vyšlapaném stromu, po po trusu rozkvetlé rozhrabaném louce, jakémkoli po či kadáveru či jakémkoli rozhrabaném trusu, po vyšlapaném bahně. Nesmrdíš potem. Nevy-

hraješ v tombole několik let neprané ponožky. A hlavně jí chybí vůně všech vůní: vůně octanu.

No, zdá se mi, že filatelie se entomologii v mnohém podobá, to jo, to určitě. Je tam ale, řekněme, jeden podstatný rozdíl. Filatelie zkrátka a dobře nevoní po shnilém dřevě, ne, to fakt ne, nebo po — třeba — čerstvě poraženém stromu, nebo dejme tomu po rozkvetlé louce, ani koneckonců po kadáveru či například po jakémkoli rozhrabaném trusu, natož po vyšlapaném bahně. Nesmrdíš potem. Nevyhraješ ani náhodou v tombole několik let neprané ponožky. Ani náhodou, to si všimni. A hlavně jí naprosto jednoznačně chybí vůně všech vůní: vůně octanu, chceš-li.

Filatelie se entomologii v mnohém podobá. Je tam ale jeden podstatný rozdíl. Filatelie nevoní po shnilém dřevě, po čerstvě poraženém stromu, po rozkvetlé louce, po kadáveru či jakémkoli rozhrabaném trusu, po vyšlapaném bahně. Nesmrdíš potem. Nevyhraješ v tombole (tombola je hazardní hra, u níž se výhry rozdělují na základě slosování, do kterého se zahrnou pouze prodané sázkové tikety; sázkové tikety lze prodávat a výhry vydávat pouze v den a na místě slosování) několik let neprané ponožky. A hlavně jí chybí vůně všech vůní: vůně octanu.

Octan se octanu v mnohém podobá. Je tam ale jeden podstatný rozdíl. Octan nevoní po shnilém octanu, po čerstvě poraženém octanu, po rozkvetlém octanu, po octanu či jakémkoli rozhrabaném octanu, po vyšlapaném octanu. Nesmrdíš octanem. Nevyhraješ v octanu

několik let nepraný octan. A hlavně mu chybí octan všech octanů: octan octanu.

Filaze lie s se entomologii v ničem nepiodo a. není yatak ale zrád aáy nepodtsat á shodda. Fileatze lie nvoe xi po cersmrz ém dřevě, pk dlosz koho pora ezenem stromu, pidko sené louce, pdika dávezsk čikabejcxm koli neroszndhrabasné trsuci, pdi envysšlaoa eém bahně. NeSdmrdí šb ptem. Nevyhrabejs šv tombole sneksolik eltsneprabvemé pobnmpořyk. A hlavně ji chybí vůně všech vůní. Vůně ocatanu.

Retro Cloud multum est similis Entomological Society. Sed ubi major est differentia. Putredo philately odore recenter ad caedendum lignum aut viridi prato iuxta cadaver rozhrabaném excrementa per tritam luto. Non olfacies in sudore. Vincere non lotis ante paucos annos in raffle socks. Et potissimum animo corporeque caret odor suavissimum odorem acetate.

Filatelie všech filatelií se entomologii všech entomologií v mnohém podobá. Je tam ale jeden podstatný rozdíl všech rozdílů. Filatelie všech filatelií nevoní po shnilém dřevě všech dřev, po čerstvě poraženém stromu všech stromů, po rozkvetlé louce všech luk, po kadáveru všech kadáverů či jakémkoli rozhrabaném trusu všech trusů, po vyšlapaném bahně všech bahen. Nesmrdíš potem všech potů. Nevyhraješ v tombole všech tombol několik let neprané ponožky všech ponožek. A hlavně jí chybí vůně všech vůní: vůně octanu všech octanů.

Octan se vůni v mnohém podobá. Je tam ale jedna podstatná vůně. Ponožky nevoní po shnilé tombole,

po čerstvě poraženém potu, po rozkvetlém bahně, po trusu či jakémkoli rozhrabaném kadáveru, po vyšlapané louce. Nesmrdíš stromem. Nevyhraješ ve dřevě několik let nepranou filatelii. A hlavně jí chybí rozdíl všech entomologií: vůně filatelie.

Filantropie se etymologii v mnohém podobá. Je tam ale jeden podstatný rozdíl. Filozofie nevoní po shnilém dřevě, po čerstvě poraženém stromu, po rozkvetlé louce, po kadáveru či jakémkoli rozhrabaném trusu, po vyšlapaném bahně. Nesmrdíš potem. Nevyhraješ v tombole několik let neprané ponožky. A hlavně jí chybí vůně všech vůní: vůně octanu.

Filatelie se entomologii v ničem nepodobá. Není tam ale žádná nepodstatná shoda. Filatelie voní po čerstvém dřevě, po dlouho neporaženém stromu, po pokosené louce, po kadáveru či přesně zvoleném nerozhrabaném trusu, po nevyšlapaném bahně. Smrdíš potem. Vyhraješ v tombole rok prané ponožky. A hlavně jí nechybí smrad žádného smradu: smrad octanu.

Filatelie se entomologii podobá. Ale jeden rozdíl. Filatelie nevoní po shnilém dřevě, po poraženém stromu, po rozkvetlé louce, po kadáveru či rozhrabaném trusu, po vyšlapaném bahně. Nesmrdíš potem. Nevyhraješ v tombole léta neprané ponožky. A chybí jí vůně všech vůní: vůně octanu.

Filatelie se entomologii v mnohém podobá. Je tam ale jeden rozdíl. Filatelie nevoní po dřevě, po stromu, po louce, po kadáveru či trusu, po bahně. Nesmrdíš potem. Nevyhraješ v tombole ponožky. A hlavně jí chybí vůně: vůně octanu.

Filitilii si intimiligii v mnihim pidibi. Ji tim ili jidin pidstitni rizdil. Filitilii nivini pi shnilim dřivi, pi čirstvi pirižinim strimi, pi rizkvitli lici, pi kidiviri či jikimkili rizhribinim trisi, pi višlipinim bihni. Nismrdiš pitim. Nivihrijiš v timbili nikilik lit niprini pinižki. I hlivni ji chibi vini vřich vini: vini ictini.

Filatelie se entomologii v mnohém podobá. Je tam ale jeden podstatnej rozdíl. Filatelie nevoní po shnilým dřívku, po čerstvě poraženym stromečku, po rozkvetlý loučce, po kadáverku či jakýmkoli rozhrabanym hovínku, po vyšlapanym bahýnku. Nesmrdíš potem. Nevyhraješ v tombole několik let nepraný ponožky. A hlavně jí chybí vůně všech vůní: vůně octanu.

Září se říjnu v mnohém podobá. Je tam ale jeden podstatný rozdíl. Září nevoní po shnilém dřevě, po čerstvě poraženém stromu, po rozkvetlé louce, po kadáveru či jakémkoli rozhrabaném trusu, po vyšlapaném bahně. Nesmrdíš potem. Nevyhraješ v tombole několik let neprané ponožky. A hlavně mu chybí vůně všech vůní: vůně octanu.

Prostě filatelie se entomologii v mnohém jakoby podobá. Je tam ale jakoby jeden podstatný rozdíl. Prostě filatelie nevoní jakoby po shnilém dřevě, po čerstvě poraženém jakoby stromu, po rozkvetlé louce, po kadáveru či jakémkoli prostě rozhrabaném trusu, po vyšlapaném jakoby bahně. A prostě nesmrdíš potem. Prostě nevyhraješ v tombole několik let neprané ponožky. A hlavně jí chybí jakoby vůně všech jakoby vůní: prostě vůně octanu.

Filatelie se entomologii v mnohém podobá. Je tam ale jeden podstatný rozdíl. Filatelie nevoní po napůl shnilém dubovém dřevě, po čerstvě poražené borovici na okraji lesa, po louce kvetoucí kopretinami, lučními zvonky a chrpami, po kadáveru střevlíka nebo veverky nebo kuny či rozhrabaném trusu vysoké zvěře, po vyšlapaném bahně, které na zastíněných a prohloubených místech v lese vydrží i sedm osm dní s teplotami nad 25 stupňů. Nesmrdíš potem. Nevyhraješ v tombole několik let neprané ponožky. A hlavně jí chybí vůně všech vůní: vůně octanu ethylnatého.

Filatelista se entomologovi v mnohém podobá. Je tam ale jeden podstatný rozdíl. Filatelista nevoní po shnilém dřevě, po čerstvě poraženém stromu, po rozkvetlé louce, po kadáveru či jakémkoli rozhrabaném trusu, po vyšlapaném bahně. Filatelie nesmrdí potem. Filatelie nevyhraje v tombole několik let neprané ponožky. A hlavně mu chybí vůně všech vůní: vůně octanu.

Filatelie se entomologii v mnohém podobá. Je tam ale jeden podstatný rozdíl. Jako filatelista se nesetkáš s vůní poraženého stromu nebo se zápachem kadáveru nebo trusu. Nejsi cítit bahnem. Nesmrdíš. Nevyhraješ v tombole několik let neprané ponožky. A neužiješ si vůně všech vůní, a to vůně octanu.

Philately entomology is much like it. But there is one significant difference. Philately does not smell of rotten wood, after a freshly defeated tree, after a blooming meadow, after a carvival or any scattered dung, after a muddy mud. You do not smell sweat. You will not play in the raffle for several years of unpainted

socks. And most of all, she lacks the smell of all scents: the aroma of octane.

Filatelie se entomologii v mnohém podobá. Je tam ale jeden podstatný rozdíl. Filatelye nevoní po schnilém dřevě, po čerstvě poraženém stromu, po rozkvetlé louce, po kadávru či jakémkoli rozhrabaném trusu, po višlapaném bahně. Nesmrdíš potem. Nevihraješ v tombole několik let neprané ponožky. A hlavně jí chybí vůně všech vůní: vůně octanu.

Filatelie se entomologii v mnohém podobá! Je tam ale jeden podstatný rozdíl! „Filatelie nevoní po shnilém dřevě, po čerstvě poraženém stromu, po rozkvetlé louce, po kadáveru či jakémkoli rozhrabaném trusu, po vyšlapaném bahně.“ (P. B.) Nesmrdíš potem!! Nevyhraješ v tombole několik let neprané ponožky! A hlavně jí chybí vůně všech vůní: vůně octanu!

Kadáver se kadáveru v mnohém podobá. Kadáver voní po shnilém dřevě, po čerstvě poraženém stromu, po rozkvetlé louce, po kadáveru či jakémkoli rozhrabaném trusu, po vyšlapaném bahně. Smrdíš potem! Vyhraješ v tombole několik let neprané ponožky! A hlavně mu nechybí vůně všech vůní: vůně kadáveru.

Filatelie entomologii. Filatelie entomologii. Filatelie entomologii. Filatelie entomologii. Filatelie entomologii. Filatelie entomologii. Filatelie entomologii. Filatelie entomologii. Filatelie entomologii. Filatelie entomologii. Filatelie entomologii. Smrdíš potem!

Louka se trusu v mnohém podobá. Je tam ale jeden podstatný rozdíl. Trus nevoní po shnilé filatelii, po

čerstvě poražené entomologii, po rozkvetlé filantropii, po filozofii či jakémkoli rozhrabané etymologii, po vyšlapané etologii. Nesmrdíš ekologií. Nevyhraješ v tombole několik let neprané ponožky. A hlavně mu chybí vůně všech vůní: vůně octanu.

Filatelie se podobá. Rozdíl je. Filatelie nevoní. Nesmrdíš. Nevyhraješ. Chybí vůně.

Kadáver se kadáveru v mnohém podobá. Je tam ale jeden podstatný kadáver. Kadáver nevoní po shnilém kadáveru, po čerstvě poraženém kadáveru, po rozkvetlém kadáveru, po kadáveru či jakémkoli rozhrabaném kadáveru, po vyšlapaném kadáveru. Nesmrdíš kadáverem. Nevyhraješ v kadáveru několik let nepraný kadáver. A hlavně jí chybí kadáver všech kadáverů: kadáver kadáveru.

Teliefila se logii entomo v hémno dobápo. Je tam ale denje statnýpod dílroz. Teliefila voníne po lémshni vědře, po večerst raženém po mustro, po kvetléroz celou, po verukadá či kolijakém hrabanémroz sutru, po šlapanémvy hněba. Smrdíšne tempo. Vyhraješne v boletom kolikně let pranéne nožkypo. A vněhla jí bíchy něvů všech nívů: něvů nuocta.

S dětmi si šeptáme jména pornohvězd

jasmín gomes, asarakij, mijakari, rachel stajl, andej tygrů, pravdy len, česedjej, samanta sant, eva manžerína, fénix marin, pipi johns, sofi pi, anisa kejt, rachel rugs, esmiranta sakoles, priora, pražence, lela star, eric kvíl, black angelica, ricky six, kortny cake, paprikalny, age dark, valentyna napi, anita blond, gejša gej, rebecca linarec, little cejprá, noci east, cesidy benks, stojár, sylvia sent, ava adams, tory lein, maria posoral, daisy marii, monic alexandra, brajana benks, sedi vest, abej bruks, brooklyn james, carmela blumin, kesa devilu, isis pylor, sybila sales, tiffany tompson, alektra bru, katherina jader, jelena je sen, tesa pylor, eufrat, carma white, sarman stajl, nina mercedes, vanessa leon, sara stone, melisin tylor, eva lorelai, jasmin rouche, veronica vasaj, ejly scott, simone mylorde, stace silne, steve sain, sophi moon, michale white, lilyan tiger, regitta eyes, braina bleer, maydidi, mia stone, christelle, gabriella toast, adriena luna, eva karera, lexibell, anelin stbach, roxy turet, india saven, kate koms, lexis texas, medison aivy, sunny leone, kaiden kroise, dan daniels, aletta ocean, lilio varb

Skládka

Laštovice okolo Řehoře
psa až po uši sněhem zavěje.
Potí-li se úroda na Marka —
schová se do žita husa, vranka.
Eudokie vlčí neduh chytí.
Na ledu je radno sebou šítí.
Zajisti přístup k sýpkám a senu!
Sij ječmen a cibul! Deštivému
dubnu přej sníh, co oves pohnojí.
Až Matěj se na pile připojí
k Marii s pantokem, jež přiloží
na oheň dřevo, tu Josef v loži
najde širočinu, Záhoří.
Led nehoří! Ses, Benedikte, zalek?
Ráj březan, netop, duben, lenoch, Marek.

Slavíček

slavíček štěhotá
slavík lepne
slávik lepne
la vík lepne
slavíček čtěhotá
slavík lebpe
slavíek štěhotá
slavík ůlepne
slaváček štěhotí
slavk lepne
slavíčkekšthotaá
slabxík lepne
slabvíček štěhozsái
slavík lepbe
slavík epne
slavíčekštěhotá
slavák lepne
slavíček sčšětho tá
slaváík lepbe
aLAVÁČEK ŠTĚotaíslavík lepsner
slavíček štěhotá
slavík sklepne
slvíček čtekjotá
slavík elne

Slámka a slepýš křehký

Slámka si řekla pro sebe,
že není slámka, že je slepýš křehký.
Slyšel to slepýš křehký a pomyslel si,
že není slepýš křehký, že je slámka.
Každá věc má něco společného
se štěstím! I každé zvíře!

Soukromá lesní studánka

Znám soukromou křišťálovou studánku,
kde nehlubší je soukromý les,
tam roste soukromé tmavé kapradí
a vůkol soukromý rudý vřes.

Tam soukromí ptáci, soukromé laně chodí pít
pod soukromý javorový kmen,
ti ptáci za dne bílého,
ty laně v noci jen.

Když usnou lesy soukromé
a kolem ticho jest,
a soukromá nebesa i soukromá studánka
jsou plny soukromých hvězd.

Stahování králíka

Líka krávážeme
za přiní předy na novázky.
Proté pož jižeme můčít
za sehováním staže.
Kůprve nejbřežeme
oůži za katou, pde ke jlík

kráchycen na zavázky.
Prozor pováme dávně na
to, hlachom abyli nechy —
šlaže by se z kůnčetin
kotně špahovala.
Stasleduje nahý řez

od dlouhoto tořezání
až k obnečníku. Koži
kůpatrně otáhneme
k suto tomtu. V símtu
tébě dome máženy
stadní zancetiny. Koté

pochojíme ulíka
za kráko a píržeme
ho prelečně se spoží
co kůtěsněji u nejpu.
Trulá ceže se kům
tak nální a uvožeme ji

můtrně opanout,
jak se stáhká „do řítle“.
Pyzor pováme dáména
při zejčátku zahování
u stacha, kde přisíme
mulavní pohán, orgzy

a váži kůřezávat, obchom
abyhli i neso. Mamile
jakži kůhneme až k stávě,
hlažeme obřece kondních
přečetin a konmíme zlosti.
Kodělíme tak odpky

od tlaženého stapu.
Trume-li chcetřebit i upovu,
hlale dáhneme
za táži kůměrem smlů
a dořezáváme odši,
uči a osledně i námák.

Po čupletním komžení
stažeme uřeště ječka,
vísky u pymy a tlabneme
vydlouči. Odo klavu hechce,
nezne ji pod uríkem.

Stížnost

Paní Ostrřížková si stěžuje na plíseň v oknech —
představenstvo družstva doporučilo více větrat,
předchozí nájemce bytu tyto potíže neměl.

Paní Ostrřížková si stěžuje na zimu v bytě —
představenstvo družstva doporučilo méně větrat,
předchozí nájemce bytu tyto potíže neměl.

Paní Ostrřížková víceméně větrá —
plíseň v oknech kvete a v bytě je zima,
předchozí nájemce nyní žije v Miláně.

Paní Ostrřížková žádá adresu předchozího nájemce —
představenstvo družstva pohrozilo výpovědí,
předchozí představenstvo podobné potíže nemělo.

(Také v Miláně mají bytová družstva,
i tam představenstvo doporučuje víceméně větrat,
i tam kvete plíseň a v bytech je zima,
předchozí nájemci nemívají žádné potíže
a předchozí představenstva potíže podobné,
i tam visí ve vzduchu výpovědi
z víceméně větraných i nevětraných bytů;
to platí pro Neapol stejně jako pro Řím,
jak pro Palermo, tak pro Janov a Terst;
Miláno v tomhle není výjimkou.)

Za pootevřeným oknem umírá paní Ostřížková —
představenstvo družstva přijme nového nájemce
do dvou měsíců od pohřbu předchozího nájemce.

Šeříky ve váze (triptych)

I

Šeříky. Šeřík ve váze. Obraz
šeříky. Obraz šeříky originál.
Kytice šeříků. Šeřík v černé váze.
Zátiší s šeříkem. Starý obraz
šeříky ve váze. Šeříky v košíku.
Šeříky obraz olejomalba. Retro
šeříky. Obraz šeřík. Zátiší s vázou
šeříků. Krásný olej obrazu šeříky.
Šeříky na plátně. Malovaný šeřík.
Zátiší s vázou šeříku. Šeříky
v zelené váze. Zátiší-šeříky
ve váze. Šeříky v zátiší s vázou.
Šeřík s listy na stole s ubrusem.
Šeřík. Šeříky. Obraz s šeříkem.
Šeříky. Šeříky. Olej šeříky.

II

Na pravé dolní straně protržen.
Velmi hezký obraz s atmosférou.
Rám původní a krásně zpracováno.
Rám původní a neoprýskaný.
Velká olejomalba v nálezovém stavu.
Olej krásná práce vypracování květu.
Z pozůstalosti krásný velký obraz.
V masivním pozlaceném rámu.

Zdání čárky a jiné odlesky jsou jen
odrazy na skle. Olej na lepence.
Na kartonu. Na tvrzeném kartonu.
Kombinovaná technika pod sklem.
V pěkném rámu. V dobrém stavu.
Krásné barvy. Skvělý stav.

III

Koupil jsem ho i s chalupou,
majitelé už nežijou. Byl naší tety,
dala ho manželových rodičům
k výročí — od 1970 jim visel v obýváku.
Z pozůstalosti rodičů. Po sestře Miladě,
měla byt zařízený starým nábytkem,
umřela na embolii ve třiceti šesti,
už je to 33 let. Pak byl na chalupě.
Obraz jsem získala dědictvím po rodičích,
kteří jej získali dědictvím po strýci,
otcovu bratru, doktoru práv z Loun.
Obraz dostala tchýně od své maminky,
když se vdala, stěhovala do nového.
Víc nevím. Nic nevím. Nejsem znalec.
Mám malý byt — není kam obraz dáti.
Nehodí se mi do bytu. Nevím,
odkud ho měli. Nejistím, nevím.
Nehodí se nám. Tolik ve zkratce.

Škeble

Vybírám z řeky škeble říční,
jsou plné bledého masa,
tak plné, že přetéká — když je zvednu,
průsvitné maso se cpe dovnitř.

Pomáhám mu, ale jsem nešikovný,
přeříznu maso o ostrý okraj:
maso jako hlen odpadne,
maso — jak vltavín — ťukne o dno.

Držím v ruce těžké škeble,
odřené, zlaté, plné perleti
a masa, držím v ruce osahané peněženky
nacpané účtenkami a drobnými.

Prázdné škeble kladu na molo,
jednu vedle druhé, jak mi přijdou,
slunce je suší a prosvěcuje,
na každé je něco k povšimnutí:

čtyři druhy staré žluti,
tři druhy staré žluti,
lepení, lepení, slonovina,
želvovina, perleť a cín.

Šlágr

Nad přístavem měsíc svítí,
lodě šli už dávno spát,
píseň zní do prázdných sítí,
v dálce slyším dudy hrát.

Do Chorvatska? Ne, už nikdy!
Čtrnáct hodin v koloně,
všechny pláže jsou jak násyp,
kamenolom hadr, fakt,

moře slaný jako prdel,
vlny jako na Slapech.
Melodie tiše stoupá,
k starým lodním lucernám,

měsíc v přílivu se houpá,
svítí na cesty k tavernám.
Z katalogu: po pár schodech
pláže, písek, soukromí.

Pravda: schody, šutry, lidi,
za barákem magistrála,
hluk harantů, třicet místních,
zdřímnout si je utopie.

Tam staré písně námořníků,
nikdy nepřestanou znít,

modlitba tichá, slova díků,
sítě plné vždycky mít.

To v Bulharsku je Čech králem,
nepočítá jako pako.
Co to žvaníš, krávo blbá?
Jeď, ty pindo, k Berounce!

Do Bulharska jezďej socky:
když nemáš, tak nejezdi.
S rozbřeskem zas plachty bílé
skryje obzor modravý,

nad nimi do poslední chvíle,
letí racek bělavý.
Chorvati sou přezíraví,
vokradou tě, i když nechtěj.

Čau, chorvatský soudruzi!
Moře — jedna fekálie,
voda smrdí na sto honů,
výtoky a divný trubky,

na kamenech hnusnej sliz.
Moře prostě nevoní.
A navíc ta buzerace,
všude, hlavně ve vodě.

Jugoslávský policajti —
do jednoho cinknutý.

Po válce to bylo super,
vítali nás se slzama.

Tak si říkám, že by helfla
v lokalitě menší válka.
A když ne, tak aspoň náká
havárie tankeru.

Malý hoch jim z mola mává,
ať se zas domů navrátí,
od táty křížek si schovává,
snad na moři se neztratí.

Náhodou jsem letos zašel
na jednu pláž v Rovinje.
Normální pláž do čtyř hodin,
dvě stě, tři sta lidí na ní.

Od čtyř ale „velká postel“,
kam ses kouk, tam souložili.
Dívali se muži, ženy,
jak to dělaj sousedé.

Občas se i zatleskalo,
když byl výkon mimořádný;
ale žádný střídání.
Půlka lidí byli Češi

a byli dost aktivní.
Plachty bílé napínají

silné paže lodníků,
lodě zvolna odplouvají,

úděl věčných poutníků.
Jeden Chorvat mi to nádher-
ně udělal v apartmánu.
Byl něžnej, jak bejval Jirka.

Tam za daktylskou kapličkou

Vzpomeneš mámila láskusvou slíbila
cestička v háječku kaplička.
Milámá chodili láskusvou modlili
vymodlil šťastnejpár věrnostsvou přísahal.

Poprvé šumělles vzpomínám jakodnes
líbali tvůjtakhřál dívali jsemsipřál.
Zůstala našichsnů skrývala dnešníchdnů
vzpomínám omšelé vyprávím ztracené...

Tři páry

Lexi Belle poznávala krásy starodávne
dovolené u moře.

Eva Karera dokulhala k ní přes místnost:
„Důkladně a často se samovyšetřuj.“

Když India Summer procházela z místnosti
do místnosti,
uvědomila si, že má problém. Kdyby tu
se mnou byla Jasmine,
nezůstala bych zaskočená, řekla si uvnitř.

„Ježíši Kriste, Ane Lynn, asi bys měla zajet
ke krajnici,“ řekla Roxy Taggartová.
„A budeš se snažit mě příliš nevytěšňovat?“
odpověděla Ane Lynn.

U moře

Píšu mámě: máme se dobře,
na kafe máme, jak se máš?

Dcerám říkám: „To je pisila!
Ta letící sponka s nožkama

dojemně sepjatýma.“ V moři
se nemodlím: hraju si na pisilu,

dojímám se a skřehotám,
tak jak mě delta naučila,

neplavu, zkouším dno, piju,
rvu slávky, močím přes plavky

a — jsem bohům nablízku:
Slunce je tanec na moři,

plavu v čase, barvy v mysli,
ticho mi ukazuje cestu,

dělám si znamínka na zítřek,
žiju a sním a věřím všemu.

U trochejské kapličky

Jestli paksi kdejsi prvně
tichým lesem ana vrchu.
Tamjsme často vobje tíza
šťěstí sitam uol táře.

Tamto bylo ukap ličky
jakjsme setam doo číše.
Kapli čkata tajem stvíto
kdyžtam uní slyším jakmě!

Uspávánka

Nebílku, spi, půjdeš do nebe,
panátko letí už pro tebe,
andíčku, líbá tě matička,
dušuško, na obě dvě líčka,
sníčounká nevinko,
mamoučká zlatenko,
spi a leť, hříboušku,
spisla si, spi.

Paboušku, spát-li mi nebudeš,
odejdu, zlatítku, na tu věž
a už se, andátko, nevrátím,
navždy tě, hřívinko, potratím.
Pabílku, nenátko,
sníčuško, dušátko,
odejdu navždycky
do černé světničky.

V háječku

V tichém háječku,
v letní přírodě,
uprostřed léta,
na kraji lesa,
venku v přírodě
dvojice šveholí,
slavíček píchá.

Ó, jarní prcání
střídají s mrdáním,
lezení po skalách
s přírodní prsatkou,
s dychtivou maminou,
se sladkou hubičkou,
se ženskou v zahradě,
se štětkou v lese.

Teče potůček
okolo háječku,
borci se dělí,
počkej, Jeníčku.

Ojíždí starou,
ojíždí zralou,
nechá se mrdat,
poprvé líbá,
ručku jí tiskne,

tvářičky líbá,
poprvé v hájku
šťastlivec buší.

Když jsem tě, milko...
Když jsem ti vyšla...

Rozdováděně
tam na mě čeká,
až máti usne,
mi to udělá.
Usnula máti,
borci se dělí,
Jeníčku, milý,
posečkej chvíli!

Vpravo vlevo

Vpravo vlevo vynáší se jestřáb, ostrříž, dravá káně,
sokoli se hnízdí, sup i kosů žlutodobých rody,
v borovicích korokmenných žluvek zlatobarvých
plody,
kdežto v chvoji zelenavé les jedlový v smělém
modru;
tetřev větrí osamělý špačku štěbetavých hejna,
která v rošti nízké pějí aneb v pukách skalné stráně:

oučinek je očividný, okřej oko zakalené,
slavné je to podívání, zrak z dřímoty probuzený,
oku těšnou pastvu dávám, zraku dáno líbě plouti,
všude koflík plnit mohu, kam jen oko hodím kolem,
ozbrojeným okem vidím třepetavé jasu díly,
vpravo vlevo, vpravo vlevo, vpravo... Dolů, harfko,
s suku!

Vydoloval jsem

364 ks mincí, z toho 33 ks Argentum
a jednoho římana, 1139 knoflíků, 427 plomb,
20 svátostek a křížků, 5 prstenů,
4 psí známky, desítky víček od fajek,

8 drůbežích známek a 2 ptačí kroužky,
desítky přezek botních a oděvních,
3 vojenské přezky a 5 čepičáků,
límcové značení, 25 ks vojenských

a civilních odznaků, 3 ks medailí,
1 pečetítko a 2 pečetní prsteny,
3 dělostřelecké časovače, 9 klíčů k hodinám,
několik koňských faler, 6 desítek nábojnic,

9 ks závaží, stovky olověných kulí
(z předovek a šrapnelů), na 8 desítek olověných střel,
asi 15 kg olověného odpadu, asi 8 kg Al odpadu
moře šrotu, a nějaká další ufa, úlomky a všehochuť.

Wernisch a Šiktanc

Wernisch se vylíhl. „Jsem tady,“ řekl s nadšením.
„Já taky,“ ozval se z druhého konce dvora Šiktanc,
který se také vylíhl.

„Jdu na procházku,“ řekl Wernisch. A vykročil.

„Já taky,“ rozhodl se Šiktanc. A vyrazil.

„Hlubím důlek,“ řekl Wernisch.

„Já taky,“ sebevědomě řekl Šiktanc.

„A hele, našel jsem žížalu,“ zvolal Wernisch.

„Já taky,“ nedal se Šiktanc.

„Chytil jsem motýla,“ vykřikl Wernisch.

„Já taky,“ vykřikl Šiktanc.

„Půjdu se vykoupat,“ prohlásil Wernisch.

„Já taky,“ prohlásil Šiktanc.

„Plavu,“ liboval si Wernisch.

„Já taky,“ liboval si Šiktanc.

„Já plavu daleko,“ chlubil se Wernisch.

„Já taky plavu daleko,“ chlubil se Šiktanc.

„Plavu stylově,“ volal Wernisch.

„Já taky,“ volal Šiktanc.

„Je mi dobře,“ Wernisch.

„Mně taky,“ Šiktanc.

A tak dokola. Wernisch, Šiktanc. Wernisch,
Šiktanc. Wernisch. Šiktanc.

Nic z toho neplyne.

Nic z toho neplyne.

Z diskusí na skládce

Dobrý den, jsem plechový prorezlý lavor, bydlím na skládce a jsem členem družstva nájemců naší skládky. Při nedávné revitalizaci (zpevnění skládkového svahu, výřez akátů plus jednoho nemocného javoru, oprava příjezdové cesty, výměna tabule s nápisem „Skládka“, zasklení pěti oken a zalepení jednoho prořízlého barevného míče z nejvyšších vrstev skládky aj.) se přišlo na havarijní stav uch plechových lavorů, které musely být bezodkladně vyměněny. Na skládce bydlí 17 plechových lavorů, z toho 16 ucho (nebo dvě) má — a jen já jsem bez ucha. Revitalizace včetně výměny uch lavorů byla financována z úvěru, kvůli kterému se zvýšila částka, kterou my, nájemci naší skládky, odvádíme do fondu oprav. Mám nárok na nějakou kompenzaci, když nemám ucho? Přijde mi zvláštní, platit opravu ucha, když žádné nemám. Jak bych měl postupovat? Podle mě by bylo nejjednodušší rozpočítat částku fakturovanou za opravu ucha a poměrnou částku mi vyplatit hotově (stačí za jedno ucho, aby se po skládce nešířily pomluvy; stejně budou). Případně mi částku kompenzovat opravou pravé části dna (dvě díry velikosti dvoukoruny a dvě místa, na nichž se po letošní dlouhé zimě díry nejspíš objeví, plus alespoň místní smaltování). Moc prosím o odpověď na můj dotaz. Předem děkuji a jsem s pozdravem, lavor.

Z jazykové poradny

Dobry den. Prosím o laskavou radu,
které z uvedených slovních
spojení je správné, resp. nejlepší:
Prohnala si 1) kulku hlavou,
2) hlavou kulku, 3) kulkou hlavu,
4) hlavu kulkou. Děkuji, Hana B.

Zákaz

Neříká se, že zvěř má palici,
neříká se, že medvěd má svíce,
neříká se, že rys má hledy,
draví ptáci nemají spáry,
to se nesmí říkat, neříká se,
že jelen a muflon mají deku,
neříká se, že kňour má páráky,
a neříká se ani hadráře
a nesmí se nikdy říkat tesáky,
liška se nekaňkuje, takhle nemluv,
a jelen s nevyzrálým parožím
nikdy není paličkář, neříká se,
že zvěř překážky přesazuje,
laň není zasažena na list,
srnec není zasažen na blat,
neříká se to ani ono, pernatá
zvěř není flíglovaná, to raděj mlč!

Zeleně!

Na strmé cestě u Aspenu,
na louce v Šárce u topolu,
na sjezdovce v Mrákotíně,
pod věkovitou třešní, v listech,

v dáli vedle odloučených bříz,
v listí na okraji smrkobřízy
(kde milé Lásky své vábné strojí pásky),
v skromném hloučku břízek v troskách —

hle, pramen, z něhož věčně plyne
všechno zarostlé! Kopřivami u domu
dnes utěšeně světu kyne,
sklad divů: krása, duch a cit!

Poblíž bezejmenných mladospmrčků
dnes každý kvítek libě kvěť!
V blízkosti města Stump u letiště
dnes slunce vzejda jasně svět!

VŠICHNI

V černé zeleni, v černočerné zeleni
vijte dnes věnce, sítě, sítky!
Z černé zeleni, z černočerné zeleni
sem nitě poneste a nitky!

Zelený hlásek co sedmihlásek
necht' zní černým vrchem v borolese
a v okolí (les, hora, údolí)
na vzdálených javorových kmenech!

VŠICHNI

V černých a zelených krajinách
vijte dnes věnce, milé dítky!
Z pokrajin černých a zelených
poneste květy, kvítky, kytky!

Zima

Hle! jak kryje vůkol hrůza nůžek
luka, pole, lesy, štěpnice;
hle! jak do ohřáté plotice
rychle má se k běhu nůž!

Hle! jak kryje vůkol hrůza lůžek
luka, pole, lesy, trojice;
hle! jak do ohřáté lodice
rychle má se k běhu růžek!

Hle! jak kryje vůkol hrůza růže
luka, pole, lesy, bohorodice;
hle! jak do ohřáté světnice
rychle má se k běhu bůžek!

Hle! jak kryje vůkol hrůza kůže
luka, štěpnice i zvonice;
hle! jak do ohřáté konvice
rychle má se k běhu pohrůžka!

Zimní cesta

Sníh se ozývá, mráz volá, šero vábí. Úvoz teskní. Cesta odpovídá. Plot troubí. Sníh brouká, mráz mrmlá. Šero rochá. Úvoz supí, cesta volá, plot píská. Sníh naříká, mráz kvílí, šero piští. Úvoz varuje a napomíná, cesta beká. Plot vřeští. Sníh skučí a mráz chrochtá. Šero klektá. Úvoz kvičí, cesta bručí a mumlá, plot puká. Sníh počítá, mráz klepá, vylouskne a brousí. Šero kvoká, pšouká a bublá. Úvoz poskakuje, cesta se třepotá, plot kodrcá. Sníh syká, mráz čiříká, šero tluče, úvoz kvoká, cesta crká, plot hovoří, sníh tiká, mráz kvorká, šero píská. Úvoz houká. Cesta pleská. Plot dudá. Sníh houká a klape. Mráz cvaká. Šero křičí.

ZKRATKA, PROSTOTA, DĚTSKÝ POHLED,
NEDŮVĚRA K SOBĚ, NEZAČLENĚNOST, JEDNOTA VŠEHO,
PROŽITEK SKUTEČNOSTI, MEDITACE, HUMOR,
OMŠELOST, NÁNOS ČASU, SAMOTA, ŠVIH, LEHKOST,
HOŘKOSLADKÁ CHUŤ KAKI

Dějiny slov nelze
odtrhovati od dějin věcí.
Vladimír Šmilauer.

Zlomek LXXXVIII

Protože kolibřík sající květ
se podobá hlavě vzrušené kobry,
rozebírám jeden remíz.

Zlomek CXXXII

Zjara se kosi plazí jabloněmi,
strakapoud škrtí vyjevený javor

.....

.....

Zvláštní znamení

Jizva o velikosti cca 2 cm
na pravé straně brady,
výrazná piha na hrudníku.
Na zápěstí levé ruky
vytetované modré srdíčko
o velikosti dvakrát dva centimetry.
Zvláštním znamením
je mateřské znaménko na levé tváři.
Ve vlasové části na pravé straně
výrazná jizva po zranění.
Chodí nakloněný dopředu
pomalou kolébavou chůzí
s nápadně krátkým krokem.
Tetování na levém rameni
s motivem hlavy tygra.
Tetování přes celá záda.
Bradavice na levé tváři u brady.
Na předloktí pravé ruky
barevný obrázek Malého prince,
velikost 20 cm.
Rozštěp horního patra.
Amputace dolních končetin ke kotníkům.
Na pravé straně krku
mateřské znaménko velikosti čočky.
Asi deset centimetrů velký
obrázek jelena.
Zvláštním znamením u ženy je,

že má na levé ruce pouze čtyři prsty,
chybí jí palec.
Tři malé jizvy na břichu
po operaci slepého střeva.
Květ lilie na předloktí.
Úplně srostlé obočí.

Poznámka

Petr Borkovec je pro mě jeden z nejdůležitějších básníků. Čeština se v jeho podání stala jedním ze světových jazyků, který najednou obsahoval samá magnetizující slova. Borkovec jako Odysseus prošel krajinami různých poetik, výrazů i básnických rejstříků, aby na konci své cesty pohlédl do tváře Pénélopé-češtiny a začal jí vyprávět, co zažil. A ona to po něm svými rty téměř neslyšně opakuje. A my jí ze rtů uhranutě odezíráme. Borkovec ukázal, že skutečná exprese se skrývá v nádherné neosobnosti popisu, a nikoli v nabubřelém jazykovém gestu. Jako básník je přesný a minuciézní. Popisuje, vypráví příběhy, sny, představy, někdy je potutelně zlý, jindy blazeovaně nezúčastněný. Ale někde vespod jeho veršů to žhne. Jako když sníh napadne na spálený les. Borkovec miluje zahrady a v básních z nich vytváří labyrinty, bludiště, ne nepodobná těm z Kubrickova *Osvícení*, kde ale místo šíleného Jacka Torrance se sekyrou řadí sám jazyk. Borkovcova poezie je řečí chladných odlesků a vášnivých variací. Je plná pastí, propadlišť, zrcadlových obrazů i masek, které si básník s rozkoší nasazuje, aby nás přelstil. Situací, které autor inscenuje, aby nás zmátl. Ale nedělá to ze zlého úmyslu. Petr Borkovec je totiž také trochu Hermés, bůh zlodějů. Však se to různými konfesemi ohledně krádeží v jeho poezii jen hemží. Od „překradů“ cizích básní, přes zmocňování se jazyka anonymních lidí internetových klanů, až ke skutečným nebo vysněným drobným krádežím. Borkovec jako by svou básnickou tvorbou říkal: *Vežmu si od vás všechna slova, která jste kdy napsali nebo vyslovili, a stvořím z nich své verše. Učiním z nich něco magického už jen tím, že je odejmu vám, vám, jimž přebývají v ústech, ale vlastně*

nevíte, jak chutnají. Žádné slovo ani věta vám doopravdy nepatří, patří mně. Borkovcovy básně jsou dokonalými loutkami-manekýny, kteří se na pódiu jednoho dne vzbouří proti svému demiurgovi. Ale on jejich vzpouru nepotlačí, nýbrž je s jistou koketerií pozve do svého království. Zve i tebe milá čtenářko, milý čtenáři. Vstupte do hájemství svůdné češtiny a učte se novým slovům.

Jakub Řehák, listopad 2023

Ediční poznámka

Tato e-kniha přejímá dílo *Básně* tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Fra v Praze v roce 2023. Citujeme z ediční poznámky: „Soubor obsahuje tři básnické knihy, vydané v minulosti nakladatelstvím Fra. *VNITROZEMÍ* (Vybrané a nové básně 1990–2005; 2005); knihu přetiskujeme bez eseje ‚Ženský rod‘ a bez doslovu Justina Quinna. *MILOSTNÉ BÁSNĚ* (2013); vycházíme z jejich druhého, doplněného vydání z roku 2015, které neslo titul *Wernisch*. *HERBÁŘ K ČEMUSI HORŠÍMU* (2018); vycházíme z doplněného dotisku prvního vydání z roku 2019; vynecháváme doslov Tomáše Gabriela a doplňujeme básně ‚Jarní vycházka‘ (s. 272), ‚Parnassius Apollo čili Ze zápisků o štěstí a tvoření‘ (s. 300), ‚Stahování králíka‘ (s. 327), ‚Šeříky ve váze (triptych)‘ (s. 330) a ‚Uspávanka‘ (s. 340). Básně, které se v totožném znění vyskytly ve dvou sbírkách, zachováváme.“

Redakce MKP

Petr Borkovec

Básně

Vnitrozemí, Milostné básně,

Herbář k čemusi horšímu

Edice Poezie

Fotografie na obálce z Pixabay.com

Poznámka Jakub Řehák

Korektura Jaroslava Bednářová

Technická redakce Petra Kučerová

Vydala Městská knihovna v Praze

Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání

Verze 1.0 z 30. 5. 2025

ISBN 978-80-274-4588-2 (epub)

ISBN 978-80-274-4589-9 (pdf)

ISBN 978-80-274-4590-5 (prc)

Městská knihovna v Praze

půjčuje

knihy, audioknihy,
obrazy, deskové hry...

nabízí prostory pro

samostatné studium,
skupinová setkání,
přednášky, konference...

pořádá

autorská čtení, přednášky,
koncerty, filmové projekce,
akce pro děti...

poskytuje online služby

e-knihy, digitalizované dokumenty,
přednášky, kurzy...

podporuje tvoření v kreativních dílnách

DOK16 pro práci se dřevem a papírem
Atelier pro šití a vyšívání

Suterén pro 3D tisk, knižní vazbu, kaligrafii a pyrografii

mlp.cz
e-knihovna.cz
knihovna@mlp.cz
facebook.com/knihovna

